CĂRȚI ROMANTICE
UN BĂRBAT
pentru
AMANDA
NORA
ROBERTS

Nora Roberts
Un bărbat pentru Amanda

***A Man for Amanda* by Nora Roberts**

Copyright © 1991 Nora Roberts
Lira şi Cârti romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Irina Brandabur/Graal Soft

prolog

Bar Harbor, 8 iunie 1913

După-amiază m-am plimbat până la stânci. Ziua, prima noastră zi la Turnuri, a fost caldă şi senină. Vuietul mării era la fel cum îl lăsasem în urmă cu zece luni. Pe apa verde-albăstruie plutea o barcă de pescuit şi o goeletă graţioasă o acompania veselă. Multe lucruri erau la fel şi, cu toate astea, o singură schimbare vitală mi-a întunecat ziua.

El nu era acolo.

Era nedrept din partea mea să-mi doresc să îl găsesc acolo unde l-am lăsat aşteptându-mă cu atât de multe luni în urmă. Să îl găsesc pictând ca întotdeauna, spintecând pânza cu pensula ca un duelist în iureşul luptei. Era greşit din partea mea să-mi doresc să îl văd cum se întoarce, cum se uită la mine cu acei ochi cenuşii intenşi – să îl văd zâmbind, să îl aud rostindu-mi numele.

Şi totuşi, îmi doream asta.

Inima îmi dansa în piept când m-am năpustit afară din casă şi am mers grăbită de-a lungul peluzei, dincolo de grădini şi în josul pantei.

Stâncile erau acolo, atât de înalte şi de mândre, ţintind spre cerul pur de vară. Marea, aproape calmă astăzi, oglindea culoarea aşa încât părea că stau într-o adorabilă bulă albastră. Stâncile se prăvăleau înaintea mea, în jos şi mai jos până unde valurile plesneau şi şuierau. În spatele meu, turnurile casei mele de vară – casa soţului meu, semeaţă, arogantă şi frumoasă.

Cât de ciudat că ar trebui să iubesc casă, deşi am cunoscut atâta nefericire între zidurile ei.

Mi-am amintit că eu sunt Bianca Calhoun, soţia lui Fergus Calhoun, mama lui Colleen, a lui Ethan şi Sean. Sunt o femeie respectată, o soţie supusă, o mamă devotată. Mariajul meu nu este unul cald, dar asta nu afectează jurămintele pe care le-am făcut. În viaţa mea nu există loc pentru mofturi romantice şi visuri păcătoase. Cu toate

astea, am stat şi am aşteptat. Dar el nu a venit. Christian, amantul pe care îl păstrez doar în inima mea, nu a venit. Poate că el nici nu mai este pe insulă. Poate că şi-a împachetat pânzele şi pensulele, s-a mutat din coliba lui şi a plecat să picteze o altă mare, un alt cer.

Ar fi mai bine. Ştiu că ar fi mai bine. De când l-am întâlnit, vara trecută, nu a trecut oră în care să nu mă gândesc la el. Totuşi, am un soţ pe care îl respect şi trei copii pe care îi iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viaţă. Lor trebuie să le fiu credincioasă, nu amintirii a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată. Şi nu se va întâmpla niciodată.

Soarele apune, iar eu stau şi scriu lângă fereastra din turnul meu. Peste puţin timp trebuie să cobor şi să o ajut pe dădacă să-mi culce copilaşii. Micul Sean a crescut mult şi deja a început să meargă. În curând va fi la fel de iute precum Ethan. Colleen, care este o adevărată domnişoară la patru ani, îşi doreşte o rochiţă roz nouă.

La ei trebuie să mă gândesc, la copiii mei, la odoarele mele dragi, nu la Christian.

Va fi o noapte liniştită, una dintre cele foarte puţine pe care le vom avea în vara asta pe insula Mount Desert. Fergus deja a vorbit ca săptămâna viitoare să organizeze o cină dansantă. Trebuie să...

El este aici. Jos, dedesubt, pe stânci. De la distanţă şi în lumina slabă, abia i se distinge umbră. Cu toate astea ştiu că el este. De îndată ce mi-am dat seama, m-am ridicat şi m-am sprijinit cu mâinile de geam, iar el a ridicat privirea, căutându-mă. Pe cât de imposibil pare, pot să jur că l-am auzit rostindu-mi numele. Atât de blând.

„Bianca”.

capitolul 1

Era un munte de muşchi în blugi. Când se izbi de el, rămase fără aer în plămâni şi fără pachetele din mâini. În

graba ei să ajungă de la unul la altul, nici nu se deranjase să-i arunce o privire, ci se năpustise să prindă cutiile care zburau.

Dacă el s-ar fi uitat pe unde mergea, ea nu s-ar fi lovit de el. Amanda reuşi să-şi muşte limba înainte să rostească acest gând cu voce tare şi se încruntă la tocurile uzate ale cizmelor lui. În grabă, ca de obicei, îngenunche pe trotuarul din faţa magazinului de unde îşi făcuse cumpărăturile ca să-şi adune pachetele împrăştiate.

— Dă-mi voie să te ajut, scumpo.

Accentul molcom, sudist, o călcă pe nervi. Avea un milion de lucruri de făcut, şi să-şi piardă vremea pe trotuar cu un turist nu era trecut în agenda ei.

— Mă descurc, mormăi ea, aplecându-se astfel încât părul, care îi ajungea până la bărbie, îi acoperi faţa.

În acea zi, totul o călca pe nervi, se gândi ea, în timp ce îşi aşeza în grabă cutiile şi pungile. Această mică neplăcere era una dintr-un lung şir.

— Sunt îngrozitor de multe de cărat pentru o singură persoană.

— Mă descurc, mulţumesc.

Se întinse după o cutie chiar în timp ce ajutorul ei insistent făcu la fel. Traseră amândoi, scurt, de cutie, capacul sări, iar conţinutul ei se vărsă pe trotuar.

— Ei, asta e chiar drăguţ. În vocea lui se simţi umorul şi aprobarea masculină, în timp ce ridică o bucată subţire de mătase roşie, care se voia un neglijeu.

Amanda îl înşfăcă repede şi-l băgă într-una dintre sacoşe.

— Dacă nu vă supăraţi?

— Nu, doamnă. Sigur că nu.

Amanda îşi dădu părul din ochi şi îl privi pentru prima oară cu atenţie. Până atunci, nu văzuse decât o pereche de cizme de cowboy şi porţiunea acoperită cu blugi decoloraţi de la genunchi la gleznă. Dar omul era mult mai mult decât atât. Chiar şi ghemuit, lângă ea, părea mare. Umeri, mâini. Gură, constată ea cu răutate. Chiar acum o folosea ca să rânjească. În alte împrejurări, ar fi fost un rânjet destul de

atrăgător. Dar în acest moment era blocat în mijlocul unui chip pe care ea îşi propusese să-l displacă de la prima vedere.

Nu că nu ar fi arătat bine, cu pomeţi proeminenţi de războinic, ochi verzi catifelaţi şi foarte bronzat. Buclele părului său blond-roşcat peste gulerul cămăşii de blugi ar fi putut fi chiar şarmante. Dacă el nu i-ar fi stat în cale.

— Mă grăbesc, spuse ea.

— Am observat. Îşi trecu un deget prin părul ei, ca să i-l aranjeze după ureche. Părea că arde undeva când te-ai izbit de mine.

— Dacă te-ai fi mişcat, începu ea, apoi scutură din cap. O dispută i-ar fi consumat un timp pe care pur şi simplu nu-l avea. Las-o baltă! Se ridică, luându-şi pachetele. Scuză-mă, te rog!

— Stai!

Se ridică şi el în timp ce ea bătea din picior şi aştepta. Tulburată, se încruntă. La un metru şi şaptezeci şi şapte, era obişnuită să privească direct în ochi aproape toţi bărbaţii. Cu acesta, privirea trebuia să-i mai urce câţiva centimetri.

— Ce e?

— Pot să te duc cu maşina până unde arde, dacă ai nevoie.

Ea înălţă din sprânceană şi-l privi cu răceală.

— Nu este nevoie.

El împinse cu vârful unui deget o cutie înapoi la loc, înainte să alunece din mâinile ei.

— Se pare că ai avea nevoie de puţin ajutor.

— Sunt perfect capabilă să ajung unde vreau să merg, mulţumesc.

El nu se îndoi nicio clipă de asta.

— Atunci poate mă poţi ajuta tu pe mine. Lui îi plăcea cum îi cădea mereu părul în ochi şi felul nerăbdător în care fata şi-l dădea la o parte. Am ajuns în oraş în dimineaţa asta, spuse el studiindu-i chipul. M-am gândit că mi-ai putea da nişte sugestii despre… ce aş putea să fac pe aici.

În acel moment, ea avea câteva:

— Încearcă la Camera de Comerţ. Îl privi fix, apoi se răsuci când el îşi puse mâna pe braţul ei. Fii atent, omule, nu ştiu cum se procedează la voi acolo în Tucson…

— Oklahoma City, o corectă el.

— N-are importanţă. Dar aici, poliţiştii nu-i văd cu ochi buni pe bărbaţii care agasează femei pe stradă.

— Chiar aşa?

— Să fii sigur că da.

— Ei bine, atunci va trebui să fiu atent la ce fac, pentru că am de gând să rămân pe aici o vreme.

— O să dau anunţ. Acum, dă-mi voie.

— Încă ceva, zise şi ridică o pereche de chiloţei negri, brodaţi cu trandafiri roşii. Cred că pe ăştia i-ai uitat.

Ea înşfăcă bikiniul şi apoi îl îndesă repede în buzunar.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, strigă el după ea şi râse, iar ea grăbi şi mai mult pasul.

20 de minute mai târziu, Amanda îşi adună pachetele de pe bancheta din spate a maşinii. Echilibrând unele dintre ele sub bărbie, închise cu piciorul uşa de la intrare. Aproape uitase de incidentul de mai devreme. Avea prea multe pe cap. În spatele ei, casa se înălţa spre cer, cu pietrele sale cenuşii sobre, cu turnurile şi vârfurile semeţe şi cu verandele şubrezite. Amanda nu iubea nimic mai mult decât Turnurile, cu excepţia familiei sale.

Urcă în grabă treptele, evită o scândură putredă, apoi se luptă să îşi elibereze o mână pentru a deschide uşa mare de la intrare.

— Mătuşă Coco!

În clipa în care intră pe hol, de pe scări coborî în grabă un căţeluş mare şi negru. Se împiedică la antepenultima treaptă, se rostogoli şi căzu pe podeaua strălucitoare de culoarea castanei.

— Fred, aproape că ai reuşit.

Mulţumit de sine, Fred dansă în jurul picioarelor Amandei în timp ce ea continua să o strige pe mătuşa ei.

— Vin. Vin. Înaltă şi impunătoare, Cordelia Calhoun McPike se grăbi să-şi facă apariţia din partea din spate a casei. Purta pantaloni largi de in de culoarea piersicii, iar pe

deasupra un şorţ alb, pătat. Eram în bucătărie, în seara asta vom încerca noua mea reţetă de caneloni.

— C.C. e acasă?

— O, nu, dragă. Coco îşi trecu mâna prin părul pe care şi-l vopsise cu o zi în urmă în blond-lumina-lunii. Dintr-un obicei vechi, se uită pe furiş în oglinda din hol ca să se asigure că nuanţa i se potrivea – pentru moment. Este plecată la garajul ei. Ceva cu braţele balansoarului, cred, deşi nu pot să spun ce legătură au balansoarele cu maşinile şi motoarele.

— Grozav! Vino la etaj, vreau să-ţi arăt ce am cumpărat.

— Se pare că ai golit magazinele. Dă-mi voie să te ajut.

Coco reuşi să ia două sacoşe de la Amanda înainte ca ea să urce scările în grabă.

— M-am distrat foarte bine.

— Dar ţie nu-ţi place să mergi la cumpărături.

— Nu pentru mine. De data asta a fost diferit. Cu toate astea, a durat mai mult decât mi-am închipuit, aşa că m-am temut că nu o să ajung la timp ca să ascund totul până se întoarce C.C. acasă. Ea se grăbi în camera ei şi răsturnă cumpărăturile pe patul mare cu baldachin. Apoi individul ăsta tâmpit mi-a tăiat calea şi mi-a răsturnat pachetele pe trotuar. Amanda îşi dădu jos haina, o împături şi o aşeză cu grijă peste spătarul unui scaun. După care a avut tupeul să încerce să mă agaţe.

— Serios? Mereu interesată de relaţii, romantism şi întâlniri, Coco îşi lăsă capul într-o parte. Arăta bine?

— Dacă îţi place genul Wild Bill Hickok[1]. Oricum, m-am descurcat şi fără ajutorul lui.

În timp ce Amanda sorta printre lucruri, Fred încercă de două ori, fără succes, să sară pe pat. În cele din urmă, rămase pe covor, să privească.

— Am găsit nişte decoraţiuni minunate pentru petrecerea miresei. Începu să scoată afară clopoţeii alb-

1 James Butler Hickok, pistolar, cunoscut mai bine ca Wild Bill Hickok, a fost un erou popular din Vestul Sălbatic american.

argintii, lebedele din hârtie creponată, baloanele. Ador umbrela asta decorată, continuă ea. Poate că nu este stilul lui C.C., dar m-am gândit că poate dacă o atârnăm deasupra... Mătuşă Coco! Amanda se aşează pe pat, oftând. Nu începe iar să plângi.

— Nu mă pot abţine. Deja smiorcăind, Coco scoase o batistă brodată din buzunarul de la şorţ şi îşi şterse cu grijă ochii. Până la urmă, ea e mezina. Cea mai mică dintre cele patru fetiţe ale mele.

— Niciuna dintre femeile Calhoun nu ar putea fi numită mică, remarcă Amanda.

— Tot copiii mei sunteţi şi aşa e de când v-au murit părinţii. Coco folosi cu mare grijă batista, nedorind să-şi întindă rimelul. De fiecare dată când mă gândesc că se măritã – şi asta doar peste câteva zile, îmi dau lacrimile, îl ador pe Trenton, doar ştii. Gândindu-se la viitorul său nepot, îşi suflă delicat nasul în batistă. Este un om minunat şi am ştiut de la început că se potrivesc perfect, dar totul se petrece prea repede.

— Mie-mi spui! Amanda îşi trecu o mână prin părul moale. Abia am avut timp de pregătiri. Cum se poate cineva aştepta să organizezi o nuntă în doar trei săptămâni – sau de ce ar vrea să încerce asta? Mai bine ar fugi şi s-ar căsători în secret.

— Nu spune asta. Scandalizată, Coco îşi puse batista înapoi în buzunar. Aş fi furioasă dacă m-ar lăsa pe dinafară la nunta asta. Şi dacă tu ai de gând să faci aşa ceva când o să-ţi vină vremea, mai gândeşte-te.

— Mie n-o să-mi vină mulţi ani de-acum înainte, asta dacă se va întâmpla vreodată. Amanda aranjă din nou decoraţiunile, meticulos. Bărbaţii sunt ultimii pe lista mea de priorităţi.

— Tu şi listele tale! Coco plescăi. Mandy, dă-mi voie să-ţi spun, singurul lucru pe care nu-l poţi planifica în această viaţă este atunci când te îndrăgosteşti. Sora ta în mod clar nu a planificat asta şi uită-te la ea acum. Îşi strecoară măsurătorile şi ajustările pentru rochia de mireasă printre carburatoarele şi transmisiile ei. S-ar putea

ca vremea ta să vină mai repede decât te-ai aştepta. Chiar în dimineaţa asta, când citeam în frunzele mele de ceai…

— O, mătuşă Coco, nu iar frunzele de ceai!

Coco se ridică în picioare, expunându-şi înălţimea impunătoare.

— Am citit nişte lucruri fascinante în frunzele de ceai. După ultima noastră şedinţă de spiritism, credeam că vei fi mai puţin cinică.

— Poate că ceva s-a întâmplat la şedinţă, dar…

— Poate?

— Bine, ceva s-a întâmplat. Amanda ridică din umeri, respirând adânc. Ştiu că C.C. a avut o imagine.

— O viziune.

— Ce-o fi fost – cu colierul de smaralde al străbunicii Bianca. Şi chiar fusese înfricoşător, recunoscuse chiar ea, felul în care C.C. reuşise să-l descrie, deşi nimeni nu mai văzuse de decenii cele două şiruri de smaralde şi diamante. Şi nimeni dintre cei care locuiesc în casa asta nu pot nega că au simţit oareşce, o prezenţă sau ceva, sus în turnul Biancăi.

— Aha!

— Dar asta nu înseamnă că am de gând să încep să mă holbez în globuri de cristal.

— Mandy, iei totul literal. Nu-mi pot imagina cu cine semeni la asta. Poate cu mătuşa mea, Colleen. Fred, nu e voie să rozi dantela irlandeză, îl atenţionă Coco pe căţel, care începuse să roadă cuvertura de pe patul Amandei. În orice caz, vorbeam despre frunze de ceai. Când am citit în ele azi-dimineaţă, am văzut un bărbat.

Amanda se ridică să ascundă decoraţiunile în dulapul ei.

— Ai văzut un bărbat în ceaşca ta de ceai.

— Ştii foarte bine că nu merge chiar aşa. Am văzut un bărbat şi am avut un sentiment puternic că este foarte aproape.

— Poate că este instalatorul. Vine pe-aici de câteva zile.

— Nu, nu e instalatorul. Acest bărbat – se află pe

aproape, dar nu e de pe insulă. Privi în gol, la fel cum făcea de fiecare dată când îşi exersa talentele de clarvăzătoare. De fapt, e de departe. El va juca un rol important în vieţile noastre. Şi – sunt destul de sigură de asta – va fi foarte important pentru una dintre voi, fetele.

— Poate să-l aibă Lilah, zise Amanda, gândindu-se la sora ei mai mare şi mai libertină. Chiar aşa, unde e?

— O, se întâlnea cu cineva după serviciu. Rod sau Tod sau Dominick.

— La naiba! Amanda îşi luă haina de pe scaun şi o puse frumos în dulap. Trebuia să mai verificăm nişte acte. Ştia că eu contez pe ea. Trebuie să găsim o pistă ca să aflăm unde sunt ascunse smaraldele.

— Le vom găsi, draga mea. Distrasă, Coco desfăcu restul pachetelor. La momentul potrivit. Bianca vrea să le găsim. Cred că ne va arăta foarte curând următorul pas.

— Avem nevoie de mai mult decât de credinţă oarbă şi de viziuni mistice. Bianca le-ar fi putut ascunde oriunde. Oftând, se lăsă din nou pe pat.

Ei nu îi păsa de bani, deşi se ştia că smaraldele Calhoun valorau o avere. Publicitatea care rezultase după ce Trent, logodnicul surorii sale, se oferise să cumpere Turnurile, făcuse ca vechea legendă să devină cunoscută, iar de când apăruse povestea în presă, ideea Amandei despre o existenţă tihnită fusese complet zădărnicită.

„Bineînţeles că povestea se vinde bine”, cugetă Amanda în timp ce mătuşa ei suspina şi exclama la vederea lenjeriei pe care nepoata o cumpărase pentru petrecerea surorii ei.

Demult, la începutul celui de-al doilea deceniu al secolului XX, când staţiunea Bar Harbor era înfloritoare, Fergus Calhoun construise Turnurile ca reşedinţă opulentă de vară. Acolo îşi petreceau vacanţele el şi soţia lui, Bianca, şi cei trei copii ai lor, pe ţărmul stâncos care dădea spre Golful Francezului, dând petreceri sofisticate pentru ceilalţi membri ai lumii bune.

Şi acolo, Bianca cunoscuse un tânăr artist. Se îndrăgostiseră. Se spunea că Bianca era sfâşiată între

datorie şi dragoste. Căsnicia ei era una rece, dar fusese ferm încurajată de părinţii ei. Lăsându-se condusă de inimă, plănuise să-şi părăsească soţul şi ascunsese o cutie cu obiecte de valoare în care se găseau smaraldele pe care Fergus i le dăruise la naşterea celui de-al doilea copil al lor – primul lor fiu. Locul unde se afla colierul era un mister şi, potrivit legendei, ea se aruncase de la fereastra turnului, copleşită de vinovăţie şi deznădejde.

Acum, 80 de ani mai târziu, reînviase interesul faţă de colier. Chiar în vreme ce urmaşele familiei Calhoun scotoceau prin hârtii şi registre vechi de decenii pentru a descoperi un indiciu, reporterii şi căutătorii de comori deveniseră o pacoste zilnică.

Amanda lua acest lucru personal. Legenda şi oamenii care aveau legătură cu ea aparţineau familiei sale. Cu cât găseau mai repede colierul, cu atât mai bine. Odată ce misterul se rezolva, interesul avea să pălească repede.

— Când se întoarce Trent? o întrebă pe mătuşa ei.

— În curând. Oftând, Coco mângâie cămaşa roşie de mătase. Imediat ce rezolvă lucrurile în Boston se întoarce aici. Nu suportă să stea departe de C.C. Abia o să fie destul timp să înceapă renovările în aripa de vest înainte să plece în luna de miere. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Luna lor de miere.

— Nu începe, mătuşă Coco. Gândeşte-te la ce treabă grozavă vei face organizând recepţia. O să fie un exerciţiu foarte bun pentru tine. Anul viitor pe vremea asta vei începe noua ta carieră de chef la Refugiul Turnuri, cel mai intim hotel din St. James.

— Imaginează-ţi! Coco se bătu cu mâna pe piept.

Fred se ridică şi începu să latre când se auziră ciocănituri în uşa de la intrare.

— Tu stai aici şi imaginează-ţi mai departe, mătuşă Coco, eu mă duc să răspund.

Întrecându-se cu Fred, coborî treptele în grabă. Picioarele câinelui se împleticiră, apoi făcu o tumbă. Ea râse şi îl luă în braţe. Deschise uşa mângâind câinele cu obrazul.

— Tu!

Tonul îl făcu pe Fred să tremure. Dar nu şi pe bărbatul care stătea în prag, zâmbindu-i larg.

— Ce mică e lumea, e din ce în ce mai bine, spuse el cu acelaşi accent sudic pe care îl folosise mai devreme, când îngenunchease pe trotuar.

— M-ai urmărit.

— Nu, doamnă. Deşi ar fi fost o idee foarte bună. Mă numesc O'Riley. Sloan O'Riley.

— Nu mă interesează cum te numeşti, poţi să te întorci şi să pleci. Încercă să-i trântească uşa în nas, dar el împinse uşa cu mâna şi o menţinu deschisă.

— Nu cred că asta e o idee foarte bună. Am venit de departe ca să mă uit la casa asta.

Ea îşi miji ochii albaştri.

— A, da? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva, aici este o casă, o casă particulară. Nu-mi pasă ce ai citit în ziare şi cât de mult îţi doreşti să cauţi printre pietrele desprinse ca să găseşti smaraldele. Aici nu este Insula Comorilor, iar eu m-am săturat de oameni ca tine, care cred că pot să vină pur şi simplu şi să bată la uşă sau să se furişeze noaptea în grădină cu o lopată şi un târnăcop.

„Arăta numai bine", se gândi Sloan în timp ce aştepta ca ea să termine tirada. Fiecare părticică furioasă din ea. Pentru o femeie, era înaltă şi slabă – dar nu prea slabă. Avea curbe frumoase în toate locurile potrivite. Arăta de parcă ar putea să muncească din greu toată ziua şi tot să aibă suficientă energie încât să danseze noaptea. Barbie încăpăţânată, observă el şi aprobă. Când îi ieşea în afară, părul ei moale şi castaniu urmărea mişcarea. Ochi mari, albaştri. Chiar şi atunci când scuipau foc, îi aminteau de albăstrele. Când nu înjura şi nu certa, îşi închipui că gura ei plină, frumos conturată, ar fi moale.

Moale şi dulce.

— Ai terminat? întrebă el când ea se opri să respire.

— Nu, şi dacă nu pleci în clipa asta, pun câinele pe tine.

Ca la o comandă, Fred sări din braţele ei. Cu blana zbârlită pe gât, îşi dezveli colţii şi mârâi.

— Pare destul de fioros, remarcă Sloan, apoi se aplecă şi-i întinse dosul mâinii. Fred o mirosi, după care începu să dea voios din coadă, în timp ce Sloan îl mângâie pe urechi. Da, ai un animal feroce aici.

— Gata. Amanda îşi puse mâinile în şolduri. Mă duc să iau pistolul.

Înainte să se întoarcă în casă după arma fictivă, Coco veni la parter.

— Amanda, cine e?

— Un ratat.

— Pardon? Coco înaintă spre uşă, apoi de îndată ce îl zări pe Sloan, vanitatea ei înnăscută preluă controlul. Cât ai clipi, îşi dădu jos şorţul. Bună ziua. Zâmbetul ei era cald şi feminin când îi întinse o mână. Eu sunt Cordelia McPike.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă. Sloan îi sărută mâna. Tocmai îi spuneam surorii dumneavoastră…

— O, Doamne! Coco scoase un râset încântat. Amanda nu este sora mea. Este nepoata mea. A treia fiică a fratelui meu decedat – fratele meu mult mai în vârstă.

— Greşeala mea.

— Mătuşă Coco, ticălosul acesta m-a trântit în faţa magazinului şi apoi m-a urmărit până acasă. Vrea doar să se strecoare în casă din cauza colierului.

— Mandy, nu trebuie să fii atât de dură.

— Este parţial adevărat, doamnă McPike. Sloan încuviinţă încet spre Amanda. Nepoata dumneavoastră şi cu mine ne-am ciocnit. Cred că nu m-am dat la timp la o parte din calea ei. Şi da, încerc să intru în această casă.

— Înţeleg. Aflată între speranţă şi îndoială, Coco oftă. Îmi pare foarte rău, dar nu cred că va fi posibil să vă las înăuntru. Vedeţi, suntem atât de ocupate cu nunta…

Privirea lui Sloan se întoarse rapid spre Amanda.

— Te măriţi?

— Sora mea, nu eu, spuse ea aspru. Nu că te-ar privi acest aspect. Acum, te rog să ne scuzi.

— Nu aş vrea să vă incomodez, aşa că voi pleca. Aş aprecia însă dacă îi transmiteţi lui Trent că O’Riley a trecut pe aici.

— O’Riley? repetă Coco, apoi scuturǎ din mâini. Dumnezeule, sunteţi domnul O’Riley? Intraţi, vă rog. O, îmi pare aşa de rău.

— Mătuşă Coco…

— Amanda, dânsul este domnul O’Riley.

— Mi-am dat seama. De ce naiba l-ai lăsat să intre în casă?

— Însuşi domnul O’Riley, continuă Coco. Cel despre care a sunat Trenton azi-dimineaţă. Nu-ţi aminteşti? Bineînţeles că nu îţi aminteşti, pentru că nu ţi-am spus. Îşi lovi uşor tâmplele. Mă tem că sunt aşa de ameţită că v-am lăsat că aşteptaţi aşa afară.

— Nu vă faceţi probleme, îi spuse el lui Coco. Este o greşeală normală.

— Mătuşă Coco! Amanda stătea cu mâna pe clanţă, pregătită să îl împingă afară pe intrus dacă era necesar. Cine este acest O’Riley şi de ce ţi-a spus Trent să îl aştepţi?

— Domnul O’Riley este arhitectul, zise Coco radiind.

Cu ochii mijiţi, Amanda îl studie din vârful cizmelor până la părul lui ondulat şi ciufulit.

— Ăsta este arhitectul?

— Arhitectul nostru. Domnul O Riley se va ocupa de renovările necesare pentru refugiu şi pentru camerele noastre. Vom colabora cu toţii cu domnul O Riley…

— Sloan, spuse el.

— Cu Sloan. Coco flutură din gene. Vom lucra cu el o vreme.

— Grozav! Amanda lăsă uşa să se trântească.

Sloan îşi băgă mâinile în buzunarul de la jeanşi şi cu zâmbi.

— Exact aşa mă gândeam şi eu.

capitolul 2

— Unde-ţi sunt manierele? întrebă Coco. Uite cum te ţinem aici în hol. Te rog, vino şi stai jos. Ce-ţi pot oferi?

Cafea, ceai?

— O bere într-o sticlă cu gât lung, mormăi Amanda.

Sloan zâmbi.

— Iată.

— Bere? Coco îl invită în salon, dorindu-şi să fi apucat să împrospăteze florile din vază şi să aranjeze pernele. Am în bucătărie o bere foarte bună pe care o folosesc la creveţii mei picanţi. Amanda, îi ţii tu companie lui Sloan, da?

— Sigur. De ce nu? Deşi nu se simţea foarte amabilă, Amanda îi făcu semn spre un fotoliu, apoi se aşeză şi ea pe unul în faţa şemineului. Cred că ar trebui să-ţi cer scuze.

Sloan se întinse să-l mângâie pe Fred, care îi urmase înăuntru.

— Pentru ce?

— N-aş fi fost aşa de nepoliticoasă dacă aş fi ştiut de ce ai venit aici.

— Chiar aşa? Fred se aşeză pe covorul dintre ei, iar Sloan se rezemă de spătar ca să îşi studieze gazda ostilă.

După zece secunde chinuitoare, ea se strădui să nu se foiască în fotoliu.

— A fost o greşeală destul de firească.

— Dacă spui tu. Ce anume sunt aceste smaralde pe care te-ai gândit că le voi căuta aici?

— Smaraldele Calhoun. Când el doar ridică o sprânceană, ea scuturâ din cap. Colierul cu smaralde al străbunicii mele. A apărut în toate ziarele.

— Nu am avut prea mult timp să citesc ziarele. Am fost la Budapesta. El căută în buzunar şi scoase un trabuc lung şi subţire. Te deranjează?

— Nu.

Automat se ridică să îi aducă o scrumieră din cealaltă parte a încăperii. Sloan observă cu plăcere mersul ei maiestuos.

— Mă surprinde că Trent nu a menţionat asta.

Sloan scăpără un chibrit şi îşi aprinse trabucul fără să se grăbească. Trase din el cu putere, apoi suflă un fuior leneş de fum. În tot acest timp, observă camera, cu

canapeaua ei lăsată, strălucitoarele cristaluri Baccarat, lambriurile vechi şi elegante şi vopseaua coşcovită.

— Am primit un mesaj de la Trent care îmi spunea despre casă şi despre planurile lui şi m-a rugat să preiau proiectul.

— Ai acceptat un astfel de proiect fără să vezi mai întâi proprietatea?

— La vremea respectivă părea o decizie bună. „Are ochi foarte frumoşi”, se gândi Sloan. „Bănuitori, dar frumoşi”. Se întreba cum ar arăta dacă ar reuşi vreodată să scoată de la ea un zâmbet. În plus, Trent nu m-ar fi întrebat, dacă nu ar fi crezut că proiectul îmi va plăcea.

Ea începu să bată din picior cum făcea atunci când stătea prea mult într-un singur loc.

— Deci, îl ştii bine pe Trent?

— Ne cunoaştem de ceva ani. Am fost împreună la Harvard.

— Harvard? Se uită uimită la el şi încetă să bată din picior. Ai fost la Harvard?

Oricare alt om s-ar fi simţit jignit. Sloan era doar amuzat.

— Ei bine, da, domniţă, murmură el, exagerând cu accentul şi apoi văzând cum ea roşeşte.

— N-am vrut să… doar că nu prea pari…

— Genul care a urmat o şcoală de elită? sugeră el înainte să mai tragă o dată din trabuc. Se pare că aparenţele pot fi înşelătoare. Ca, bunăoară, casa aceasta.

— Casa?

— La prima vedere, de afară, e greu de înţeles dacă ar trebui să fie o fortăreaţă, un castel sau coşmarul unui arhitect. Dar dacă te uiţi încă o dată, vei vedea că nu trebuie să fie altceva decât ceea ce deja este. O piesă unică, puţin arogantă, puternică, poate suficient de încăpăţânată încât să dăinuie, dar suficient de excentrică încât să adauge ceva farmec, îi zâmbi. Unii oameni cred că o casă reflectă personalitatea oamenilor care trăiesc în ea.

Coco reveni în cameră împingând o măsuţă cu rotile, iar el se ridică.

— O, ia loc, te rog. E o plăcere să avem un bărbat în casă. Nu-i aşa, Mandy?

— Sunt foarte emoţionată.

— Sper că berea este bună. Coco ridică un pahar de bere de pe tavă.

— Sunt sigur că este foarte bună.

— Încearcă aceste tartine. Mandy, pentru noi am adus nişte vin. Încântată că are ocazia să socializeze, ea îi zâmbi lui Sloan peste marginea paharului. Amanda ţi-a povestit despre casă?

— Tocmai vorbeam despre asta. Sloan luă o înghiţitură lungă de bere. Trent mi-a scris că aparţine familiei încă de la începutul secolului.

— O, da. Cu copiii Suzanei – Suzana este cea mai mare nepoată a mea – am avut cinci generaţii aici la Turnuri. Fergus Calhoun – arătă ea spre portretul unui bărbat cu chip aspru, atârnat deasupra şemineului –, bunicul meu, a construit Turnurile în 1904, drept reşedinţă de vară. El şi soţia lui, Bianca, au avut trei copii înainte ca ea să se arunce de la fereastra turnului. Ca întotdeauna, ideea de a muri din dragoste o făcea să suspine. Nu cred că bunicul a mai fost vreodată bine după aceea. Mai târziu a înnebunit, dar l-am ţinut într-un azil foarte bun.

— Mătuşă Coco, sunt sigură că domnul O'Riley nu este interesat de istoria familiei noastre.

— Nu interesat, aprobă Sloan în timp ce îşi scutură trabucul, sunt fascinat. Nu vă opriţi acum, doamnă McPike.

— O, spune-mi Coco. Toată lumea îmi spune aşa. Ea îşi înfoie părul. Casa i-a revenit tatălui meu, Ethan. El era al doilea copil al lor, dar primul fiu. Bunicul ţinea foarte mult la păstrarea numelui Calhoun. Colleen, sora mai mare a lui Ethan, a fost foarte deranjată de acest aranjament. Până în ziua de azi vorbeşte rar cu noi.

— Lucru pentru care îi suntem cu toţii etern recunoscători, adăugă Amanda.

— Ei bine, da. Poate să fie puţin… copleşitoare. A mai rămas unchiul Sean, fratele mai mic al tatălui meu. El a avut o problemă cu o femeie şi a plecat în Indiile de Vest

înainte să mă nasc eu. Când a murit tatăl meu, casa i-a revenit fratelui meu, Judson. După căsătoria lui, el şi soţia s-au decis să locuiască aici tot anul. Adorau acest loc. Ea privi în jur, la camera cu pereţi crăpaţi şi draperii decolorate. Judson avea planuri minunate pentru renovarea casei, dar, din nefericire, el şi Delilah au murit înainte ca el să înceapă să le pună în practică. Apoi am venit aici să am grijă de Amanda şi de cele trei surori ale ei. Mai ia o tartină.

— Mulţumesc. Pot să întreb de ce v-aţi decis să transformaţi o parte din casă în hotel?

— A fost ideea lui Trent. Îi suntem foarte recunoscătoare, nu-i aşa, Amanda?

De vreme ce acceptase faptul că nu o va putea opri pe mătuşa Coco, Amanda zâmbi.

— Da, suntem.

Coco sorbi delicat din pahar.

— Să fiu sinceră, am avut nişte probleme financiare. Sloan, crezi în destin?

— Sunt irlandez şi cherokee. Îşi întinse degetele lungi. Asta înseamnă că nu prea am de ales.

— Ei bine, atunci vei înţelege. Destinul a făcut în aşa fel încât tatăl lui Trent să vadă Turnurile în timp ce naviga prin Golful Francezului şi să facă o pasiune pentru casă. Când corporaţia St. James s-a oferit s-o cumpere şi s-o transforme în hotel, am fost devastate. Până la urmă, era casa noastră, singura casă pe care o avuseseră fetele mele până atunci, dar întreţinerea…

— Înţeleg.

— Totul a decurs bine, spuse Coco. Şi într-adevăr este foarte incitant şi romantic. Era cât pe ce să vindem, când Trent s-a îndrăgostit de C.C. Desigur că el a înţeles cât de mult însemna casa pentru ea şi a venit cu acest minunat plan de a transforma aripa de vest în camere de hotel. În felul acesta, putem păstra casa şi putem depăşi dificultatea financiară de a o întreţine.

— Toată lumea obţine ce vrea, aprobă Sloan.

— Exact. Coco se aplecă în faţă. Dată fiind originea ta, îmi imaginez că tu crezi şi în spirite.

— Mătuşă Coco…

— Vezi, Mandy, ştiu cât de pragmatică eşti. Mă depăşeşte, spuse ea către Sloan. Tot sângele acela celtic şi nu are nicio fărâmă mistică în ea.

Amanda făcu un gest cu paharul.

— Las asta pe seama ta şi a lui Lilah.

— Lilah este cealaltă nepoată a mea, îi spuse Coco lui Sloan. Este foarte spirituală. Dar vorbeam despre supranatural. Ce părere ai despre asta?

Sloan îşi puse paharul deoparte.

— Nu cred că aţi putea avea o casă ca asta fără o fantomă sau două.

— Iată! Coco bătu din palme. Am ştiut imediat că suntem spirite înrudite. Vezi tu, Bianca este încă aici. La ultima noastră şedinţă de spiritism am simţit-o foarte puternic, zise ignorând mormăitul Amandei. La fel şi C.C., iar ea are o minte aproape la fel de pragmatică precum Amanda. Bianca vrea ca noi să găsim colierul.

— Smaraldele Calhoun? întrebă Sloan.

— Da. Am tot căutat indicii, dar dezordinea din ultimele opt decenii este descurajantă. Şi notorietatea locului este un obstacol.

— Este un cuvânt prea blând. Amanda se încruntă în paharul ei.

— Ar putea să apară în timpul renovării, sugeră Sloan.

— Asta sperăm. Coco îşi atinse buzele cu unul dintre degetele sale atent manichiurate. Cred că ar trebui să mai organizăm o şedinţă de spiritism. Sunt sigură că eşti foarte sensibil.

Amanda se înecă cu vinul.

— Mătuşă Coco, domnul O’Riley a venit aici să muncească, nu să se joace de-a fantomele şi spiriduşii.

— Îmi place să îmbin utilul cu plăcutul. El închină paharul spre Amanda. De fapt, mi-am făcut un obicei din asta.

— Sloan, nu eşti de pe insula asta, îşi dădu brusc seama Coco.

— Nu, din Oklahoma.

— Serios? E ceva distanţă, spuse ea uitându-se la Amanda. Ca arhitect pentru renovări, vei fi foarte important pentru noi.

— Îmi place să cred că aşa va fi, zise el, uimit de privirea întrebătoare pe care Coco i-o arunca nepoatei sale.

— Frunze de ceai, murmură Coco şi se ridică. Trebuie să verific cina. Ni te vei alătura, nu-i aşa?

Sloan intenţionase să evalueze repede casă, apoi să se întoarcă la hotel şi să doarmă zece ore. Expresia enervată de pe chipul Amandei îl făcu să se răzgândească. O seară în compania ei ar putea fi un leac mai bun pentru diferenţa de fus orar.

— Aş fi încântat.

— Minunat. Mandy, vrei să îi arăţi lui Sloan aripa de vest cât timp termin eu de pregătit cina?

— Frunze de ceai? întrebă Sloan când Coco ieşi din cameră.

— E mai bine să nu ştii. Resemnată, se ridică şi arătă spre uşă. Începem?

— Este o idee bună. El o urmă pe hol şi apoi în sus, pe scara în spirală. Cum îţi place mai mult, Amanda sau Mandy?

Ea ridică din umeri.

— Răspund la ambele.

— Sunt imagini diferite. Amanda este rece şi calmă. Mandy e mai... blândă.

Ea mirosea a răcoare, se gândi el. Ca o briză liniştită într-o zi fierbinte, prăfuită.

Amanda se opri în capătul scărilor şi se întoarse cu faţa la el.

— Ce fel de impresie lasă numele de Sloan?

El rămase pe o treaptă în urma ei astfel încât erau ochi în ochi. Instinctul îi spuse că amândoi preferau astfel.

— Tu să-mi spui.

El avea cel mai obraznic zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Ori de câte ori îl afişa, simţea un tremur despre care era sigură că era iritare.

— Dodge City? spuse ea mieros. Nu avem prea mulţi

cowboy atât de departe în est.

Ea se întoarse şi era deja la jumătatea holului când el o apucă de braţ.

— Mereu te grăbeşti aşa?

— Nu-mi place să pierd timpul.

Sloan continuă să-şi ţină mâna pe braţul ei în timp ce mergeau.

— Voi ţine cont de asta.

Dumnezeule, casa era fabuloasă, se gândi Sloan în timp ce urcau nişte scări cu trepte triunghiulare. Tavane casetate, buiandrugi sculptaţi, lambriuri groase din mahon. Se opri în dreptul unei ferestre arcuite ca să atingă sticla vălurită. Trebuia să fie cea originală, îşi spuse el, ca şi podeaua din lemn de castan şi stucaturile fanteziste.

E adevărat, pereţii aveau crăpături – unele dintre ele suficient de mari încât să-i intre degetul până la jumătate. Pe ici, pe colo, tavanul avea găuri de mărimea unui pumn şi porţiuni de stucatură erau putrezite. Ar fi fost o provocare să readucă totul la vechea glorie. Şi ar fi fost şi o bucurie.

— De mulţi ani nu am mai folosit această parte a casei. Amanda deschise o uşă sculptată din stejar şi dădu la o parte o pânză de păianjen. Iarna nu este practic să o încălzim.

Sloan păşi înăuntru. Podeaua înclinată scârţâia ameninţător. Cândva, de-a lungul timpului, mobila grea fusese târâtă înăuntru sau afară, brăzdând podeaua cu dungi adânci, crestate. Două dintre panourile de pe uşile înguste de la terasă fuseseră sparte şi înlocuite cu placaj. Şoarecii îşi făcuseră de cap cu plinta. Deasupra capului său era o frescă decolorată cu îngeraşi rotofei.

— Asta era cea mai bună cameră de oaspeţi, explică Amanda. Fergus o păstra pentru oamenii pe care dorea să îi impresioneze. Se spune că unii membri ai familiei Rockefeller au fost cazaţi aici. Are baie proprie şi dressing. Deschise o uşă ruptă.

Ignorând-o, Sloan înaintă până la şemineul din marmură neagră. Peretele de deasupra lui fusese tapetat cu mătase şi avea pete vechi de fum. Colţul ciobit al poliţei

îi frânse inima.

— Ar trebui să fiţi împuşcaţi.

— Pardon?

— Ar trebui să fiţi împuşcaţi pentru că aţi lăsat casa să ajungă aşa. Privirea lui nu era leneşă şi amuzată, ci fierbinte şi iute ca un glonţ. O poliţă ca asta este de neînlocuit.

Iritată, privi cu vinovăţie marmura italienească ciobită.

— Păi, nu am spart-o eu.

— Şi uită-te la pereţii ăştia! Stucatura de calibrul acesta este artă, în acelaşi fel în care un Rembrandt este artă. Ai păstra cu grijă un Rembrandt, nu-i aşa?

— Sigur, dar…

— Cel puţin aţi avut inspiraţia să nu vopsiţi mulurile. Trecând pe lângă ea, se uită în baia adiacentă şi începu să înjure. Asta e faianţă lucrată manual, pentru numele lui Dumnezeu! Uită-te la ciobiturile astea. N-au mai fost chituite de la Primul Război Mondial încoace.

— Nu văd care este…

— Nu, nu vezi. Se întoarse spre ea. N-ai nici cea mai mică idee despre ce ai aici. Locul acesta este un monument închinat meşteşugurilor de la începutul secolului XX şi tu îl laşi să se surpe în jurul tău. Acestea sunt armături originale pentru lămpi cu gaz.

— Ştiu foarte bine ce sunt, se răsti la rândul ei Amanda. Pentru tine poate că este un monument, dar pentru mine este acasă. Am făcut tot posibilul ca să păstrăm acoperişul pe ea. Dacă stucatura este crăpată, asta s-a întâmplat pentru că a trebuit să ne concentrăm eforturile ca să menţinem cuptorul funcţional. Şi dacă nu ne-am îngrijorat despre chituirea faianţei într-o încăpere pe care nu o foloseşte nimeni este pentru că a trebuit să reparăm instalaţia în alta. Ai fost angajat să renovezi, nu să filosofezi.

— Le obţii pe ambele la acelaşi preţ.

Când se întinse spre ea, Amanda se lipi cu spatele de perete.

— Ce faci?

— Uşurel, scumpo. Ai pânze de păianjen în păr.

— Mă descurc, spuse ea, apoi înlemni când el îşi trecu degetele prin părul ei. Şi nu-mi spune „scumpo”.

— Te aprinzi cam repede. Am avut odată o mânză nărăvaşă care făcea la fel.

Ea îi dădu mâna la o parte.

— Nu sunt cal.

— Nu, doamnă. Într-o bruscă schimbare de dispoziţie, el zâmbi din nou. Bineînţeles că nu. Hai să-mi arăţi ce aveţi.

Ezitând, ea se dădu într-o parte până când se simţi din nou în siguranţă.

— Nu văd ce rost are. Nu ai niciun caiet la tine.

— Unele lucruri îţi rămân în minte. Privirea lui coborî până la gura ei, zăbovi puţin, apoi se întoarse spre ochii ei. Mai întâi vreau să-mi fac o imagine de ansamblu înainte să încep să-mi fac griji despre… detalii.

— Atunci de ce nu-ţi desenez o hartă?

El zâmbi.

— Mereu eşti aşa ironică?

— Nu. Ea îşi înclină capul. Era adevărat, nu era mereu aşa. Dacă ar fi fost aşa, nu şi-ar fi putut construi o carieră de succes ca asistent manager într-unul dintre cele mai bune hoteluri din staţiune. În mod clar, nu scoţi ce e mai bun în mine.

— Mă mulţumesc cu ce primesc. O luă de braţ. Hai să continuăm.

Amanda îl conduse prin acea parte a casei, străduindu-se să păstreze distanţa. Dar el avea tendinţa de a se apropia, blocând-o la o intrare, trimiţând-o într-un colţ, schimbându-şi neaşteptat poziţia şi ajungând faţă în faţă. Sloan avea un fel lent şi economic de a se mişca, neirosind niciun gest care i-ar fi putut da indicii despre direcţia în care să se întoarcă.

Se aflau în turnul de vest atunci când Amanda se lovi pentru a treia oară de el. Se dădu înapoi, cu fiecare nerv întins la maximum.

— Mi-aş dori să nu faci asta.

— Ce să fac? A

— Să fii aici. În calea mea. Enervată, împinse la o parte o cutie de carton.

— Mie mi se pare că te grăbeşti prea mult să ajungi în altă parte, în loc să vezi unde te afli.

— Din nou filosofie grosolană, mormăi ea şi se duse la fereastra curbată care dădea spre grădini. Era obligată să recunoască că el o deranja, la un nivel profund, elementar. Poate că de vină era dimensiunea lui – acei umeri laţi şi palmele mari. Era obişnuită să fie la un nivel cât de cât egal cu majoritatea bărbaţilor.

Poate că era accentul acela al lui, lent, leneş şi la fel de obraznic precum zâmbetul său. Sau poate felul în care ochii lui zăboveau asupra ei, cu o strălucire pe jumătate amuzată. Orice ar fi fost, ea va trebui să înveţe să facă faţă situaţiei, se gândi Amanda, tremurând puţin.

— Asta este ultima oprire, îi spuse ea. Ideea lui Trent este de a transforma acest turn în sufragerie, mai intimă decât cea pe care o vrea la nivelul inferior. Ar trebui să încapă lejer cinci mese pentru două persoane, cu vedere spre grădină sau spre golf.

În timp ce vorbi, se întoarse spre el şi o rază de soare a acelui început de amurg intră pe fereastră şi îi lumină părul ca o aură. Gesturile mâinilor îi însoţeau cuvintele, un flux graţios de mişcare, subliniat de nervozitate, îşi ridică o mână ca să-şi dea părul pe spate. Lumina se strecură printre şuviţele ei de culoarea mierii brune, scăldându-le în aur. În acea rază unică de lumină, firicele de praf dansau în jurul ei, ca nişte minusculi fulgi de argint.

Sloan stătea nemişcat şi privea fix. Mintea i se goli de orice gând.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, zise şi se apropie cu un pas. Amanda, e o plăcere să se uite omul la tine.

Ea făcu un pas înapoi. Acum în ochii lui nu se mai citea amuzamentul şi nici furia aprinsă şi iute de mai devreme. Ceea ce vedea acolo era mult mai periculos.

— Dacă, ăăă, ai orice întrebări despre turn sau despre

restul aripii…

— A fost un compliment. Poate că nu unul la fel de elegant precum cele cu care eşti obişnuită, dar tot un compliment.

— Îţi mulţumesc. Se mai dădu înapoi cu un pas în timp ce ochii ei scrutau încăperea în căutarea unei ieşiri demne. Cred că am putea… I se tăie răsuflarea când braţul lui se strecură în jurul taliei ei pentru a o trage mai aproape. Ce naiba crezi că faci?

— Te împiedic să faci acelaşi salt ca străbunica ta, zise Sloan şi arătă spre fereastra din spatele ei. Dacă ai fi continuat să dansezi înapoi, ai fi căzut pe geam. Fereastra nu pare prea solidă.

— Nu dansam nicăieri. Dar inima ei bătea atât de puternic, de parcă tocmai ar fi terminat o rumba rapidă. Dă-mi drumul!

— Eşti plăcută la îmbrăţişare. El se apropie mai mult ca să îi miroasă părul. Chiar şi cu toţi spinii ăştia. Se simţea bine şi îşi păstră braţul acolo unde era. Ai putea să-mi mulţumeşti, Calhoun. Probabil că tocmai ţi-am salvat viaţa.

Poate că pulsul ei gonea, dar refuză să se lase intimidată de un cowboy cu accent şi cu tupeu.

— Dacă nu îmi dai drumul acum, cineva va trebui să te salveze pe tine.

Sloan râse, fermecat de ea, şi era tentat să o ia în braţe chiar acolo şi atunci. În clipa următoare însă, se trezi în fund, la doi metri distanţă. Amanda înclină din cap, cu un zâmbet trufaş.

— Şi cu asta, turul s-a terminat. Acum, te rog să mă scuzi.

Când Amanda trecu pe lângă el, Sloan o prinse cu mâna de gleznă. Tânăra abia dacă avu timp să strige înainte să aterizeze pe podea, lângă el.

— Oh… bădăranule! spuse ea şi îşi dădu părul din ochi.

— Ce poate face unul, poate face şi celălalt. O atinse cu vârful degetului sub bărbie. Din nou filosofie grosolană. Ai mişcări rapide, Calhoun, dar trebuie să ţii minte să

păstrezi ochii pe ţintă.

— Dacă aş fi fost bărbat…

— Atunci nu ar fi fost nici pe departe atât de distractiv. Chicotind, o sărută scurt şi apăsat, apoi îşi lăsă capul într-o parte şi o privi intens, iar ea rămase cu gura deschisă. Ei bine, spuse el în timp ce simţea cum pieptul îi este străpuns de fulgere. Cred că mai bine am încerca încă o dată.

Ea l-ar fi împins deoparte. Ştia că aşa ar fi trebuit să facă. În ciuda valului de căldură pe care-l simţea pe şira spinării. În ciuda dorinţei care părea că îi înlocuise sângele care îi curgea prin vene. L-ar fi împins deoparte şi chiar ridicase o mână ca să facă asta – în mod sigur nu ca să îl tragă mai aproape, dar se auziră paşi pe treptele de fier care duceau în turn.

Sloan se uită în sus şi zări în cadrul uşii o femeie înaltă, voluptuoasă. Purta jeanşi rupţi în genunchi şi un tricou alb simplu. Avea părul scurt şi drept, şi un breton şic. Sub el, ochii ei se arătară mai întâi surprinşi, apoi amuzaţi.

— Bună.

Ea o privi pe Amanda şi rânji când observă obrajii îmbujoraţi ai surorii sale şi părul ciufulit. Singurul loc unde nu te-ai fi aşteptat să o vezi pe pedanta Amanda Calhoun era pe podea cu un bărbat străin şi foarte atrăgător.

— Ce se întâmplă?

— Pariam pe două din trei, îi spuse Sloan.

Se ridică şi o trase şi pe Amanda de braţ. Cu ceea ce păru un mârâit, Amanda se eliberă din strânsoarea lui, apoi îşi scutură praful de pe pantaloni.

— Ea este sora mea, C.C.

— Şi tu trebuie să fii Sloan. C.C. intră, întinzându-i mâna. Trent mi-a povestit despre tine. Ochii verzi dansau în timp ce arunca o privire rapidă spre sora ei şi înapoi spre el. Se pare că nu a exagerat.

Sloan ţinu o clipă mâna pe care i-o oferise. C.C. Calhoun era exact opusul genului de femeie cu care se aştepta ca vechiul său prieten să aibă o relaţie. Şi pentru că Trent era prietenul său, Sloan nu putea să fie mai încântat.

— Acum îmi dau seama de ce Trent s-a lăsat prins în laţ.

— Acesta este unul dintre complimentele isteţe ale lui Sloan, explică Amanda.

Râzând, C.C. îşi trecu un braţ în jurul umerilor Amandei.

— Cred că mi-am dat şi eu seama. Îmi pare bine de cunoştinţă, Sloan. Foarte bine. Când am fost acum două săptămâni la Boston împreună cu Trent, toţi cei pe care i-am întâlnit au fost atât de…

— Încrezuţi? rânji el.

— Ei bine, da. Puţin jenată, ridică din umeri. Cred că unora dintre ei le este destul de greu să accepte că Trent se va însura cu o femeie mecanic, care ştie mai multe despre motoare decât despre operă.

— Mie mi se pare că Trent face o afacere grozavă.

— Vom vedea. Ştia că cea mai mică încurajare o va face să fie sentimentală şi se va pune într-o situaţie jenantă. Mătuşa Coco spunea că rămâi la cină. Speram să te cazezi într-una dintre camerele de oaspeţi cât stai pe insulă.

Sloan nu văzu, dar ar fi putut să parieze pe toţi banii că Amanda îşi muşca limba. Ideea de a o tachina îl tenta să îşi schimbe planurile”.

— Îţi mulţumesc, dar am totul aranjat. În plus… Îi zâmbi larg spre Amanda. Voi fi pe teren suficient de mult timp.

— Cum îţi e mai confortabil, spuse C.C. Doar ca să ştii că eşti bine-venit aici, la Turnuri.

— Cobor să văd dacă mătuşa Coco are nevoie de ajutor. Amanda înclină din cap cu răceală spre Sloan. C.C. te va conduce jos când eşti gata.

El îi făcu semn cu ochiul.

— Mulţumesc pentru tur, scumpo.

El aproape că o auzi scrâşnind din dinţi când se îndepărtă.

— Ai o soră pe cinste.

— Da, chiar am. Zâmbetul lui C.C. era calm, dar

ameninţător. Trent mi-a spus că eşti un mare crai.

— Este încă supărat pentru că, pe vremea când eram amândoi tineri şi nesăbuiţi, i-am suflat o fată chiar de sub nas. Sloan o luă de mână pe C.C. în timp ce se îndreptau spre uşă. Tu sigur vrei să rămâi cu el.

Ea începu să râdă.

— Acum înţeleg de ce mi-a spus să-mi ţin surorile departe de tine.

— Dacă seamănă cu ea, mă aştept că pot să aibă singure grijă de ele.

— O, da, într-adevăr. Femeile din familia Calhoun sunt foarte dure. C.C. se opri în capul scărilor de fier în spirală.

— Aş face bine să te avertizez: mătuşa Coco pretinde că azi-dimineaţă te-a văzut în frunzele de ceai.

— În frunzele de ceai?

Ea ridică din umeri, pe jumătate amuzată, pe jumătate cu părere de rău.

— E un fel de hobby de-al ei. Oricum, s-ar putea să încerce să te manipuleze, mai ales dacă se hotărăşte că destinul te-a legat de una dintre surorile mele. Este bine intenţionată, dar…

— Şi cei din familia O'Riley se descurcă destul de bine.

Ea se uită la el o singură dată şi îşi dădu seama că spunea adevărul. C.C. îl bătu uşor pe umăr.

— Bine, atunci. Eşti pe cont propriu.

Sloan începu să coboare scările în urma ei.

— C.C., în viaţa Amandei există bărbaţi pe care va trebui să îi dau la o parte?

C.C. se opri, studiindu-l de partea cealaltă a scărilor.

— Nu, spuse ea după o clipă. Amanda îi dă singură la o parte.

— E în regulă. El zâmbea în sinea lui în timp ce cobora scările spiralate. Când ajunseră la etajul doi, auzi ecoul unor ţipete ascuţite şi lătratul frenetic al câinelui.

— Copiii surorii mele, Suzanna, explică C.C. înainte ca el să apuce să întrebe. Alex şi Jenny sunt genul de copii liniştiţi şi retraşi.

— Îmi dau seama.

Pe scări urcă în grabă o rachetă bondoacă, cu păr deschis. Sloan o prinse din reflex şi se trezi privind în ochi o feţişoară curioasă cu o gură îmbufnată şi ochi mari, albaştri.

— Eşti mare, spuse Jenny.

— Nu. Eşti tu scundă.

La cinci ani, ea tocmai începea să înveţe farmecele femeieşti şi îi adresă un zâmbet radios.

— Mă duci în spate?

— Ai o monedă?

Chicotind, ea scutură din cap.

— Bine, spuse el, atunci prima plimbare este gratis.

Când fetiţa se caţără în spatele lui, el începu din nou să coboare scările. La baza treptelor, Amanda bloca un băieţel cu păr brunet.

— Suzanna? întrebă C.C.

— În bucătărie. Eu am fost desemnată să am grijă de ei doi. Miji ochii spre Jenny. Micuţa asta cârnă a fugit de lângă mine.

— Groh-groh. De sus, din spatele lui Sloan, Jenny chicotea şi fornăia.

— El cine e? vru să ştie Alex.

— Sloan O’Riley. Sloan întinse mâna, ca de la bărbat la bărbat, pe care Alex o privi cu circumspecţie înainte să o accepte.

— Vorbeşti ciudat. Eşti din Texas?

— Oklahoma.

După un moment de reflecţie, Alex încuviinţă din cap.

— E aproape la fel de bine. Ai împuşcat vreodată mortal pe cineva?

— Nu în ultima vreme.

— E suficient, macabrule. C.C. preluă controlul. Haide, veniţi să vă spălaţi pentru cină. Ea o luă pe Jenny din spatele lui Sloan.

— Drăguţi copii, spuse Sloan când C.C. îi mână de la spate în sus pe scări.

— Îi iubim. Amanda îi oferi un zâmbet sincer. Se mai înmuiase după ce îl văzuse cu Jenny în spate. În majoritatea

timpului vor fi la şcoală, deci nu ar trebui să te deranjeze în timp ce munceşti.

— Oricum nu cred că ar fi un deranj. Acasă am şi eu un nepot. Este un năzdrăvan.

— Aceştia doi pot fi o bătaie de cap, mă tem. Dar o spuse cu afecţiune. Pentru ei este bine să fie în preajma unui bărbat din când în când.

— Soţul surorii tale?

Zâmbetul păli.

— Sunt divorţaţi. S-ar putea să îl cunoşti. Baxter Dumont?

Ochii lui Sloan se întunecară.

— Am auzit de el.

— Ei bine, asta e o altă istorie. Cina este aproape gata. Hai să îţi arăt unde să te speli.

— Mulţumesc.

Distras, Sloan o urmă. Se gândea că erau anumite momente din trecut care aveau prostul obicei de a se suprapune.

capitolul 3

Anticipând şocul, Amanda se scufundă în apa rece din piscină. Se ridică la suprafaţă cu un fior plăcut şi apoi începu să facă cele 50 de ture obişnuite.

Nimic nu îi plăcea mai mult la începutul zilei decât mişcarea. Îi elibera tensiunea acumulată şi făcea loc pentru cea nouă, care urma să se acumuleze de-a lungul zilei de lucru.

Asta nu că nu i-ar fi plăcut postul de asistent manager la hotelul Bay Watch. Mai ales că îi oferea privilegiul de a folosi piscina hotelului înainte ca oaspeţii să sosească în număr mare. Era final de mai şi început de sezon. Bineînţeles că nimic nu se compara cu ce avea să fie în plină vară, dar majoritatea camerelor din hotel erau ocupate, ceea ce însemna că ea nu avea nicio clipă liberă.

Preţuia foarte mult această oră, pe care şi-o oferea singură, ori de câte ori vremea o permitea.

Când se apropia de un capăt al piscinei, se ghemuia, se întorcea şi se împingea înapoi în apă.

În timp ce stropea cu apă în aer, se gândea că peste un an va fi managerul Refugiului Turnuri. Un hotel St. James. Scopul pentru care muncise şi se străduise de când se angajase pentru prima oară la 16 ani ca recepţioneră cu jumătate de normă.

Uneori o sâcâia gândul că va deţine postul doar pentru că Trent se însura cu sora ei. Când se întâmpla asta, devenea şi mai hotărâtă să demonstreze că merita, că singură câştigase acest drept.

Avea să conducă un hotel exclusivist, aparţinând unia dintre cele mai mari lanţuri hoteliere din ţară. Şi nu orice hotel, se gândi ea, tăind iute apa, ci Turnurile. O parte a propriei moşteniri, a propriei istorii, a propriei familii.

Cele zece apartamente de lux pe care Trent intenţiona să le amenajeze în aripa de vest, acum în paragină, aveau să fie responsabilitatea ei. Dacă el avea dreptate, numele St. James şi legenda Turnurilor urmau să menţină apartamentele ocupate tot timpul anului. Ea se va descurca de minune. Va face o treabă extraordinară. Fiecare oaspete care va veni la Turnuri va ţine minte serviciile excelente, atmosfera plăcută, organizarea bună.

Va deveni realitate. Nu va mai trebui să fie sclava unui supraveghetor solicitant şi nerecunoscător, va scăpa de frustrarea pricinuită de faptul că rezultatele muncii sale nu erau recunoscute. În sfârşit, meritele şi eşecurile vor fi numai ale ei. Mai trebuia doar să aştepte până când va fi gata reamenajarea.

Iar asta îi izbi gândurile direct de Sloan O’Riley.

Ea spera sincer ca Trent să ştie ce face.

Ceea ce o uimea cel mai mult era cum un bărbat elegant şi stilat, precum Trenton St. James al II-lea, ajunsese să fie prieten cu un necioplit ca O’Riley. Individul chiar o trântise la pământ. Desigur, ea îl trântise mai întâi, dar asta nu avea nicio legătură, se gândi Amanda în timp

ce începu o nouă tură de bazin. Braţele sale suple şi musculoase tăiau apa, picioarele ei lungi o forfecau. Nu regreta nicio clipă că avusese prezenţa de spirit şi puterea să-l doboare. El fusese insistent şi prea familiar şi prea plin de sine, încă din clipa în care l-a întâlnit. Şi o sărutase.

Amanda îşi întoarse capul să ia o gură de aer, apoi intră din nou cu totul în apă.

Ea nu îl încurajase deloc. De fapt, era tocmai invers. Dar el stătuse acolo, rânjind ca prostul şi o sărutase. Amintirea o făcu să ia o nouă gură de aer.

Nu că îi plăcuse, se asigură Amanda. Dacă C.C. nu ar fi intrat în cameră, i-ar fi spus vreo două arogantului domn O'Riley. Numai că rămăsese fără cuvinte.

Asta doar pentru că fusese furioasă. Nu era deloc atrasă de genul dur, activ, cu mâini bătătorite şi cizme prăfuite. Ea nu era atât de naivă, încât să se lase păcălită de doi ochi verzi care se încreţeau la colţuri când zâmbeau. Imaginea ei despre bărbatul ideal avea un anumit grad de sofisticare, maniere elegante, cultură, aura discretă a succesului. Când şi dacă va deveni interesată de o relaţie, acestea aveau să fie cerinţele ei. Cowboy-ii cu glas domol nu erau invitaţi să candideze.

Poate că atunci când vorbea cu copiii, avea ceva dulce în el, dar nu era destul ca să compenseze restul deficienţelor din personalitatea lui. Ea îşi aminti cum flirtase individul cu mătuşa Coco la cină. O amuzase pe C.C. cu poveşti din studenţia lui Trent şi fusese tolerant şi amabil cu întrebările lui Alex şi Jenny despre cai, indieni şi pistoale.

Apoi o privise pe Suzanna cam cu prea multă atenţie pentru gustul Amandei. Un afemeiat, conchise Amanda. Dacă Lilah ar fi venit la cină, probabil că ar fi flirtat şi cu ea. Dar Lilah ştia să se descurce când venea vorba despre bărbaţi.

Suzanna era diferită. Era frumoasă, sensibilă şi vulnerabilă. Fostul ei soţ o rănise foarte tare şi nimeni, nici măcar obraznicul de Sloan O'Riley, nu va avea ocazia să o rănească din nou pe Suzanna. Amanda se va asigura că aşa va fi. De data asta, când ajunse la marginea piscinei, apucă

balustrada şi îşi lăsă capul pe spate, în apă, ca să-şi dea părul la o parte din ochi. Ieşind la suprafaţă, descoperi prin apă o imagine mult prea familiară.

— Bună dimineaţa, îi zâmbi larg Sloan. El avea soarele în spate, scoţându-i în evidenţă nuanţele roşiatice din părul său ciufulit. Eşti în formă bună, Calhoun.

Ea clipi ca să vadă mai bine.

— Ce dracului cauţi aici?

— Aici? El privi peste umăr, spre hotelul alb. Ai putea spune că aici îmi ţin hainele. Privind-o, arătă cu degetul mare în spate. Camera 320.

— Eşti cazat la Bay Watch? Amanda se rezemă cu coatele pe balustradă. Logic.

Încuviinţând, Sloan se aplecă spre ea. Avea o piele luminoasă, fină, specifică familiei Calhoun, remarcă el, foarte frapantă şi vulnerabilă, acum limpezită de orice cosmetice.

— Drăguţ mod de a-ţi începe ziua.

Buzele ei pline şi umede exprimau dezamăgire.

— A fost.

— Că tot întrebam, tu ce faci aici?

— Lucrez aici.

„Lucrurile devin din ce în ce mai interesante”, se gândi el.

— Serios?

— Serios, spuse ea sec. Sunt asistent manager.

— Ei, iată. El înmuie un deget în apă. Şi verifici temperatura apei pentru oaspeţi? Cât devotament!

— Piscina se deschide abia la ora zece.

— Nu-ţi face griji. El îşi atârna degetele mari de buzunarele din faţă ale jeanşilor. Nu vreau să fac o baie. De fapt îşi propusese să facă o plimbare lungă, de unul singur. Dar asta era înainte să o observe pe ea făcând ture de bazin. Deci, bănuiesc că dacă am întrebări despre locul acesta, cu tine trebuie să vorbesc.

— Aşa este. Amanda se îndreptă spre trepte ca să iasă din piscină. Costumul de baie dintr-o singură piesă, de culoarea safirului, stătea lipit pe trup, în timp apa se

scurgea de pe ea. Eşti mulţumit de cameră?

— Hm? El se gândea la picioarele ei, făcute special să facă un bărbat să transpire, subţiri, suple şi foarte lungi.

— Camera ta, repetă ea în timp ce se întinse să ia prosopul. Este bună?

— Este bună. Foarte bună, zise el şi îşi plimbă privirea de-a lungul gambelor şi coapselor ei ude, peste şoldurile suple, urcând lent spre faţa ei. Doar priveliştea merită banii.

Amanda îşi agăţă prosopul de gât.

— Priveliştea golfului este gratis – la fel şi micul dejun continental care este servit acum în sala de mese. Vei vrea să profiţi de asta.

— Am descoperit că doi croasanţi şi o cană de cafea nu-mi prea ostoiesc apetitul. Pentru că el nu era pregătit să o lase să plece, întinse mâinile şi apucă uşor cele două capete ale prosopului. De ce nu mi te alături pentru un mic dejun adevărat?

— Îmi pare rău. Inima ei începea să bată incomod de tare. Nu e recomandat ca angajaţii să socializeze cu oaspeţii.

— Cred că în acest caz am putea să facem o excepţie, de vreme ce suntem… vechi prieteni.

— Nu suntem nici măcar noi prieteni.

Iată din nou acel zâmbet, lent, insistent şi foarte pedant. Iar atunci el spuse:

— Putem rezolva asta la micul dejun.

— Scuze. Nu sunt interesată.

Ea dădu să se îndepărteze, dar el apucă ferm prosopul şi o ţinu pe loc.

— De unde vin eu, oamenii sunt puţin mai prietenoşi.

De vreme ce el nu îi dădea de ales, ea îşi menţinu poziţia.

— De unde vin eu, oamenii sunt mult mai politicoşi. Dacă ai vreo problemă cu serviciile pe parcursul şederii tale la Bay Watch, voi fi mai mult decât încântată să te ajut. Dacă ai vreo întrebare despre Turnuri, o să-mi fac timp să-ţi răspund. Altfel, nu avem ce discuta.

El o privi cu răbdare, admirând felul în care îşi putea face ca vocea ei gravă să sune rece chiar şi atunci când ochii îi scăpărau. Aceasta era o femeie care ştia să se stăpânească. Şi, deşi era sigur că ea s-ar strâmba auzind asta, plină de ardoare.

— La ce oră începi serviciul?

Ea respiră zgomotos. Era evident că omul avea gândirea la fel de lentă ca şi accentul.

— La ora nouă, aşa că te rog să mă scuzi, vreau să mă duc să mă îmbrac.

Sloan miji ochii spre soare.

— Mie mi se pare că mai ai cam o oră până începi programul. La cum te mişti, cred că nu-ţi va lua nici jumătate de oră să te aranjezi.

Amanda închise ochii, rugându-se să aibă răbdare.

— Sloan, încerci să mă enervezi?

— Nu cred că trebuie. Se pare că vine de la sine. Răsuci capetele prosopului în jurul pumnilor şi o trase mai aproape de el. Rânji când bărbia ei se ridică. Vezi?

O irita teribil felul în care îi gonea pulsul şi nodul pe care îl simţea în stomac.

— Ce e în neregulă cu tine, O'Riley? întrebă ea. Am fost foarte clară când ţi-am spus că nu sunt interesată.

— Îţi spun eu cum stau lucrurile, Calhoun. El îşi răsuci din nou încheieturile, scurtând şi mai mult prosopul. Într-o clipă, umorul pe care era obişnuită să-l vadă în ochii lui se schimbă în altceva. Iar acel altceva era întunecat şi periculos. Şi incitant. Eşti ca o duşcă lungă de apă bună şi rece, murmură el. De fiecare dată când mă aflu în preajma ta, mi se face al naibii de sete. Cu o ultimă smucitură, Sloan o trase lângă el, mâinile ei fiind prinse strâns între trupurile lor. Acea înghiţitură mică de ieri nu a fost nici pe departe de ajuns.

Aplecându-se, îi apucă buza de jos.

Îi simţi tremurul, dar în timp ce o privea în ochi, putea să vadă că nu era din cauza fricii. Poate o urmă de panică, dar nu frică. Oricum, aşteptă să vadă dacă ea îl va refuza de tot. Asta era ceva ce va fi nevoit să respecte, indiferent

cât de mult îl chinuia dorinţa.

Dar Amanda nu spuse nimic, doar se uită la el cu acei ochi mari şi bănuitori. Sloan îşi atinse uşor buzele de ale ei şi privi cum genele dese îi flutură în jos.

— Vreau mai mult, murmură el. Şi luă.

Între ei, mâinile ei se făcură pumn, dar nu îi folosi să îl dea la o parte. Lupta era doar înăuntrul ei, un conflict sălbatic şi violent care o zgudui pe de-a-ntregul, chiar când el îi asedia simţurile. Prinsă între focurile încrucişate, mintea ei se blocă, pur şi simplu.

Acum, gura lui nu mai era leneşă, şi nici mâinile nu se mişcau lent. Puternice şi fierbinţi, buzele lui se lipiră de ale ei, în timp ce degetele îi apăsau spatele ud. Atingerea dinţilor lui o făcu să-şi piardă răsuflarea şi apoi să geamă când limba lui alunecă seducător pe a ei.

Degetele ei se desfăcură şi îl apucară de cămaşă, apoi urcară până la umărul lui, în păr. Disperarea era nouă, terifiantă, minunată. O făcu să se lipească şi mai mult de el, iar gura ei ardea cu o nerăbdare care se potrivea cu a lui.

Schimbarea asta îl zgudui. Era obişnuit să aibă simţurile înceţoşate de o femeie, ca trupul să îi pulseze, iar sângele să-i fiarbă. Dar nu aşa. În clipa în care ea trecu de la o supunere confuză la graba fierbinte, simţi o dorinţă atât de cumplită, atât de ameţitoare încât părea să îi sfâşie sufletul.

Nu mai era conştient de nimic altceva decât de ea. Nu mai putea simţi decât mătasea răcoroasă a pielii ei. Nu mai simţea decât căldura dulce a gurii ei. Nu putea decât să dorească mai mult.

Ea era sigură că inima îi va sări din piept. Părea ca şi cum căldura din trupul lui transforma apa de pe pielea ei în abur, iar vaporii pluteau prin creierul ei. Şi nici nu se îndepărtară când el o împinse uşor la o parte.

— Amanda. El trase adânc aer în piept, fără să fie sigur că îşi va recăpăta vreodată suflarea. Doar privind-o, cum stătea cu ochii pierduţi şi cu buzele umflate întredeschise, îl făcu să fie din nou străfulgerat de o dorinţă aprigă. Vino la mine în cameră.

— În camera ta? îşi atinse buzele cu degete tremurătoare, apoi tâmplele. Camera ta?

Dumnezeule, acea voce aspră şi acei ochi confuzi îl vor îngenunchea complet. Nu fusese niciodată nevoit să implore o femeie. Se temea că, în cazul ei, imploratul va fi inevitabil.

— Vino cu mine. O apucă posesiv de umeri. Undeva pe drum, prosopul căzuse pe beton. Trebuie să terminăm asta în privat.

— Să terminăm?

Cu un mormăit, el îşi aduse din nou buzele peste ale ei, într-un ultim sărut lung, lacom.

— Femeie, cred că vei întârzia la serviciu.

Ţinând-o de braţ, o trase spre poartă înainte ca ea să îşi limpezească mintea. „Camera lui?” se gândi ea agitată. „Să terminăm ce am început? O, Doamne, ce făcuse? Ce era pe cale să facă?”

— Nu. Se smuci şi respiră adânc, dar asta nu o ajută să scape de tremurat. Nu vin nicăieri.

El încercă să se liniştească, dar nu reuşi.

— E puţin cam târziu să te joci, zise şi îşi strecură mâna pe ceafa ei. Te doresc. Şi nu ai nicio şansă să mă convingi că tu nu mă doreşti la rândul tău. Nu după toate astea.

— Eu nu mă joc, spuse ea pe un ton neutru şi se întrebă dacă el o putea auzi peste zgomotul puternic al bătăilor inimii ei. Îi era frig, teribil de frig. Şi nu am de gând să încep acum. Ea era cea raţională, îşi aminti. Nu era genul de femeie care se grăbea să ajungă într-o cameră de hotel ca să facă dragoste cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. Vreau să mă laşi în pace.

— Nicio şansă, zise el în timp ce furia şi dorinţa se învolburau în el. Mereu termin ce încep.

— Poţi să consideri că aici s-a terminat. Nici nu avea de ce să înceapă.

— De ce?

Amanda se întoarse să îşi ia halatul. Ţesătura subţire nu era nici pe departe suficientă încât să o încălzească.

— Cunosc genul tău, O’Riley.

El încercă să rămână calm şi se răsuci pe călcâie.

— Chiar aşa?

Neîndemânatică din cauza furiei, ea bâjbâia să îşi bage mâinile pe mâneci.

— Mergi dintr-un oraş în altul şi îţi petreci câteva ore libere tăvălindu-te între aşternuturi cu o femeie disponibilă, zise şi strânse tare cordonul de la halat. Ei bine, eu nu sunt disponibilă.

— Chiar crezi că m-ai citit, nu? Nu o atinse, dar privirea lui era suficient cât să o sperie. El nu se deranjă să îi explice că în cazul ei era diferit. Încă nu-şi explicase nici lui însuşi. Poţi să o iei drept avertizare, Calhoun. Între noi doi nu s-a terminat. O să te am.

— O să mă ai? Mânată de furie şi mândrie, ea trecu pe lângă el cu paşi largi. Nenorocit îngâmfat şi egoist ce eşti…

— Păstrează complimentele pentru mai târziu, o întrerupse el. Va exista un mai târziu, Amanda, când vom fi doar noi doi. Şi îţi promit că nu va fi rapid. Pentru că ideea îi surâse, zâmbi. Nu, când o să fac dragoste cu tine, o să fie pe îndelete. El îşi trecu un deget de-a lungul gulerului de la halatul ei. Şi o să te înnebunesc.

Amanda îi dădu peste mână.

— Deja faci asta.

— Mulţumesc. El încuviinţă din cap prietenește. Cred că mă duc să văd cum stă treaba cu micul dejun. Să ai o zi bună.

Aşa avea de gând, se gândi în timp ce el plecă fluierând. Va avea o zi numai bună, dacă el va sta departe.

*

Era suficient de rău că trebuia să lucreze până târziu, fără să mai trebuiască să asculte una dintre predicile plictisitoare ale domnului Stenerson despre eficienţă. Ca manager la Bay Watch, Stenerson îşi conducea echipa cu mâini agitate şi smiorcăieli. Metoda lui preferată de conducere era delegarea. Astfel, el putea să arunce vina pe

alţii, atunci când lucrurile nu mergeau bine, şi să îşi aroge meritele, atunci când totul mergea strună.

Amanda stătea în biroul lui aerisit, zugrăvit în culori pastelate, fixând cu privirea creştetul lui chel în timp ce bărbatul trecea în revistă lista săptămânală de reproşuri.

— Curăţenia a întârziat cu 20 de minute. Când am verificat la etajul trei, am descoperit acest ambalaj de celofan sub patul din camera 302. El flutură mica hârtie transparentă ca pe un steag. Domnişoară Calhoun, mă aştept să controlaţi mai bine lucrurile.

— Da, domnule. „Plângăcios băgăreţ ce eşti”. Voi discuta chiar eu cu menajerele.

— Aşa să faci, zise şi îşi ridică nelipsitul clipboard. Room service-ul a scăzut în viteză cu opt procente. La această rată de scădere, până la mijlocul sezonului va coborî cu 12 la sută.

Spre deosebire Stenerson, Amanda ajutase la bucătărie în timpul orelor agitate de la micul dejun şi de la prânz.

— Poate că dacă am mai angaja un chelner sau doi… începu ea.

— Soluţia nu este să mai aducem personal, ci să obţinem o eficienţă mai mare de la cel deja existent, spuse el şi bătu cu un deget în clipboard. Mă aştept ca până la sfârşitul săptămânii viitoare, room service-ul să funcţioneze la maximum.

— Da, domnule. „Tranca-fleanca încrezut ce eşti”.

— Mă aştept de la tine să-ţi sufleci mânecile şi să contribui atunci când este nevoie, domnişoară Calhoun.

Bărbatul îşi împreună mâinile albe şi moi şi se rezemă de spătarul de la scaun. Înainte să deschidă din nou gura, Amanda ştia deja ce urmează. Ar fi putut să recite discursul literă cu literă.

— Acum 25 de ani, eu duceam tăvi clienţilor chiar în acest hotel. Numai prin pură determinare şi atitudine pozitivă am putut să îmi croiesc drumul spre poziţia pe care o deţin astăzi. Dacă vrei să ai succes, poate chiar să preiei acest birou după ce mă pensionez eu, trebuie să mănânci,

să dormi şi să bei Bay Watch. Eficienţa personalului reflectă direct eficienţa dumneavoastră, domnişoară Calhoun.

— Da, domnule. I-ar fi plăcut să-i spună că peste un an ea va avea propriul personal, propriul birou şi că el putea să-şi ia adio de la lacheul său. Dar nu îi spuse asta. Până atunci, avea nevoie de locul de muncă şi de salariul săptămânal. Voi convoca imediat o şedinţă cu personalul de la bucătărie.

— Bun, bun. Acum, vreau să rămâi la serviciu în seara asta, pentru că eu nu voi fi disponibil.

„Ca întotdeauna”, se gândi ea, dar îşi mormăi acordul.

— A, şi verifică rezervările din august. Vreau un raport despre rata de servicii „Escapadă de weekend” comparativ cu „Răsfăţuri de şapte zile. A, şi vorbeşte cu băiatul care curăţă piscina despre prosoapele care lipsesc. Deja suntem pe minus cu cinci luna asta.

— Da, domnule. Altceva? întrebă ea. „Să vă lustruiesc pantofii, să vă spăl maşina?”

— Asta e tot.

Amanda deschise uşa şi se strădui să îşi menţină masca profesională. Tot ce voia era să se dea cu capul de perete preţ de câteva minute bune. Înainte să se poată retrage într-un loc ferit, liniştit unde să facă asta, fu chemată la recepţie.

*

Sloan se aşeză în holul de la intrare numai ca să o privească. Era surprins că ea încă lucra. El petrecuse toată ziua la Turnuri, iar servieta zgâriată de lângă fotoliu era plină de notiţe, măsurători şi schiţe. Acum se pregătea pentru o bere mare şi o friptură în sânge.

Dar iată că ea era acolo, consolând oaspeţii, instruind funcţionarii de la intrare, semnând documente. Şi arăta la fel de răcoroasă şi proaspătă ca apa de izvor. Văzu cum îşi scoase un cercel şi se jucă cu el în palmă, în timp ce răspunse la telefon.

Era una dintre micile plăceri ale vieţii să o privească,

se gândi el. Toată acea energie şi avânt, felul cum se controla fără efort. Aproape fără efort, se gândi el zâmbind. Era o linie între sprâncenele ei – frustrare, îşi zise el.

Enervare. Sau doar pură încăpăţânare. Abia se abţinu să nu se ducă la ea şi să-i netezească linia aceea, îi făcu semn portarului.

— Da, domnule.

— Este vreo florărie pe aici?

— Da, domnule, chiar pe strada aceasta.

Încă privind-o pe Amanda, Sloan îşi scoase portofelul şi extrase o bancnotă de 20 de dolari.

— Vrei să te duci şi să îmi cumperi un trandafir roşu? Unul cu tijă lungă, încă neînflorit. Şi păstrează restul.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

În timp ce aştepta, Sloan comandă o bere de la barul din hol şi îşi aprinse un trabuc. Întinzându-şi picioarele în cizme, se lăsă pe spate, bucurându-se de moment.

Amanda îşi puse la loc cercelul şi îşi apăsă stomacul cu mâna. Măcar atunci când cobora să stea de vorbă cu personalul de la bucătărie, putea să mănânce ceva. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că nu va avea timp să parcurgă documentele seara aia, în căutarea unui indiciu pentru găsirea colierului. Dacă munca peste program avea şi o parte bună, aceea era că Sloan nu va mai fi la Turnuri când se va întoarce ea acasă.

— Mă scuzaţi.

Amanda se întoarse şi zări un bărbat zvelt, atrăgător, într-un costum de culoare deschisă. Părul lui negru era pieptănat pe spate. Ochii de un albastru-deschis zâmbeau plăcut când priveau în ai ei. Un uşor accent britanic îi dădea farmec vocii.

— Da, domnule. Vă pot ajuta?

— Aş dori să vorbesc cu managerul.

Amanda simţi cum i se strânge puţin inima.

— Îmi pare rău, domnul Stenerson nu e disponibil. Dacă este vreo problemă, mă voi ocupa cu plăcere de rezolvarea ei.

— Nicio problemă, domnişoară – privirea îi coborî spre

ecusonul ei – Calhoun. Voi fi cazat aici câteva săptămâni. Cred că am apartamentul Island.

— Desigur. Domnul Livingston. Vă aşteptam. Rapidă şi competentă, ea introduse informaţia în computer. Aţi mai stat la noi?

— Nu, zâmbi el din nou. Din păcate.

— Sunt sigură că vă veţi simţi foarte comod în apartament. Îi dădu un formular de înregistrare în timp ce vorbea: Dacă este ceva ce putem face ca să aveţi o şedere mai plăcută, nu ezitaţi să ne spuneţi.

— Deja sunt sigur că va fi plăcută. El îi mai aruncă o privire languroasă în timp ce completa formularul. Din păcate, trebuie să fie şi productivă. Aş vrea să vă întreb despre posibilitatea închirierii unui fax pe timpul şederii mele.

— Oferim servicii de fax clienţilor noştri, spuse ea.

— Am nevoie de unul al meu. Diamantul de la degetul lui mic străluci când îi împinse formularul peste tejghea. Mă tem că nu am putut să mă ocup de toate afacerile mele aşa cum speram. Pur şi simplu nu ar fi practic pentru mine să cobor aici de fiecare dată când trebuie să primesc sau să trimit un document. În mod firesc, sunt dispus să plătesc cât este nevoie pentru acest serviciu. Dacă închirierea nu este fezabilă, poate că pot să achiziţionez unul.

— Voi vedea ce pot aranja.

— V-aş fi recunoscător. El îi întinse cardul de credit. De asemenea, voi folosi ca birou salonul din apartament. Aş prefera ca menajera să îmi lase hârtiile şi documentele nederanjate.

— Desigur.

— Pot să vă întreb dacă cunoaşteţi bine insula?

Zâmbind, ea îi dădu cârdul şi cheile.

— Sunt localnică.

— Minunat. Bărbatul o privi în ochi şi o ţinu uşor de mână. Atunci voi veni la dumneavoastră dacă am întrebări. Mi-aţi fost de mare ajutor, domnişoară Calhoun. Se uită din nou la ecusonul ei. Amanda. Îţi mulţumesc.

— Cu mare plăcere. Pulsul ei crescu rapid când îşi

retrase mâna dintr-a lui pentru a face semn unui hamal. Şedere plăcută, domnule Livingston.

— Deja este plăcută.

Când bărbatul se îndepărta, tânăra recepţioneră de lângă Amanda scoase un oftat lung, feminin.

— Cine era?

— William Livingston. Amanda se pomeni privind fix în direcţia lui, apoi se întoarse să îndosarieze chitanţa.

— Superb. Dacă s-ar fi uitat aşa la mine, m-aş fi topit pe loc.

— Topitul nu face parte din fişa postului, Karen.

— Nu. Cu ochii visători, Karen puse mâna pe un telefon care suna. Dar în mod sigur face parte din a fi femeie. Recepţia, Karen la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

William Livingston, se gândi Amanda, cu formularul lui de înregistrare în mâini. New York, New York. Dacă el îşi permitea două săptămâni în apartamentul Island, asta însemna că avea atât bani, cât şi şarm, era arătos şi avea un gust impecabil la haine. Dacă ea s-ar fi aflat în căutarea unui bărbat, el ar fi îndeplinit cu uşurinţă cerinţele.

Deschizând cartea de telefoane, Amanda îşi aminti că era în căutarea unui aparat de fax, nu a unui bărbat.

— Hei, Calhoun!

Cu degetul pe secţiunea de Birotică la pagina de afaceri, ea ridică privirea.

Sloan, în cămaşa lui de in suflecată până la coate şi cu părul ciufulit, se aplecă peste tejghea.

— Sunt ocupată, spuse ea dispreţuitor.

— Lucrezi până târziu?

— Ai ghicit.

— Chiar că eşti drăguţă în costumaşul ăsta. El se întinse peste tejghea şi îşi trecu două degete peste reverul roşu al sacoului ei. Aranjată şi îngrijită.

Spre deosebire de uşoara zvâcnire pe care o simţise când William Livingston o luase de mână, acum pulsul ei o luase razna la atingerea lui Sloan. Enervată, îi împinse mâna deoparte.

— Ai o problemă cu camera?

— Nu. E frumoasă ca o cadră.

— Cu serviciile?

— Merg strună.

— Atunci, scuză-mă, am de lucru.

— A, mi-am dat seama. În ultima jumătate de oră te-am urmărit cum îţi faci datoria.

Între sprâncenele ei apăru din nou linia.

— M-ai urmărit?

Privirea lui zăbovi pe gura ei şi îşi aminti ce gust avea.

— Am băut mai uşor berea.

— Trebuie să fie plăcut să ai atâta timp liber. Acum…

— Nu contează cât ai, ci ce faci cu el. De vreme ce la micul dejun ai fost… ocupată, de ce să nu luăm cina împreună?

Perfect conştientă că ceilalţi colegi ai ei stăteau cu urechile ciulite, Amanda se aplecă mai aproape şi îşi păstră vocea coborâtă:

— Nu poţi să pricepi odată că nu sunt interesată?

— Nu, rânji el, apoi îi făcu cu ochiul lui Karen, care se afla pe cât de aproape îi îngăduia bunul-simţ. Ai spus că nu-ţi place să pierzi vremea. Aşa că m-am gândit că putem lua o cină scurtă şi să continuăm de unde ne-am întrerupt azi-dimineaţă.

„În braţele lui”, se gândi ea, pierdută pentru o clipă, „cu mintea înceţoşată şi cu sângele înfierbântat”. Se uita fix la gura lui Sloan, când el se mişcă şi o trezi din nou la realitate.

— Sunt ocupată şi nu am niciun chef să…

— Amanda, asta ai din plin.

Ea scrâşni din dinţi, dorindu-şi din toată inima să îl poată face mincinos şi chiar să creadă asta.

— Nu vreau să iau cina cu tine. E limpede?

— Ca lumina zilei.

El scutură un deget sub nasul ei.

— Dacă ţi se face foame, sunt la etaj. Camera 320, ţi-aduci aminte? Scoase trandafirul de sub tejghea şi i-l puse în mână. Nu munci prea mult.

— Doi câştigători într-o singură seară, murmură Karen

şi îl privi pe Sloan îndepărtându-se. Doamne, chiar ştie cum să poarte o pereche de jeanşi, nu-i aşa?

„Într-adevăr, ştie”, se gândi Amanda, iar apoi se înjură singură.

— E necioplit, enervant şi nesuferit, zise şi îşi mângâie obrazul cu bobocul de trandafir.

— Bine, îl iau pe burlacul numărul doi. Te poţi concentra pe Domnul Superb din New York.

La naiba, de ce rămăsese fără suflu?

— Mă voi concentra pe ce am de făcut, corectă Amanda. Şi tu la fel. Stenerson este pus pe rele şi ultimul lucru de care am nevoie este un cowboy care îmi întrerupe programul.

— Aş vrea să se ofere să-mi întrerupă mie programul, murmură Karen.

Nu se va mai gândi la el, îşi promise Amanda. Puse trandafirul alături, apoi îl ridică din nou. Până la urmă, nu era vina lui. Merita să fie pus în apă şi apreciat pentru ceea ce era. Calmându-se puţin, îl mirosi şi zâmbi. Şi fusese un gest drăguţ din partea lui să i-l ofere. Indiferent de cât de enervant îl considera, ea ar fi trebuit să îi mulţumească.

Telefonul sună, iar ea ridică absentă receptorul.

— Recepţia, Amanda la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Voiam doar să te aud spunând asta. Sloan chicoti la telefon. Noapte bună, Calhoun.

Încălcându-şi un jurământ, Amanda trânti receptorul. Nu putea să înţeleagă de ce râse când luă trandafirul la ea în birou ca să găsească o vază.

*

Am fugit spre el. Era ca şi cum o altă femeie se năpustea în amurg şi alerga pe peluză, în jos pe pantă, peste pietre. În acel moment nu exista bine sau rău, nicio datorie, doar inima mea. Într-adevăr, inima mea era cea care îmi călăuzea picioarele, ochii, vocea.

El se întorsese spre mare. Prima dată când l-am văzut, el era cu faţa spre mare, ducându-şi propriul război

cu vopseaua şi pânza. Acum el se uita doar la apă.

Când l-am strigat, s-a întors spre mine. Pe chipul lui am văzut oglindită propria mea bucurie. Era râs, al meu şi al lui, în timp ce a pornit către mine.

Braţele lui m-au înconjurat – atât de strâns. Numai în vise am ştiut cum era să fiu în sfârşit ţinută de ele. Gura lui se potrivea pe a mea, atât de dulce, atât de grăbită.

Timpul nu se opreşte. În timp ce stau aici şi scriu, ştiu acest lucru. Dar atunci, o, atunci s-a oprit! Era numai vântul şi sunetul mării şi plăcerea pură şi simplă de a mă afla în braţele lui. Era ca şi cum asta aş fi aşteptat toată viaţa mea, dormind, mâncând, respirând, totul pentru acel moment unic şi preţios. Dacă aş avea încă o sută de ani de trăit, nu-l voi uita nicio clipă.

El s-a retras, mâinile lui coborând pe braţele mele, m-a luat de mâini şi apoi le-a dus spre buze. Ochii îi erau atât de întunecaţi, ca fumul cenuşiu.

— Am făcut bagajele, a spus el. Am aranjat să plecăm în Anglia. A fost un infern să stau aici fără tine. Aproape că m-a înnebunit gândul că te vei întoarce şi că nu te voi putea atinge. În fiecare zi, în fiecare noapte. Bianca, m-am perpelit de dor.

Mâinile mele se mişcau pe chipul lui, trasându-l cum adesea visasem să fac.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Am încercat să mă rog să se întâmple asta. Cum ruşinea îmi înnegura bucuria, am încercat să mă dau la o parte. O, oare ce crezi despre mine? Sunt soţia altui bărbat, mama copiilor lui.

— Nu şi aici. Vocea lui era aspră, chiar dacă mâinile lui erau blânde. Aici tu îmi aparţii. Aici, unde te-am văzut pentru prima oară acum un an. Nu te gândi la el.

M-a sărutat din nou şi nu am mai putut să gândesc sau să îmi pese.

— Te-am aşteptat, Bianca, îndurând frigul iernii, căldura primăverii. Când încercam să pictez, imaginea ta mă bântuia. Te vedeam stând acolo, cu părul în vânt, lumina soarelui preschimbându-l în aramă, apoi în aur, apoi

în flacără. Am încercat să te uit.

Mâinile lui erau pe umerii mei, ţinându-mă la distanţă, în timp ce ochii lui păreau că-mi devorează faţa.

— Am încercat să îmi spun că este greşit, că ar trebui să plec de aici, de dragul tău, dacă nu pentru mine. Mi te închipuiam cu el, dansând la un bal, mergând la teatru, luându-l în patul tău. Degetele lui mă strângeau şi mai tare de umeri. Ea este soţia lui, îmi spuneam. Nu ai niciun drept să o doreşti, să îţi doreşti ca ea să vină la tine. Ca ea să-ţi aparţină.

Mi-am pus degetele pe buzele lui. Durerea lui era durerea mea.

Cred că aşa va fi mereu.

— Am venit la tine, i-am spus. Îţi aparţin.

El se depărtă de mine, lupta între conştiinţă şi dragoste era la fel de puternică în el cum era şi în mine.

— Nu am nimic să îţi ofer.

— Dragostea ta. Nu vreau nimic altceva.

— Deja o ai, a fost a ta din prima clipă când te-am văzut. S-a întors spre mine şi mi-a atins obrazul. În acei ochi frumoşi vedeam regret şi dor. Bianca, pentru noi nu există niciun viitor. Nu pot şi nu îţi voi cere să renunţi la ce ai.

— Christian...

— Nu. Aş face orice altă greşeală, dar pe aceasta, nu. Ştiu că mi-ai da ce ţi-aş cere, ceea ce nu am niciun drept să-ţi cer, dar apoi mă vei urî pentru asta.

— Nu. Atunci ochii mi s-au umplut de lacrimi, amare în vântul răcoros. Nu te-aş putea urî niciodată.

— Atunci m-aş urî eu. Mi-a apăsat degetele de buzele lui. Dar îţi voi cere în vara asta, câteva ore să vii aici şi să ne prefacem că iarna nu va veni niciodată. A zâmbit şi m-a sărutat uşor. Vino aici şi întâlneşte-te cu mine, Bianca, în lumina soarelui. Lasă-mă să te pictez. Vei fi mulţumită de asta.

Aşa că mâine, şi în fiecare zi din această vară dulce şi fără sfârşit, mă voi duce la el. Pe stânci, deasupra mării, ne vom bucura de fericirea care ne este dată.

capitolul 4

— Bună ziua.

La auzul salutului gutural, Sloan ridică privirea din notiţele sale din camera de biliard şi observă o ţigancă mlădioasă într-un halat înflorat, vaporos. Pe umeri şi pe spate îi atârnau plete lungi şi roşcate. Nişte ochi verzi şi visători îl studiară înainte să păşească în cameră, ca o femeie care avea tot timpul din lume şi era dispusă să îl petreacă generos.

— Bună.

Sloan remarcă mirosul discret – de flori de câmp strivite – înainte ca ea să întindă mâna.

— Eu sunt Lilah. Vocea îi era la fel de cochetă precum ochii. Nu ne-am întâlnit în aceste două zile.

Dacă exista vreun bărbat care să nu fie stârnit de această apariţie, se gândi Sloan, era de mult mort şi îngropat.

— Îmi pare tare rău că s-a întâmplat asta.

Ea râse şi apoi îi strânse amical mâna. Lilah punea mare preţ pe prima impresie şi se hotărâse deja să îl placă.

— Şi mie. Mai ales acum. Cu ce te-ai ocupat?

— Am evaluat locul şi oamenii. Dar tu?

— Eu am fost ocupată să-mi dau seama dacă sunt sau nu îndrăgostită.

— Şi?

— Nu. Îşi mişcă uşor umerii, dar el remarcă privirea melancolică din ochii ei înainte să se întoarcă şi să se plimbe prin încăpere. Deci, Sloan O’Riley, care este planul?

— Sufragerie pentru o cină elegantă într-o atmosferă dintre secole. El se lăsă pe spate în fotoliul Windsor pe care îl folosise şi schiţă un gest spre hârtiile împrăştiate pe masa din bibliotecă. Demolăm o parte din acel zid, deschidem spre biroul de alături, adăugăm vreo două uşi de sticlă şi avem un salon.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa, pur şi simplu – după ce rezolvăm complicaţiile structurale. În vreo două zile voi avea gata câteva schiţe preliminare pentru familia ta şi pentru Trent.

— Pare ciudat, murmură ea, plimbând un deget de-a lungul marginii vechi şi prăfuite a fotoliului. Când mă gândesc că acest loc o să fie proaspăt şi nou, populat de oameni. Dar dacă închidea ochii, vedea felul cum fusese odată. Pe vremuri aici se organizau petreceri uriaşe, foarte şic. Mi-l imaginez pe străbunicul stând aici lângă o masă de biliard, sorbind scotch şi discutând afaceri. Se întoarse spre Sloan. Când îţi faci schiţele şi calculezi, te gândeşti la astfel de lucruri?

— De fapt, chiar da. Pe podea, chiar acolo, este o urmă de arsură. El arătă cu creionul spre locul respectiv. Îmi imaginez un tip gras într-un costum de seară care şi-a scăpat trabucul în mijlocul unei discuţii despre războiul din Europa. Alţi doi stăteau lângă fereastră, doar în cămaşă, cu pahare de coniac în mână, discutând despre bursa de valori.

Râzând, Lilah traversă încăperea spre el.

— Iar doamnele erau dincolo, în salon.

— Ascultând muzică de pian şi bârfind despre ultima modă de la Paris.

Lilah îşi lăsă capul pe-o parte.

— Sau discutând despre posibilitatea de a le fi acordat dreptul de vot.

— Iată.

— Cred că eşti exact ceea ce au nevoie Turnurile, se pronunţă ea. Pot să arunc o privire spre desenele tale sau te deranjează?

— Politica mea este să nu refuz niciodată o femeie frumoasă.

— Şi abil şi deştept. Ea înaintă, se aplecă peste umărul lui şi răsfoi hârtiile. Dar asta este Camera împăratului.

— Ce să fie?

— Camera împăratului, aşa numesc eu cea mai bună

cameră de oaspeţi. Probabil este din cauza harpelor şi a îngerilor de pe tavan. Se apropie şi mai mult, dându-şi părul peste umăr. Asta e grozav.

Garderoba avea să se transforme într-un salon intim, observă ea, dotat cu bar şi un centru de divertisment care va sta ascuns în spatele lambriurilor originale. Baia avea să rămână aproape neschimbată, cu adăugarea unei căzi cu bule, amenajate în ceea ce fusese o veche debara ciudată.

— Ambele capete ale unui secol, murmură Lilah. Aproape că ai lăsat neschimbată configuraţia originală.

— Trent mi-a spus că vrea să păstreze luxul şi confortul fără să schimbăm atmosfera. Vom păstra majoritatea materialelor originale şi vom duplica ceea ce nu mai poate fi recuperat.

— Vei reuşi. Şi pentru că ea putea să vadă şi asta, destul de clar, ochii i se înlăcrimară, şi îşi puse o mână pe umărul lui. Tatăl meu îşi dorea asta. El şi mama obişnuiau să vorbească tot timpul despre asta. Mi-aş fi dorit ca ei să fi văzut asta.

Impresionat, Sloan îşi puse mâna peste a ei. Degetele lor se înlănţuiră când Amanda intră pe uşă. Prima ei reacţie fu de şoc, la vederea surorii ei cu obrazul atât de aproape de al lui Sloan. Apoi simţi pumnalul geloziei. Fără îndoială, între ei se petrecea ceva secret, chiar intim. Dar numaidecât mândria îşi făcu simţită prezenţa. Oare nu îşi spusese că individul era afemeiat?

— Scuzaţi-mă. Vocea ei era ca o peliculă de gheaţă când intră în cameră. Lilah, te căutam.

— M-ai găsit. Clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile, dar nu se deranjă să stea dreaptă. M-am gândit să trec pe aici şi să-l cunosc pe Sloan.

— Văd că aţi făcut cunoştinţă. Hotărâtă cu orice preţ să pară relaxată, Amanda îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Este rândul tău să preiei tura în camera de depozitare.

— Asta primesc pentru că am o zi liberă. Îşi încreţi nasul, apoi îi zâmbi lui Sloan. Familia Calhoun a devenit una de detectivi, căutând indicii despre locul unde-ar putea fi

ascunse smaraldele.

— Aşa am auzit şi eu.

— Poate că ar trebui să demolezi unul dintre pereţi şi le vei găsi acolo, arătând la fel de frumoase şi de strălucitoare ca în ziua în care le-a ascuns Bianca. Se îndepărtă oftând. Ei bine, de vreme ce sunt chemată la datorie, aş face bine să mă îmbrac potrivit. Mandy, ar trebui să vii să arunci o privire peste schiţele lui Sloan. Sunt grozave.

— Pun pariu că sunt.

Tonul ar fi fost un semn direct, chiar şi dacă Lilah nu şi-ar fi cunoscut atât de bine sora. Aşa deci, se gândi Lilah, ridicând din sprânceană. Aşa stăteau lucrurile. De vreme ce nu putuse niciodată să reziste tentaţiei de a-şi tachina sora, se aplecă şi îl sărută pe Sloan pe obraz.

— Bine ai venit la Turnuri.

Sloan nu avea nicio îndoială cu privire la ce plănuia ea. Îşi spuse că ochii ei erau, poate, visători, dar în spatele lor se ascundea o minte ageră şi afurisită.

— Mulţumesc. Cu fiecare zi ce trece mă simt mai acasă.

— Ne vedem în atelier peste 15 minute, îi spuse ea Amandei, apoi zâmbi ca pentru sine când ieşi pe uşă.

— Asta e noua ta uniformă? o întrebă el pe Amanda, care stătea încruntată în mijlocul camerei, cu mâinile încă în buzunarele pantalonilor ei gri.

— Azi încep lucrul la ora două.

— Ce drăguţ! El îşi încrucişă gleznele. Îmi place de sora ta.

— Asta este evident.

Sloan se mulţumi să rânjească.

— Cu ce se ocupă, de fapt?

— Dacă te referi la partea profesională, este naturalistă la Parcul Naţional Acadia.

— Flori sălbatice şi chestii de-astea. I se potriveşte.

Amanda ridică din umeri şi se îndreptă spre uşile de la terasă, de parcă admiraţia din vocea lui nu o deranja deloc.

— Credeam că faci măsurători sau ceva. Privind peste

umăr, îi aruncă o privire aprigă. La camere adică.

De data asta, el izbucni în râs.

— Eşti foarte drăguţă când eşti geloasă, Calhoun.

Amanda se întoarse şi privi în lungul nasului.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Sigur că ştii, dar poţi să stai relaxată. Deja te am în vizor.

Se aştepta ea să se simtă flatată? se întrebă. Partea ciudată era că, într-un fel ciudat, chiar era.

— Arăt eu ca o ţintă?

— Aş spune că mai mult ca marele premiu. Într-un gest de pace, îi întinse o mână, iar ea îşi ţinu răsuflarea, abţinându-se să nu îl înjure. Înainte să te agiţi şi mai mult, ce-ar fi să rezolvăm nişte afaceri?

— Nu mă agit, minţi ea. Şi nu văd ce afaceri am putea avea.

— Trent a spus că tu eşti cea cu care ar trebui să colaborez, până se întoarce el. Văd că tu eşti cea care se ocupă de majoritatea afacerii familiei şi ai cunoştinţe la prima mână despre hoteluri.

Pentru că era ceva logic, ea se calmă suficient cât să ia în considerare.

— Ce vrei să ştii?

„Cât de mult îmi va lua să dărâm zidul acesta din jurul tău”, îşi zise el.

— M-am gândit că ai vrea să arunci o privire peste ceea ce am început deja. Aş vrea să trec în curând la planşa de schiţe.

De fapt, ea murea de nerăbdare să vadă, dar afişă cu încăpăţânare o atitudine degajată.

— Bine, dar nu am decât câteva minute libere.

— Mă mulţumesc şi cu asta.

El aşteptă ca ea să traverseze camera. Nu avea deloc încredere în el, se gândi Sloan. Şi pentru moment, asta era în ordine.

— Am schiţe pentru două dintre apartamente, îi spuse, răsfoind hârtiile. Plus turnul şi mare parte din sufrageria de aici.

Ea se aplecă mai mult, mijind puţin ochii ca să vadă fără ochelarii de citit. Ca şi Lilah, fu impresionată de schiţe. Nu doar că erau bune, dar arătau o înţelegere rapidă a atmosferei, a caracterului şi aspectelor practice necesare pentru o servire optimă.

— Lucrezi repede, spuse ea surprinsă.

— Când este nevoie. Îi plăcea cum îşi ridica mâna cu care îşi dădea părul la o parte, nu cu mişcările sinuoase ale surorii sale roşcate, dar cu o mişcare iute, absentă. Mirosea a săpun şi a parfum proaspăt.

— Ce este asta?

— Ce este ce anume? Era prea ocupat să observe felul în care lumina soarelui îi scălda părul, ca să mai fie atent şi la altceva.

— Asta. Ea arătă cu degetul pe o schiţă.

— Hmm. Aceea e o scară veche pentru servitori. Aducem acest perete aici şi o izolăm. El îi luă degetul şi îl glisă de-a lungul schiţei, podul palmei lui acoperind pielea moale a mâinii ei. Astfel, acest apartament capătă două niveluri, camera de zi şi baia aici, jos, două dormitoare şi baia principală, aici sus. De vreme ce scările sunt deja deschise, ne oferă o separaţie a funcţiilor fără să întrerupem fluxul de spaţiu.

— E drăguţ. Vag incomodată de contact, ea îşi îndoi mâna, dar nu reuşi decât să îşi împletească degetele cu ale lui. Presupun că vei obţine estimări de preţuri şi oferte.

— Am dat câteva telefoane.

Se părea că se întâmplă ceva cu picioarele ei de la genunchi în jos. Îi slăbiseră, ca şi cum ar fi alergat o cursă foarte lungă şi foarte rapidă.

— Ei bine… îşi adună curajul şi se întoarse cu faţa spre el. Ochii lui erau foarte aproape, foarte liniştiţi, foarte calmi. Evident, ştii ce faci.

— Da, ştiu.

O, da, ştia, se gândi ea în timp ce se simţi atrasă spre el – nu de mâna lui, dar de ceva moale, cald şi slab dinlăuntrul ei. Ea trebuia doar să-i cedeze, să se apropie puţin mai mult. Gura ei o putea atinge pe a lui, iar ea ar

simţi, aşa cum simţise cu o zi în urmă, un fel de incitare puternică şi o plăcere orbitoare. El aştepta, privind-o, cu acei ochi verzi, trecând de la calm la intens, voind ca ea să facă acea mişcare simplă, dar importantă. Amanda oftă şi începu să se apropie de el.

Apoi îşi aduse aminte.

Doar cu câteva minute în urmă, el stătuse în aceeaşi poziţie cu Lilah. Chipurile apropiate, degetele înlănţuite. Numai o naivă s-ar lăsa manipulată de un bărbat care trata cu atâta lejeritate sentimentele unei femei. Iar Amanda Kelly Calhoun nu era naivă.

Se trase înapoi, luându-şi mâna de sub mâna lui. Sloan simţi deja cum stomacul i se strânge şi mai tare într-un ghem.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă el pe un ton degajat care îl costă mult.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Pe naiba nu ştii. Mandy, mai aveai puţin şi mă sărutai. Ţi se citea clar în ochi. Acum ai îngheţat la loc.

Ea îşi dori să fie uşor să-şi răcorească sângele.

— Te laşi purtat de vanitate. Dar, de fapt, probabil că asta este tipic pentru tine. Dacă vrei să faci o pauză de flirt şi să te lipeşti de o femeie, încearcă din nou cu Lilah.

El era obişnuit să-şi păstreze calmul. Când un bărbat avea o fire tumultuoasă, învăţa devreme să se stăpânească. Dar nu era uşor, nu cu ea, nu cu felul în care ea îl chinuia în mod constant.

— Vrei să spui că Lilah este disponibilă pentru fiecare bărbat care îi cere asta?

Ea trecu de la gheaţă la foc atât de repede, încât el rămase mut de uimire, dar şi de admiraţie.

— Domnule O’Riley, nu ştii nimic despre sora mea. Ai grijă ce spui, altfel te vei trezi din nou în fund pe podea.

— Eu întrebam despre ce ai spus tu, îi aminti el.

— Eu pot să spun ce vreau eu, tu nu. Lilah are o inimă caldă şi generoasă. Dacă faci ceva să o răneşti, o să te…

— Stai aşa. Chicotind, îşi ridică mâinile. Nu mă deranjează să muşti puţin din mine, Calhoun, dar aş prefera

să fie pentru ceva ce am făcut – sau cel puţin pentru ceva ce urma să fac. În primul rând, nu sunt aşa un cuceritor precum mă crezi. Şi în al doilea rând, nu sunt interesat de – cum ziceai? Să mă lipesc de Lilah.

Bărbia Amandei se ridică puţin.

— Ce e în neregulă cu ea?

Exasperat, el îşi lăsă mâinile în jos.

— Nimic. Spune-mi, nebunia străbunicuţului tău s-a transmis mai departe sau eşti pur şi simplu încăpăţânată?

— Alege ce vrei.

Acum era la fel de jenată pe cât era de furioasă şi se îndreptă spre fereastră să se uite afară. Fie că el era sau nu un cuceritor, cum se exprimase el, nu era treaba ei. Problema ei era că reacţionase atât de exagerat când îl văzuse cu Lilah. Se ambala din nimic, îşi spuse Amanda. Dacă va continua să se răstească la el de fiecare dată când petreceau cinci minute împreună, relaţia lor de afaceri va avea de suferit. Şi în definitiv, afacerile erau punctul ei forte. Îşi acordă încă un moment să se asigure că îşi recăpătase stăpânirea de sine şi se întoarse cu faţa spre el.

— Se pare că am divagat de la subiect. Să revenim la un nivel profesionist şi să rămânem acolo.

— Faci asta foarte bine, observă el.

— Ce?

— Te închizi în tine. Nu poate să fie uşor să te afli în preajma mea, dacă te agită măcar pe jumătate cât mă agită pe mine să mă aflu în preajma ta. Atunci el zâmbi larg şi îşi încrucişă din nou gleznele. Hai, poartă-te profesionist. Am o reală admiraţie pentru această latură a ta.

Ea nu era sigură dacă să urle, să râdă sau să se dea bătută. Aşa că scutură din cap şi încercă din nou:

— Îmi place munca ta.

— Mulţumesc.

— Am discutat cu Trent despre bugetul proiectului. El şi C.C. s-ar putea să fie încă în luna de miere când vor veni primele oferte. Dacă se întâmplă asta, tu şi cu mine va trebui să le trecem în revistă. În ceea ce priveşte secţiunea de hotel, tu ai mână liberă. În ceea ce priveşte cealaltă

parte a casei, cea pentru familie, suntem interesaţi doar de reparaţii cruciale.

— De ce? Casa merită o renovare decentă.

— Pentru că hotelul este o afacere, iar familiile Calhoun şi St. James vor fi partenere. Noi avem proprietatea, el are fondurile. Am căzut cu toţii de acord că nu vom profita de generozitatea lui sau de faptul că se însoară cu C.C.

Sloan rămase o clipă pe gânduri.

— Trent pare că are alte idei. Şi nu ştiu să fi permis cuiva să profite de el.

Zâmbetul îi destinse chipul.

— Ştiu, şi noi toţi apreciem faptul că el este dornic să ajute, dar faţă de acest aspect, poziţia noastră este fermă. Turnurile, partea noastră din ele, reprezintă o problemă de care trebuie să se ocupe familia Calhoun. Înţelegerea este că vom accepta reparaţiile necesare pentru instalaţii, reţeaua electrică şi alte lucrări urgente, apoi îi vom da banii înapoi din partea noastră de profit. Dacă afacerea merge bine, în următorii ani ne vom putea ocupa singure de restul.

Aici era mândrie în joc, remarcă el. Şi mai mult, integritate. Încuviinţă din cap.

— Tu rezolvă lucrurile cu Trent. Între timp, eu mă voi concentra pe aripa de vest.

— Bine. Dacă îţi permite programul, poţi arunca o privire şi la restul casei. Ar fi de ajutor dacă am avea o idee despre care va fi bugetul pentru zona destinată familiei.

El începu să explice că e arhitect, nu constructor, apoi ridică din umeri. Nu strica să arunce o privire.

— Sigur, o să fac un deviz.

— Aş aprecia asta. Când e gata, aş prefera să mi-l dai mie. Doar mie.

— Tu eşti şefa.

Amanda ridică o sprânceană. În mod ciudat, nu se mai gândise la fel înainte. Îşi curbă buzele în timp ce procesă informaţia.

— Atunci ne-am înţeles. Încă un lucru.

— Putem adăuga câte lucruri vrei.

— Doar unul, spuse ea, deşi buzele îi tremurară. Când finalizam unele dintre planurile de nuntă, mi-am dat seama că tu eşti cavalerul de onoare. I-am lăsat mătuşii Coco lista ta.

— Lista mea?

— Da, cu orarul, lucrurile pentru care eşti responsabil, chestii de genul acesta. Este şi o copie cu informaţiile necesare – numele şi numărul de telefon al fotografului, contactele muzicienilor, barmanul pe care l-am angajat... A, şi am notat şi numele a trei magazine de unde poţi închiria un smoching. Se uită din nou la el şi îi evaluă dimensiunile. Ar trebui să mergi cât mai repede să probezi unul.

— Mă voi ocupa de tot. Impresionat, dădu din cap. Calhoun, eşti foarte eficientă.

— Da, sunt. Ei bine, te las să te întorci la muncă. Până pe la ora unu voi fi în camera de depozitare de la etajul trei, în aripa cealaltă. Şi după aceea mă poţi găsi la Bay Watch dacă ai întrebări.

— O, ştiu unde să te găsesc, Calhoun. Vânător bun.

El o privi îndepărtându-se şi şi-o imagină stând în camera de depozitare, înconjurată de cutii prăfuite şi munţi de hârtii îngălbenite. Probabil că ea deja găsise o modalitate de a ordona toate lucrurile, se gândi el zâmbind. Ar pune deoparte, ar cataloga şi ar îndosaria totul în cel mai practic mod posibil în timp ce ar căuta prin bucăţi din trecut în căutarea unui vechi vis.

*

În dimineaţa aceea, Amanda nu găsise niciun vis. Ea deja lucrase cinci ore până să ajungă la Bay Watch. Cu cinci săptămâni în urmă, când începuse căutarea colierului, ea îşi promisese că nu se va descuraja, indiferent de cât de mult va dura sau de cât de puţine va descoperi.

Până acum, descoperiseră chitanţa originală pentru achiziţionarea smaraldelor şi un carneţel unde Bianca le menţionase. Era destul, îşi spusese Amanda, pentru a demonstra că într-adevăr colierul existase şi pentru a

menţine vie speranţa că acesta va fi găsit.

Se întreba adesea ce însemnase colierul pentru Bianca Calhoun şi de ce îl ascunsese. Dacă făcuse asta cu adevărat. Potrivit altui zvon vechi, Fergus aruncase colierul în mare. După toate poveştile pe care le auzise Amanda despre dragostea de bani a lui Fergus Calhoun, era greu de crezut că acesta aruncase de bunăvoie bijuterii în valoare de un sfert de milion.

În plus, nu voia să creadă asta, recunoscu Amanda în timp ce îşi prindea ecusonul. Deşi nu ar fi recunoscut faţă de altcineva, avea o slăbiciune pentru romantism şi acea parte din ea se ţinea strâns de ideea ca Bianca să fi ascuns smaraldele, ca pe un dar sau promisiune, aşteptând momentul când va fi din nou nevoie de ele.

Îi era puţin ruşine să ştie că simţea astfel. Amanda prefera lucrurile directe şi logice, rutina cu care sorta hârtiile şi le organiza în căutarea practică a unei moşteniri valoroase.

Pentru Amanda, Bianca însăşi rămânea un mister la fel de nepătruns ca şi colierul. Pragmatismul ei înnăscut făcea imposibil să înţeleagă o femeie care riscase totul şi care în cele din urmă murise din dragoste. Asemenea sentimente intense şi disperate i se păreau puţin probabile, doar dacă nu erau în paginile unei cărţi.

Cum ar fi să iubeşti atât de mult? se întrebă ea. Să simţi că viaţa ta este atât de complet împletită cu a celuilalt, încât să fie imposibil să supravieţuieşti fără el. Incomod, se gândi ea. Neconvenabil şi lipsit de înţelepciune. Ea putea doar să fie recunoscătoare că nu moştenise acest gen de pasiune periculoasă. Se apucă de muncă simţindu-se bine cu inima ei nerănită.

— Amanda?

Ajunsese la jumătatea verificării rezervărilor din august şi ridică o mână.

— Un minut, murmură ea şi făcu totalul calculelor până în acel moment. Ce este, Karen? Uau! îşi aranjă ochelarii pe nas şi studie imensul buchet de trandafiri din braţele recepţionerei. Ce-ai făcut? Ai câştigat un concurs de

frumuseţe?

— Nu sunt ai mei. Karen îşi îngropă faţa în ei. Aş vrea eu. Tocmai au venit. Pentru tine.

— Pentru mine?

— Încă te numeşti Amanda Calhoun, spuse Karen şi îi întinse bileţelul de la florar. Deşi, dacă vrei să facem schimb până când se ofilesc aceste trei duzini de frumuseţi cu tijă lungă, te poţi baza pe mine.

— Trei duzini?

— I-am numărat. Zâmbind, Karen îi puse pe ghişeu. Trei duzini plus unul, adăugă ea, făcând semn spre trandafirul care era în vaza de alături. „Sloan”, se gândi Amanda şi simţi cum inima îi oftează scurt. Cum ar putea ea să trateze un bărbat care făcea gesturi frumoase şi neaşteptate de fiecare dată când credea că se hotărâse în privinţa lui? Cum ar fi putut el să ştie despre slăbiciunea ei secretă pentru trandafiri roşii? Nici nu îi mulţumise pentru primul.

— Nu ai de gând să citeşti biletul? întrebă Karen. Dacă trebuie să mă întorc la biroul meu fără să ştiu cine i-a trimis, voi fi distrasă şi munca mea va avea de suferit. Diabolicul de Albert Stenerson mă va concedia şi va fi doar vina ta.

— Deja ştiu de la cine sunt, începu ea, fără să fie conştientă de aleanul din ochii ei. Era cu adevărat drăguţ din partea lui să… O!

Uimită, studie numele de pe bilet. Îşi dădu seama că nu era Sloan, cu o urmă de dezamăgire care o surprinse. Nu erau de la Sloan.

— Ei bine? Vrei să implor?

Încă uimită, Amanda îi dădu biletul.

— „Cu aprecierile mele, William Livingston”. Uau! Karen îşi dădu pe spate părul lung şi negru. Ce-ai făcut ca să meriţi atâta recunoştinţă?

— I-am luat un aparat de fax.

— I-ai luat un aparat de fax, repetă Karen, dându-i înapoi biletul. Duminica trecută am gătit o friptură la tavă cu garnitură şi n-am primit decât o sticlă de vin ieftin.

Amanda continuă să se încrunte şi bătu cu biletul de marginea tejghelei.

— Cred că ar fi bine să-i mulţumesc.

— Cred că aşa ar fi bine. Karen luă unul dintre trandafiri şi îl mirosi. Asta dacă nu vrei să delegi sarcina. Mi-ar face plăcere să mă duc sus şi să-mi arăt recunoştinţa pentru domnul Livingston-Cu-Ochi-Mortali.

— Îţi mulţumesc, dar mă descurc. Ridică receptorul, apoi îi aruncă lui Karen o privire serioasă. Dispari.

— Strici toată plăcerea.

Râzând, tânăra ieşi, închizând discret uşa în urma ei, în timp ce Amanda formă numărul din apartamentul Island.

— Livingston.

— Domnule Livingston, Amanda Calhoun la telefon.

— A, eficienta domnişoară Calhoun. Vocea lui era însoţită de un hohot uşor de râs, unul plăcut şi flatant. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Voiam să vă mulţumesc pentru flori. Sunt minunate. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Este un fel mărunt de a vă arăta că vă apreciez ajutorul şi promptitudinea.

— Asta mi-e meseria. Vă rog să îmi spuneţi dacă vă mai pot fi de ajutor pe durata şederii.

— De fapt, este ceva cu care m-aţi putea ajuta.

— Desigur. Automat, ea luă un pix şi se pregăti să noteze.

— Mi-ar plăcea să luaţi cina cu mine.

— Pardon?

— Mi-ar plăcea să vă scot la cină. Nu-mi prea place să mănânc singur.

— Îmi pare rău, domnule Livingston, este împotriva politicii hotelului ca personalul să socializeze cu oaspeţii. Sunteţi foarte amabil să mă invitaţi.

— Amabilitatea nu are nicio legătură. Pot să vă întreb dacă această politică a hotelului poate fi… amendată?

Nu era nicio şansă, se gândi Amanda. Nu cu Stenerson.

— Mi-ar face plăcere să iau asta în considerare, rosti

ea cu tact. Din păcate, atâta vreme cât sunteţi cazat la Bay Watch…

— Da, da. Revin eu în scurt timp.

Amanda clipi la receptorul mort, ridică din umeri, apoi îl puse la loc şi se întoarse la lucru. Peste zece minute, Stenerson deschidea uşa.

— Domnişoară Calhoun, domnul Livingston ar dori să ia cina cu dumneavoastră. Gura lui era şi mai arcuită decât de obicei. Eşti liberă să te duci. Desigur, mă aştept să vă comportaţi de aşa manieră încât să se reflecteze bine asupra hotelului.

— Dar…

— Nu face un obicei din asta.

— Eu…

Dar el deja închisese uşa. Amanda rămăsese cu privirea la ea când auzi telefonul sunând.

— Domnişoară Calhoun. Să fie ora opt? Ea se lăsă uşor pe spătarul scaunului, inspirând adânc. Tocmai voia să îl refuze când îşi dădu seama că mângâia bobocul de trandafir de la Sloan.

Amanda îşi retrase mâna şi şi-o lăsă în poala.

— Îmi pare rău, în seara asta lucrez până la ora zece.

— Atunci mâine. De unde să vă iau?

— Mâine este în regulă, răspunse ea instinctiv. O să vă dau adresa.

capitolul 5

Sloan îşi dădu imediat seama că Trent se întorsese la Turnuri. Chiar şi în biblioteca de la capătul unui coridor lung, auzea lătratul ascuţit al câinelui, strigătele copiilor şi amestecul de râsete. Lăsând la o parte caietul, ieşi afară să îşi revadă vechiul prieten.

Trent nu intrase mai departe de foaier. Jenny îi atârna de picioare, iar Fred alerga în cercuri şi dansa. Alex sărea de zor încercând să capteze atenţie în timp ce Coco,

Suzanna şi Lilah, toate îl bombardau cu întrebări în acelaşi timp. Doar C.C. radia, ţinută strâns de Trent. De deasupra se auzi un strigăt, iar Sloan ridică privirea şi o văzu pe Amanda ţâşnind în jos pe scări. Râsul îi lumina chipul într-un fel cum nu mai văzuse până acum. Făcându-şi loc printre surorile ei, îi veni şi ei rândul la o îmbrăţişare.

— Dacă nu te întorceai azi, aş fi trimis după tine o echipă de mercenari, îi spuse ea lui Trent. Mai sunt patru zile până la nuntă şi tu eşti plecat la Boston!

— Ştiam că poţi să te ocupi de detalii.

— Are sute de liste, spuse Coco. E înspăimântător.

— Uite, vezi? Trent o sărută scurt pe Amanda.

— Ce mi-ai adus? Ce mi-ai adus? întrebă Jenny.

— Că tot veni vorba de mercenari. Râzând, Suzanna îşi luă fiica în braţe. Când îl zări pe Sloan în hol, zâmbetul ei păli. Încercă să îşi spună că doar îşi imaginează că ochii lui se schimbau de fiecare dată când o privea. N-avea cum să fie altfel. Ce alt motiv ar putea avea el să o displacă?

Sloan o mai studie un moment, o femeie înaltă, suplă, cu un păr blond pal, dat pe spate, strâns într-o coadă de cal, un chip binecuvântat cu o frumuseţe clasică şi ochi albaştri şi trişti. Luându-şi privirea de la ea, îşi îndreptă atenţia spre Trent. Zâmbetul îi reveni în mod natural.

— Nu-mi place să te întrerup când eşti înconjurat de femei frumoase, dar timpul trece.

— Sloan! Cu braţul încă în jurul lui C.C., Trent păşi înainte ca să dea mâna cu Sloan. Dintre numeroasele lui cunoştinţe, asociaţi şi colegi, acesta era singurul om pe care îl considera prieten adevărat. Deja te-ai apucat de treabă?

— Încep acum.

— Arăţi de parcă tocmai ai revenit dintr-o vacanţă la tropice, în loc de şase săptămâni la Budapesta. Mă bucur să te văd.

— Şi eu. Sloan îi făcu repede cu ochiul lui C.C. E bine să văd că în sfârşit ţi-ai format un gust.

— Îmi place de el, spuse C.C.

— Femeile au tendinţa asta, spuse Trent. Ce mai face

familia ta?

Privirea lui Sloan se îndreptă din nou spre Suzanna.

— Sunt bine.

— Voi doi sigur aveţi multe de recuperat. Simţindu-se stânjenită, Suzanna îşi luă de mânuţă fiul. Vom face o plimbare înainte de cină.

Amanda aşteptă până când Coco îi scoase pe toţi afară din hol înainte să-l apuce pe Sloan de braţ.

— Aşteaptă.

El îi zâmbi.

— Am tot aşteptat, Calhoun.

Ea nici măcar nu fu tentată să lovească mingea ridicată la fileu.

— Vreau să ştiu de ce o priveşti aşa pe Suzanna.

Veselia dispăru din ochii lui.

— Adică în ce fel?

— Ca şi cum ai detesta-o.

Îl enervă că acele sentimente foarte specifice şi foarte private se vedeau atât de clar.

— Ai mai multă imaginaţie decât am crezut.

— Nu este doar imaginaţia mea. Uimită, ea scuturăă din cap. Ce ai putea avea împotriva Suzannei? Este cea mai bună, cea mai inimoasă persoană pe care o ştiu.

Era greu să nu zâmbească dispreţuitor, dar îşi menţinu expresia neutră.

— Nu am spus că am ceva împotriva ei. Tu ai spus.

— Nu a fost nevoie să spui. Evident că nu te pot face să vorbeşti despre asta, dar…

— Poate pentru că aş prefera să vorbesc despre noi. Îşi puse degajat mâinile pe balustrada din spatele ei, prinzând o la mijloc.

— Nu există „noi”.

— Sigur că există. Eşti tu şi sunt eu. Asta înseamnă noi. E gramatică simplă.

— Dacă încerci să schimbi subiectul…

— Iar îţi apare linia aceea între sprâncene. Ridică un deget ca să o maseze. Acea linie Calhoun. Cum se face că mie nu îmi zâmbeşti niciodată cum îi zâmbeşti lui Trent?

— Pentru că pe Trent îl plac.

— E ciudat, majoritatea oamenilor mă consideră un tip plăcut.

— Nu şi de unde stau eu.

— De ce nu vii puţin mai aproape?

Ea începu să râdă. Dacă ar fi existat un concurs pentru insistenţă, Sloan O'Riley l-ar fi câştigat detaşat.

— Aici e suficient de aproape, mulţumesc. „E mai mult decât suficient de aproape", adăugă ea în gând stăpânindu-şi impulsul de a îşi trece degetele prin acea coamă ciufulită de păr blond-roşcat. Nu aş folosi cuvântul plăcut. Dar obraznic, enervant, tenace, acestea s-ar putea potrivi.

— Îmi cam place genul tenace. Se aplecă mai aproape să îi inspire mirosul. Un bărbat nu ajunge prea departe dacă cedează de fiecare dată când se izbeşte de un zid. Sari peste el, sapi un tunel pe dedesubt sau îl dărâmi pur şi simplu.

Amanda îi puse o mână pe piept înainte ca el să reducă ultimul centimetru de distanţă dintre ei.

— Sau continuă să se dea cu capul de el până când face o contuzie.

— Acesta este un risc calculat, şi merită, dacă în spatele zidului se află o femeie care îl priveşte aşa cum mă priveşti tu.

— Nu te privesc într-un fel anume.

— Când uiţi că vrei să avem o relaţie profesională, mă priveşti cu ochii aceia mari şi albaştri, înmuiată toată şi puţin speriată. Curioasă. Mă face să-mi vină să te iau în braţe chiar aici şi acum şi să te duc într-un loc foarte liniştit unde să îţi pot satisface această curiozitate.

Ea îşi imagina toate acestea mult prea clar, simţea totul foarte acut. Era o singură soluţie. Fuga.

— Ei bine, a fost distractiv, dar trebuie să mă duc să mă schimb.

— Te întorci la lucru?

— Nu. Agilă, trecu pe sub braţul lui şi urcă pe scări. Am o întâlnire.

— O întâlnire? repetă el, dar ea deja se grăbea spre

etaj.

*

Îşi spuse că nu o s-o aştepte, deşi se plimba dintr-o parte în alta a foaierului de douăzeci de minute. Nu avea de gând să se fâţâie pe acolo ca un idiot şi să vadă cum pleacă ea cu un alt bărbat – după ce îl stârnise complet prin simplul fapt că stătuse acolo şi îl privise. El avea multe de făcut, inclusiv să se bucure de cina la care îl invitase Coco, discutând despre vremuri noi şi vechi, despre planurile lui Trent şi chiar să se aşeze la masa de proiectare. Nu avea de gând să îşi petreacă seara agităm du-se pentru că o femeie încăpăţânată prefera compania altuia, şi nu pe a lui.

Până la urmă, îşi aminti Sloan în timp ce se plimba nervos prin foaier, ea era liberă să vină şi să plece după cum poftea. Şi el la fel. Niciunul din ei nu avea vreun angajament. Doar pentru că el o dorea, nu însemna că se va agita prea tare dacă ea petrecea două ore cu alt bărbat.

Pe naiba!

Se întoarse şi urcă treptele câte două.

— Calhoun? strigă pe coridor, bătând în uşi. La naiba, Calhoun, vreau să vorbesc cu tine!

Se afla la capătul îndepărtat al holului şi o luase înapoi, când Amanda deschise uşa.

— Ce se întâmplă? îl întrebă.

Sloan se uită la Amanda o clipă, aşa cum stătea ea în raza de lumină care se revărsa din camera din spatele ei. Îşi aranjase elegant părul, observă el, iar acum arăta ciufulit într-un mod sexy. Se şi machiase, în acel mod atrăgător şi pasional pentru care unele femei aveau talent. Purta o rochie albastru pal ca gheaţa, cu fusta largă, strânsă pe talie şi cu două bretele subţiri. La urechi şi la gât îi atârnau pietre mari, de un albastru mai închis.

Nu mai arăta eficientă, constată el furios. Nu mai inspira competenţă. Era la fel de încântătoare ca o prăjitură albă şi drăguţă pe un platou elegant. Iar el îşi jură să nu lase niciun alt bărbat să guste măcar puţin din ea. Când se

apropie, ea bătea deja din picior de nervi.

„Plăcut?” se gândi ea şi trebui să reziste impulsului de a se retrage în camera ei şi de a încuia uşa. Nimeni nu l-ar mai considera plăcut acum. Părea dur, ca şi cum ar fi terminat de mestecat un munte de sticlă şi se pregătea pentru felul doi.

— Ce fel de întâlnire? se răsti la ea şi se aprinse şi mai mult când simţi cât de minunat mirosea.

Amanda îşi aplecă încet capul. Stătea cu mâinile în şolduri. Când ai de-a face cu un taur furios, nu începi să fluturi un steag roşu, ci încerci să sari gardul.

— O întâlnire obişnuită.

— Aşa te îmbraci pentru o întâlnire obişnuită?

Iritată, ea se uită în jos şi îşi îndreptă poalele rochiei.

— Ce e în neregulă cu felul în care m-am îmbrăcat?

Drept răspuns, el o luă de braţ şi o învârti pe loc. Avusese dreptate, se gândi Sloan în timp ce i se strângea stomacul.

Doar acele două breteluţe îi acopereau spatele. Până jos, la talie.

— Unde e restul?

— Restul de ce?

— De rochie.

Ea se întoarse, încă precaută, şi îl privi cu atenţie.

— Sloan, cred că ai luat-o razna.

Amanda nici nu ştia câtă dreptate avea, îşi zise el.

— Sunt la fel de calm ca oricare alt om după ce petrece zece minute cu tine. Anulează.

— Să anulez? repetă ea.

— Întâlnirea, la naiba! O îmbrânci nu prea blând spre dormitorul ei. Intră şi sună-l. Spune-i că nu poţi să ajungi. Niciodată.

— Chiar eşti nebun. Uită de tauri şi de steaguri roşii şi se dezlănţui. Mă duc unde vreau şi cu cine vreau. Dacă îţi închipui că voi anula o întâlnire cu un bărbat atrăgător, fermecător şi inteligent, pentru că aşa îmi spune un babuin ca tine, atunci mai gândeşte-te.

— Ori întâlnirea, o ameninţă el, ori gâtul acela al tău

mic şi ţeapăn.

Ea îşi miji ochii până când aceştia deveniră două fante de foc albastru aprins.

— Să nu mă ameninţi, cap sec! Am o întâlnire la cină cu opusul tău. Un gentleman, zise tânăra şi îl dădu la o parte cu cotul. Acum, la o parte din calea mea!

— Mă dau, promise el, după ce o să fac ceva care să te pună pe gânduri.

O lipi cu spatele la perete, iar gura lui o acoperi pe a ei înainte ca ea să apuce să clipească. Putea să-i guste furia. Pentru asta s-ar fi luptat până la ultima ei suflare. Dar simţea şi gustul dorinţei lui şi, faţă de asta, se supuse. Era un ecou perfect al dorinţei ei.

Lui nu îi păsa că nu era rezonabil. Nu îi păsa că era greşit sau prostesc sau orice alt cuvânt care s-ar fi putut potrivi cu acţiunile lui. Îi venea s-o blesteme pentru că îl făcea să se comporte ca un adolescent necugetat. Dar el putea să o guste, să se înece în mirosul pe care începea să îl înţeleagă şi pe care îl va dori mereu. El putea doar să o tragă mai aproape, ca să simtă căldura instantanee care pompa din trupul ei într-al lui.

Sloan simţea fiecare schimbare care o traversa.

Mai întâi, furia care o făcea să rămână rigidă şi distantă. Apoi predarea, ezitantă, apoi topită, oasele-i părând că se dizolvă. Şi pasiunea suprapusă atât de repede, că îi tăie răsuflarea. El înţelese că nu putea trăi fără asta.

Mâinile ei îl îmbrăţişară, de parcă acolo era locul lor. Lipit de al lui, trupul ei fremăta până când deveni tot o dulce durere. Era o durere care, odată simţită, nu putea fi niciodată uitată, ar fi întotdeauna râvnită. Nerăbdătoare, ea îl sărută pe gură, ştiind că în clipa următoare avea să fie copleşită de delir. Dorindu-l, dorind acel vârtej eliberator de pasiune pe care numai el îl putea aprinde în ea.

Numai el.

Cu o mângâiere lungă şi posesivă, el îşi plimbă mâinile de la umerii ei până la încheieturi, ţinându-le acolo o clipă, în timp ce pulsul ei se zbătea sub palmele lui. Când

el îşi ridică ochii, ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se fără vlagă de perete, privindu-l în timp ce încerca să îşi recapete suflul. În acelaşi timp, se luptă să răzbească prin torentul de senzaţii şi să înţeleagă sentimentele din spatele lor.

Sloan îşi închipui îngrozit cum ar fi atins-o alt bărbat, cum i-ar fi privit faţa şi cum ar fi fost copleşit de pasiune văzând-o aşa cum era acum, văzându-i ochii întunecaţi de pasiune. Pentru că el prefera furia curată şi pură fricii, o apucă din nou de umeri, aproape ridicând-o de la sol.

— Gândeşte-te la asta, îi spuse el cu voce joasă şi periculoasă. Gândeşte-te la asta mult şi bine.

Ce îi făcuse ca să ajungă să îl dorească atât de tare? Fără îndoială că el ştia, doar privind-o, că nu trebuia decât să o tragă în camera ei pentru a lua tot ce voia de la ea. Nu trebuia decât s-o atingă din nou, ca să o facă să fie disperată să-i dea. El nici măcar nu ar trebui să ceară. Conştientizarea acestui lucru o făcea să-i fie ruşine, o tulbura gândul că cineva avea o astfel de putere asupra mândriei şi voinţei ei.

— Te-ai făcut înţeles, zise ea nesigură, furioasă pe lacrimile care îi înţepau ochii şi gâtul. Vrei să mă auzi spunând că mă poţi face să te doresc? Fie. Poţi.

Strălucirea lacrimilor din ochii ei reuşi să facă ceea ce furia ei nu fusese în stare. Îl doborî complet. În vocea lui se simţea regretul când îşi îndreptă o mână spre faţa ei.

— Amanda…

Ea încremeni şi închise ochii. Dacă el era blând – dacă el îi arăta fie şi numai un strop de tandreţe, avea să se prăbuşească.

— Ai obţinut victoria, Sloan. Acum aş aprecia dacă mi-ai da drumul.

El îşi lăsă mâna să alunece pe lângă corp înainte să se dea înapoi.

— N-am de gând să-ţi spun că îmi pare rău. După felul în care îl privea, se simţi ca şi cum tocmai ar fi strivit o făptură mică şi fragilă.

— Este în ordine. Îmi pare mie rău cât pentru amândoi.

— Amanda! Lilah stătea în capătul scărilor, privindu-i pe amândoi cu curiozitatea ei adormită. A sosit partenerul tău.

— Mulţumesc. Dornică să scape, se întoarse în cameră să-şi ia haina şi geanta.

Având grijă să nu îl privească pe Sloan, se năpusti din nou afară şi în jos, pe scări. Lilah se uită după ea, apoi înaintă pe hol şi îşi puse palmele pe umerii lui Sloan.

— Ştii ceva, uriaşule, arăţi de parcă ţi-ar prinde bine compania unui prieten.

El nici nu putea să numească sentimentele care îl copleşeau.

— Poate cobor pur şi simplu şi îl arunc afară pe o fereastră.

— Ai putea, spuse Lilah după o clipă de reflecţie, dar lui Mandy i-au plăcut mereu asupriţii.

Sloan se hotărî să scape de o parte din frustrare plimbându-se de colo colo pe coridor.

— Şi cine e, de fapt?

— Nu l-am mai văzut până acum. Se numeşte William Livingston.

— Şi?

Lilah ridică uşor din umeri.

— Înalt şi frumos, cum se spune. Un accent britanic foarte subtil şi foarte fermecător, costum italian, maniere rafinate. Are acea amprentă a avuţiei şi bunei-creşteri fără a fi ostentativ.

Sloan înjură şi se gândi să lovească peretele până îl găureşte.

— Pare absolut minunat.

— Pare, aprobă ea, dar privirea ei era îngrijorată.

— Ce e?

— Vibraţii rele. Ea îşi masă braţul absentă. Şi avea o aură foarte întunecată.

— Lasă-mă cu chestiile astea, Lilah.

Ea îl privi cu un zâmbet firav.

— Să nu faci vreo prostie, Sloan. Ţine minte, sunt de partea ta. Chiar cred că eşti exact ce are nevoie sora mea

cea-care-ia-totul-prea-în-serios. În maniera ei degajată, îl luă prieteneşte de braţ. Relaxează-te, domnul William Livingston nu are nicio şansă. Nu e genul ei. Râse şi îl conduse până la trepte. Ea crede că este, dar nu-i aşa. Hai să mâncăm. Nimic nu se compară cu amandina mătuşii Coco ca să-ţi recapeţi buna dispoziţie.

*

Amanda studia meniul, prefăcându-se că avea poftă de mâncare. Restaurantul pe care îl alesese William era unul foarte mic, cu vedere spre golful Frenchman. Cum seara era caldă, se bucurau de cină pe terasă, la lumina lumânării care tremura în briza uşoară a mării, şi de mireasma delicată a florilor de primăvară.

Amanda îl lăsă pe el să aleagă vinul şi încercă să se convingă că urma să petreacă o seară încântătoare.

— Îţi place Bar Harbor? întrebă ea.

— Foarte mult. Sper să şi navighez în curând, dar momentan mă mulţumesc cu bucuria oferită de peisaj.

— Ai fost în parc?

— Nu încă. El privi spre sticla pe care i-o arăta chelnerul, examină eticheta şi apoi aprobă din cap.

— Nu ar trebui să ratezi priveliştea de pe Cadillac Mountain, este superbă.

— Mi s-a mai spus. El gustă vinul, încuviinţă din cap şi aşteptă să-i fie turnat şi Amandei. Poate că îţi vei face puţin timp şi îmi vei fi ghid.

— Nu cred că…

— Politica hotelului deja a fost încălcată, o întrerupse el şi îşi atinse uşor paharul de al ei.

— Voiam să te întreb cum ai reuşit asta.

— Foarte simplu. I-am oferit domnului Stenerson o alegere. Fie făcea o excepţie de la politica lui, fie mă mutam la alt hotel, unde nu ar mai fi existat această problemă.

— Înţeleg. Ea sorbi gânditoare din vin. Pare destul de drastic, doar pentru o cină.

— O cină foarte încântătoare. Vreau să te cunosc mai bine. Sper că nu te deranjează.

„Ce femeie ar fi deranjată de asta?” se întrebă ea şi zâmbi.

Era imposibil să nu se relaxeze, să nu fie fermecată de poveştile lui, flatată de atenţia lui. Spre deosebire de alţi bărbaţi de succes, nu vorbea întruna despre afacerea lui. Ca dealer de antichităţi, călătorise prin toată lumea şi, pe durata cinei, îi împărtăşi Amandei impresii din Paris şi Roma, Londra şi Rio.

Din când în când, gândurile ei se îndreptau spre alt bărbat, iar atunci ea se concentra de două ori mai mult pentru a se bucura de locul şi de persoana cu care era.

— Şifonierul din lemn de trandafiri din foaierul tău este o piesă frumoasă, comentă el în timp ce savurau cafeaua şi desertul.

— Mulţumesc. Este din perioada Regency, cred.

El zâmbi.

— Crezi foarte corect. Dacă l-aş scoate la o licitaţie, m-aş considera foarte norocos.

— Străbunicul meu l-a adus din Anglia când a construit casa.

— A, casa! Buzele lui William se încreţiră când îşi duse cana la gură. Foarte impunătoare. Aproape că mă aşteptam să văd domniţe medievale plimbându-se pe peluză.

— Sau lilieci care ies din turn.

El îi strânse mâna, râzând încântat.

— Nu, dar poate pe Rapunzel care îşi lasă în jos părul.

Imaginea îi plăcu şi o făcu să zâmbească.

— O iubim, mereu am iubit-o. Poate că data viitoare când vizitezi insula, vei sta la Refugiul Turnuri.

— Refugiul Turnuri, murmură el, bătându-se uşor cu degetul peste buze. Unde am mai auzit de asta? Un hotel preconizat de St. James? Se luminează la faţă. Desigur. Am citit ceva acum câteva săptămâni. Doar nu vrei să spui că Turnurile sunt casa ta?

— Ba da. Sperăm ca într-un an refugiul va fi pregătit să primească oaspeţi.

— Asta este fascinant. Dar nu era cumva o legendă legată de locul acesta? Ceva legat de fantome şi de bijuterii dispărute?

— Smaraldele Calhoun. Erau ale străbunicii mele.

Cu un zâmbet pieziş, el îşi lăsă capul într-o parte.

— E adevărat? Credeam că este doar un artificiu publicitar. Stai într-o casă bântuită şi cauţi comoara ascunsă. Ceva de genul acesta.

— Nu, de fapt nu suntem deloc încântate că s-a aflat povestea. Numai amintindu-şi, Amanda se enervă atât de tare, încât începu să bată cu degetele în masă. Colierul există – a existat, în orice caz. Nu ştiu unde ar fi putut fi ascuns. Între timp, suntem mereu deranjate de reporteri sau trebuie să alungăm căutătorii de comori de pe terenul nostru.

— Îmi pare rău. Trebuie să fie foarte neplăcut.

— Sper să îl găsim în curând şi să se termine odată cu toate prostiile astea. După ce încep lucrările de renovare, s-ar putea să-l găsim sub vreo duşumea.

— Sau în spatele unui panou secret, omniprezent, spuse el zâmbind şi o făcu să râdă.

— Nu avem aşa ceva – cel puţin nu unul de care să ştiu eu.

— Atunci strămoşul tău a fost neglijent. Un loc ca acela merită cel puţin un panou secret. El îşi puse din nou mâna peste a ei. Poate mă vei lăsa să te ajut să îl cauţi… sau cel puţin mă vei lăsa să folosesc asta drept scuză să te revăd.

— Îmi pare rău, dar zilele următoare sunt foarte ocupată. Sora mea se mărită sâmbătă.

El zâmbi deasupra mâinilor lor unite.

— Mereu există şi duminica. Mi-ar plăcea să te revăd, Amanda. Chiar foarte mult.

William abandonă subiectul, iar mâna ei se retrase uşor.

În drum spre casă, el se limită la chestiuni generale. „Nu mă presează”, se gândi Amanda recunoscătoare.

Fără presupuneri arogante sau zâmbete obraznice.

Acesta era genul de bărbat care ştia să trateze o femeie cu respectul şi atenţia cuvenită. William nu ar trânti-o la pământ şi nu i-ar râde în faţă. El nu ar urmări-o ca un infractor şi nu i-ar da porunci.

Şi atunci de ce se simţea atât de dezamăgită când, ajungând în faţa casei, văzu că maşina lui Sloan nu era acolo?

Schimbându-şi dispoziţia, aşteptă ca William să vină pe partea ei şi să-i deschidă portiera.

— Îţi mulţumesc pentru această seară, îi spuse ea. A fost minunat.

— Da, a fost. Şi tu eşti la fel. Îşi puse foarte blând mâinile pe umerii ei înainte să-i atingă buzele cu ale sale. Sărutul fu foarte cald, foarte mătăsos – o mângâiere expertă a buzelor şi a mâinilor. Dar, spre dezamăgirea ei, n-o impresionă absolut deloc.

— Chiar vrei să mă laşi să aştept până duminică să te revăd?

Ochii lui îi transmiteau că el fusese impresionat. Amanda aşteptă ca dorinţa fierbinte din ochii lui să-i atingă vreo coardă. Însă nu simţi nimic.

— William, eu…

— Prânzul, spuse el, zâmbind încântător. Ceva foarte relaxat la hotel. Îmi poţi povesti mai multe despre casă.

— Bine. Dacă reuşesc. Ea se îndepărtă înainte ca el să o poată săruta din nou. Îţi mulţumesc încă o dată.

— Plăcerea e de partea mea, Amanda.

El aşteptă, aşa cum se cuvenea, ca ea să intre în casă. În timp ce uşa se închise în spatele ei, zâmbetul lui se schimbă puţin, deveni mai dur şi mai rece. „Crede-mă, va fi plăcerea mea”.

Se întoarse la maşină. Avea de gând să conducă mult dincolo de raza de observaţie a Turnurilor. Şi apoi avea să se întoarcă pentru a face un tur rapid şi discret al domeniului, pentru a-şi nota cele mai practice căi de acces.

Dacă Amanda Calhoun ar putea fi intrarea lui în Turnuri, ar fi bine şi frumos – cu beneficiul suplimentar de a seduce o femeie frumoasă. Dacă nu va fi aşa, va găsi pur şi

simplu altă cale. Oricum ar fi, el nu avea de gând să plece de pe insula Mount Desert fără smaraldele Calhoun.

*

— Te-ai distrat? întrebă Suzanna când Amanda intră pe uşă.

— Suze! Amuzată, dar nu şi surprinsă, Amanda încuviinţă din cap. Iar m-ai aşteptat.

— Nu, nu te-am aşteptat. Pentru a-i dovedi, Suzanna gesticula cu cana din mână. Doar ce am coborât să îmi fac un ceai.

Amanda râse şi îşi puse mâinile pe umerii surorii ei.

— Cum se face că noi, irlandeze autentice din familia Calhoun, nu putem să spunem o minciună ca lumea?

Suzanna renunţă.

— Nu ştiu. Ar trebui să exersăm mai des.

— Draga mea, arăţi obosită.

— Mmm. Cuvântul potrivit era epuizată, dar nu îi plăcea să-l rostească. Suzanna sorbi din ceai şi urcară scările împreună. Primăvara. Toată lumea vrea un aranjament floral. Nu mă plâng. Se pare că, în sfârşit, afacerea va aduce cu adevărat profit.

— Încă mă gândesc că ar trebui să angajezi pe cineva să te ajute. Te epuizezi între afacere şi copii.

— Acum cine face pe mama? Oricum, Island Gardens are nevoie de încă un sezon bun înainte să îmi pot permite ceva mai mult decât un ajutor cu jumătate de normă. În plus, îmi place să fiu ocupată. Chiar dacă era frântă, se opri în faţa uşii surorii ei. Mandy, pot să vorbesc ceva cu tine înainte să mergi la culcare?

— Sigur. Intră. Amanda lăsă uşa întredeschisă în timp ce îşi dădea jos pantofii. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Cel puţin nu ceva de care să îmi dau seama cu adevărat. Pot să te întreb ce părere ai despre Sloan?

— Ce părere am despre el? Trăgând de timp, Amanda îşi aşează cu grijă pantofii în dulap.

— Impresii, cred. Pare să fie un bărbat foarte drăguţ.

Amândoi copiii sunt deja înnebuniţi după el, şi asta este un barometru aproape infailibil pentru mine.

— Se poartă frumos cu ei. Amanda îşi dădu jos cerceii şi îi puse în cutia de bijuterii.

— Ştiu. Tulburată, se plimbă prin cameră. Mătuşa Coco pare că l-a adoptat. Se înţelege bine cu Lilah. C.C. îl simpatizează, şi asta nu doar pentru că este prieten cu Trent.

Puţin bosumflată, Amanda îşi desfăcu colierul.

— Este genul care se înţelege întotdeauna bine cu femeile.

Distrasă, Suzanna doar mişcă puţin din cap.

— Nu, nu este ceva tipic bărbat-femeie. Este doar un fel de relaxare înnăscută.

Amanda nu avu niciun alt comentariu şi îşi aminti de tensiunea febrilă pe care o văzuse la el cu câteva ore mai devreme.

— Pare un bărbat degajat, prietenos.

— Dar?

— Probabil că este doar închipuirea mea, însă ori de câte ori se uită la mine, simt un val de ostilitate. Pe jumătate râzând, ea ridică din umeri. Acum parcă sunt Lilah.

Amanda o privi pe sora ei în ochi, în oglindă.

— Nu, şi eu am simţit ceva. Nu pot să explic. I-am şi spus despre asta.

— A spus ceva? Nu mă aştept ca toată lumea să mă placă, dar, când simt că cineva mă antipatizează atât de tare, aş vrea să ştiu de ce.

— A negat. Suzanna, nu ştiu ce să zic, cu excepţia faptului că nu cred că este genul de bărbat care ar reacţiona aşa faţă de cineva pe care nici măcar nu îl cunoaşte. Făcu un gest de neajutorare cu mâinile. Cu siguranţă că poate fi enervant, dar nu cred că este un bărbat care este nedrept în mod intenţionat. Poate că suntem amândouă prea sensibile.

— Poate. Suzanna alungă sentimentele incomode. Suntem cu toţii puţin agitaţi cu nunta lui C.C. şi cu

renovările. Oricum, nu m-aş gândi prea mult la el, zise ea şi o sărută pe Amanda pe obraz.

— Noapte bună.

— Noapte bună. Când se întinse pe pat, Amanda oftă prelung. Era o situaţie nefericită, se gândi ea. Era scandalos. Dar deja ea ştia că în acea noapte avea să se gândească mult la el.

capitolul 6

Era foarte punctuală. Dacă exista un lucru pe care puteai conta când venea vorba despre Amanda Calhoun, se gândi Sloan, acela era că va veni la timp. Se mişca repede – tipic aşa că mări pasul şi traversă curtea hotelului ca să o pândească lângă poarta care dădea spre piscină. Pe zăvor, mâna lui o acoperi pe a ei.

Ea se smuci, lucru la care Sloan se aşteptase.

— Nu ai altceva mai bun de făcut? întrebă ea.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Acesta este timpul meu. Ea împinse şi deschise poarta, apoi se întoarse. E timpul meu personal. Nu trebuie să vorbesc cu tine. Ca să dovedească asta, îi trânti repede poarta nas.

Sloan respiră lung şi adânc, apoi deschise poarta.

— Bine, poţi doar să asculţi.

O prinse din urmă în timp ce ea îşi puse prosopul pe un şezlong.

— Nu am de gând să vorbesc şi nu am de gând să ascult. Nu ai absolut nimic să îmi spui care să mă intereseze. Se dezbrăcă de halat şi plonjă în piscină.

Sloan o privi făcând prima tură de bazin. „E nebună de legat”, se gândi el, apoi îşi mişcă umerii. Deci, nu mergea cu binişorul.

Cu fiecare lovitură şi mişcare, Amanda îl înjura în gând. Îşi petrecuse jumătate din noapte revăzând cu ochii minţii ultima lor scenă împreună. Din nou şi din nou. O

întristase nespus. O înfuriase. În acea dimineaţă, când se trezise, îşi promisese că el nu va mai avea ocazia să o atingă niciodată. În mod sigur nu va avea ocazia să o facă să se mai simtă atât de neajutorată şi de dornică.

Viaţa ei de-abia începea să înainteze aşa cum voia ea. În niciun caz, acest Sloan O'Riley şi nimeni altcineva nu-i va sta în cale.

Se lovi de el, ca o torpilă de pe o navă de luptă. Bolborosind, se ridică la suprafaţă şi îl văzu stând în apă până la piept. Până la pieptul gol.

— Ce faci?

— M-am gândit că aici am mai multe şanse să te fac să mă asculţi decât aş fi avut dacă aş fi rămas pe margine şi aş fi urlat la tine.

Mijindu-şi ochii, Amanda îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Refuza să recunoască râsul care îi bolborosea în gât.

— Piscina se deschide pentru oaspeţi la ora zece.

— Da, cred că ai mai spus asta. Ceea ce nu ai mai spus este că apa este rece ca gheaţa.

— Da. Acum ea zâmbi şi în felul în care îşi arcuia buzele se putea citi şi umor, şi aroganţă. Ştiu. De aceea îmi place să fiu în mişcare.

Amanda începu să înoate, tăind curat apa. El îşi potrivea mişcările cu ale ei, la mai puţin de treizeci de centimetri distanţă. Ea observă că el se dezbrăcase mai mult decât de cămaşă. Singurul lucru care mai acoperea acel trup lung era un slip bleumarin. De fiecare dată când intra cu faţa în apă, ochii ei mai aruncau pe furiş o privire în direcţia lui.

Umerii lui laţi şi pieptul erau completaţi de o talie şi de şolduri înguste. Pielea era întinsă şi suplă, fără un gram de grăsime. Stomacul era plat şi ferm şi… o, Doamne! Când aproape era să inspire apă, în loc de aer, Amanda îşi forţă privirea să treacă mai jos câţiva centimetri strategici spre coapsele şi gambele tari şi musculoase.

Fiecare centimetru de piele expusă era acoperit de un bronz natural. Pielea lui udă strălucea precum arama. Şi

cum ar fi fost să o mângâie acum cu mâinile? Să simtă acei muşchi supli şi netezi sub degete? Cum li s-ar fi potrivit acum trupurile împreună, alunecoase ca vidrele, frecându-se unul de altul prin apa rece?

Rece? se gândi ea. Piscina începea să i se pară o saună. Începu să înoate şi mai repede. Dacă l-ar putea întrece, poate că şi-ar lăsa în urmă propriile gânduri neînfrânate.

El era încă alături de ea, urmându-i viteza şi ritmul astfel încât traversau piscina într-un fel de armonie nestudiată şi lejeră. Era minunat, aproape senzual, felul în care braţele lor se ridicau şi avansau în acelaşi moment, felul în care picioarele lor forfecau apa, iar trupurile lor se întindeau... ca şi cum ar fi făcut dragoste, se gândi ea visătoare, apoi se scutură ca să-şi scoată din minte acea imagine fierbinte.

Amanda acceleră şi transferă toată acea pasiune frustrată în viteză. Cu toate astea, mâinile lor plesneau peretele piscinei la unison. Ea începu să se bucure de ceea ce era de fapt, o competiţie nedeclarată între doi oameni cu aceleaşi abilităţi. Pierduse şirul bazinelor şi nu îi păsa. Când plămânii ei obosiră şi începu să îşi simtă muşchii slăbind, se agăţă de marginea piscinei, ieşind râzând la suprafaţă.

Sloan era sigur că ea nu fusese nicicând mai frumoasă, cu părul şi faţa pline de apă şi cu ochii scânteind de încântare. Mai mult decât orice, şi-ar fi dorit să o tragă spre el, doar ca să o ţină în braţe, în timp ce râsul ei răsuna în aerul dimineţii. Dar noaptea trecută, neputând să doarmă, îşi făcuse o promisiune. Intenţiona să se ţină de promisiune.

El îi zâmbi larg şi prietenos.

— S-au mai domolit lucrurile.

— Eşti destul de bun. Pentru cineva din Oklahoma, vreau să zic.

— Nici tu nu te mişti rău. Pentru o femeie.

Amanda râse din nou şi îşi sprijini capul de marginea piscinei ca să se uite la el. Părul lui era închis la culoare şi plin de apă, ondulat deasupra sprâncenelor şi pe gât,

făcându-i degetele să-şi dorească să se joace prin el.

— Îmi place să mă întrec.

— Să te întreci? Asta am făcut? Credeam că doar înotăm relaxat.

Ea îi aruncă apă în ochi, apoi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

— Acum mă laşi să vorbesc cu tine? Râsul îi păli din ochi.

— Hai s-o lăsăm baltă, sugeră ea şi se săltă pe marginea piscinei.

El îi atinse piciorul cu mâna.

— Mandy…

— Nu vreau să mă mai cert cu tine. De vreme ce am putut să ne înţelegem bine cinci minute, de ce să nu lăsăm lucrurile aşa?

— Pentru că vreau să-ţi cer scuze.

— Dacă ai putea doar… Ea se întrerupse şi îl privi fix. Să faci ce?

— Vreau să-ţi cer scuze. El se ridică şi îşi puse mâinile uşor pe braţele ei, chiar sub umeri. Aseară am depăşit limita şi îmi pare rău.

— O. Nedumerită, se uită în jos şi începu să îşi scuture apa de pe coapsă.

— Acum ar trebui să spui, e în regulă, Sloan, îţi accept scuzele.

Ea privi printre genele ude, apoi zâmbi. Brusc, totul era prea confortabil ca să se mai agaţe de furie.

— Cred că le accept. Te-ai purtat ca un nemernic.

El se strâmbă.

— Mulţumesc mult.

— Aşa este. Rostind ameninţări şi ordine. Iar apoi ţi-a ieşit tot aburul acela pe urechi.

— Vrei să ştii de ce?

Ea scutură din cap şi dădu să plece, dar el o ţinu pe loc.

— Tu ai declanşat asta, spuse el. N-am putut să suport gândul ca tu să fii cu altcineva. Uită-te la mine. O apucă uşor de bărbie, întorcându-i faţa spre el. Ai stârnit

ceva în mine. Nu mă pot abţine şi nici nu vreau.

— Mă gândesc că…

— Gânditul nu are nicio legătură. Ştiu ce simt când te privesc.

Ea pierdea repede teren. Sentimentul rapid de panică nu putea să concureze cu plăcerea copleşitoare.

— Trebuie să mă gândesc, murmură ea. Aşa sunt făcută.

— Bine, atunci uite ceva nou la care să te gândeşti. Mă îndrăgostesc de tine.

Acum panica o izbi din plin. Îi fulgera în priviri în timp ce se uita la el.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. Şi tu ştii asta, altfel nu ai sta aici, prinsă ca un iepure în capcană.

— Eu nu…

— Nu te întreb ce simţi, o întrerupse el. Doar îţi spun ce simt eu, ca să te poţi obişnui cu asta.

Ea nu credea că s-ar obişnui vreodată mai mult decât s-ar obişnui cu el. În mod sigur ar fi imposibil să se obişnuiască cu sentimentele care se învălmăşeau acum în sufletul ei. Asta era dragostea? se întrebă ea. Această senzaţie acută şi strălucitoare care se putea transforma în ceva cald, blând, fără niciun avertisment?

— Eu nu… Nu sunt sigură cum… Trase adânc aer în piept. Faci asta doar ca să mă înnebuneşti?

Era de ajutor că putea zâmbi

— Da. Dă-mi un sărut, Calhoun.

Ea se răsuci şi se desprinse din strânsoarea lui udă.

— Nu te mai sărut, pentru că îmi şterge din minte orice gând inteligent.

Acum el zâmbi larg.

— Scumpo, ăsta este cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Când el ieşi din piscină, Amanda îşi luă prosopul. Îl plesni o dată, suficient de tare, încât aerul să trosnească.

— Stai departe. Vorbesc serios. Fie îmi dai timp să mă gândesc la toate astea, fie ţintesc şi trag. Şi eu ţintesc sub

centură. În ochii ei se citea atât provocare, cât şi amuzament. În clipa asta nu ai prea multă protecţie.

El îşi trecu limba peste dinţi.

— Aici m-ai prins. Ce zici de o plimbare cu maşina după ce ieşi de la serviciu?

Ar fi plăcut, se gândi ea, să meargă cu el cu maşina printre dealuri, cu ferestrele deschise şi cu vântul suflând. Dar, din păcate, datoria era pe primul loc.

— Nu pot. În seara asta avem petrecerea miresei pentru C.C. îi facem o surpriză când se întoarce de la muncă, zise şi se încruntă puţin. E pe lista ta.

— Se pare că mi-a scăpat. Atunci mâine.

— Am întâlnirea finală cu fotograful, apoi trebuie să o ajut pe Suzanna cu florile. Nici poimâine seară, adăugă ea înainte ca el să apuce să întrebe. Vor veni majoritatea oaspeţilor din afara oraşului, în plus, avem cina de repetiţie.

— Iar apoi nunta, spuse el, încuviinţând. După nuntă, Calhoun.

— După nuntă, eu… Zâmbi, realizând că se simţea foarte bine. Te anunţ eu. Luându-şi halatul, se îndreptă spre poartă.

— Hei. Nu am prosop.

Ea zâmbi peste umăr.

— Ştiu.

*

Târziu în acea după-amiază, Sloan stătea pe terasă, făcând schiţe. Voia să adauge încă o scară exterioară, fără să deranjeze integritatea clădirii. Se opri când Suzanna ieşi cu coşuri de nuiele, pline cu flori de primăvară.

— Scuze. Ha ezită, apoi încercă să zâmbească. Nu ştiam că eşti aici. Fac pregătiri pentru petrecere.

— Plec într-un minut.

— Este în regulă. Ea lăsă coşul jos şi se întoarse înăuntru.

În minutele următoare, Suzanna fu într-un du-te-vino,

aducând scaune şi decoraţiuni de hârtie. Petrecură timpul într-o tăcere apăsătoare, până când, în sfârşit, ea puse deoparte una dintre lebedele Amandei şi îl privi.

— Domnule O'Riley, ne-am mai întâlnit cândva?

El continuă să deseneze.

— Nu.

— Mă întrebam, pentru că pari că mă cunoşti şi că ai o părere proastă despre mine.

O privi cu răceală.

— Nu te cunosc, doamnă Dumont.

— Atunci de ce... Ea se opri. Detesta confruntările, felul în care îi încordau muşchii stomacului. Întorcându-se, dădu să intre înapoi în casă. Simţea privirea lui rece şi plină de resentimente. Se ţinu cu o mână de uscior şi se forţă să se întoarcă cu faţa la el. Nu, nu am de gând să fac asta. Eşti în casa mea, domnule O'Riley, şi refuz să merg pe vârfuri în propria casă. Acum vreau să ştiu care e problema ta.

El azvârli carnetul de schiţe pe o măsuţă de sticlă.

— Numele nu îţi pare cunoscut, doamnă Dumont? O'Riley nu-ţi aduce aminte de nimic?

— Nu, de ce ar trebui?

Gura lui se strânse.

— Poate dacă mai adaug un nume. Megan. Megan O'Riley. Acum îţi pare cunoscut?

— Nu. Frustrată, îşi trecu o mână prin păr. Vrei să ajungi la subiect?

— Bănuiesc că pentru cineva ca tine este uşor să uiţi. Pentru tine ea nu a fost mai mult decât un mic inconvenient.

— Cine?

— Megan. Sora mea, Megan.

Suzanna scutură din cap, complet nedumerită.

— Nu o cunosc pe sora ta.

Faptul că numele nu însemna nimic pentru ea nu făcu decât să-l înfurie. Sloan se apropie de ea, ignorând spaima din ochii ei.

— Nu, nu ai întâlnit-o niciodată faţă în faţă. De ce te-ai deranja? Ai făcut astfel încât ea să fie dată la o parte foarte

uşor. Nu că ai rămas cu cine ştie ce premiu. Baxter Dumont a fost mereu un ticălos, dar ea l-a iubit.

— Sora ta? Suzanna ridică o mână nesigură să-şi maseze tâmpla. Sora ta şi Bax.

— Începi să-ţi aduci aminte? Când ea dădu să plece, el o apucă de braţ. A fost din dragoste sau pentru bani? întrebă el. Oricum, ai fi putut da dovadă de puţină compasiune. La naiba, avea 17 ani şi era însărcinată! Nu puteai să te dai puţin la o parte ca să-l laşi pe nenorocitul de laş să-şi vadă fiul?

Ea căpătă o nuanţă translucidă de alb. Sub mâna lui, braţul ei părea să se transforme în apă.

— Fiul? şopti ea.

— Era doar o copilă, o copilă speriată care credea fiecare minciună pe care i-o spunea el. Am vrut să-l omor, dar asta ar fi înrăutăţit situaţia pentru Meg. Dar tu, pe tine nu te-a lăsat inima să-i dai măcar resturile de la masă. Ţi-ai continuat viaţa cochetă de parcă ea şi băiatul nici nu ar exista. Şi când te-a sunat şi te-a implorat să îl laşi să-şi vadă băiatul o dată sau de două ori pe an, ai făcut-o curvă şi ai ameninţat-o că vei face în aşa fel încât să-i fie luat fiul dacă îl va mai contacta vreodată pe preţiosul tău soţ.

Ea nu-şi putea reveni. Nu îi mai fusese atât de greu să respire de la ultima ceartă monstruoasă cu Bax. Slăbită, făcu semn spre mâna care o ţinea de braţ.

— Te rog. Te rog, am nevoie să stau jos.

Dar el o privea fix. Pe măsură ce i se domolea furia, vedea că în ochii ei nu era ruşine, nu era batjocură şi nici măcar furie. Era uimire.

— Dumnezeule, spuse el încet. Nu ştiai.

Ea nu era în stare decât să încuviinţeze din cap. Când strânsoarea lui slăbi, ea se întoarse şi fugi în casă. Sloan stătu un moment, cu mâinile apăsate pe ochi. Tot dezgustul pe care îl simţise pentru Suzanna se întoarse împotriva lui. Dădu să fugă după ea şi se izbi de Amanda, care stătea furioasă în pragul uşii.

— Ce i-ai făcut? îl împinse înapoi cu mâinile. Ce naiba i-ai spus de-ai făcut-o să plângă aşa?

Nodul din stomacul lui se strânse şi mai tare.

— Unde s-a dus?

— Nu te mai apropii de ea vreodată. Când mă gândesc că începusem să cred că aş putea… Du-te naibii, O'Riley.

— Nu-mi poţi spune nimic care să fie mai rău decât ce-mi spun singur deja. Unde e?

— Du-te dracului! Ea îi trânti uşa de la terasă în nas şi trase zăvorul.

Lui Sloan îi trecu prin minte să doboare uşa, dar, înjurând, o luă pe treptele de piatră de pe latura casei.

O găsi pe Suzanna stând pe balconul de la etajul doi, privind înspre stânci. Abia apucă să facă un pas spre ea când Amanda dădu buzna pe uşă.

— Tu să stai departe de ea. Ea deja trecuse un braţ protector în jurul surorii sale. Întoarce-te şi mergi înainte. Nu te opri până nu ajungi în Oklahoma.

— Lucrurile astea nu te privesc, îi spuse Sloan, iar Suzanna trebui să o ţină strâns înainte ca Amanda să sară la el.

— E în regulă. Suzanna îi strânse tare mâna Amandei. Trebuie să vorbesc cu el, Mandy. Singură.

— Dar…

— Te rog. Este important. Du-te jos şi termină de aranjat, bine?

Ezitând, Amanda se conformă.

— Dacă asta vrei. Ea îi aruncă o privire ucigătoare lui Sloan. Ai grijă ce faci.

Când rămaseră singuri, Sloan se strădui să găsească cuvintele potrivite.

— Doamnă Dumont. Suzanna…

— Cum îl cheamă? întrebă ea.

— Poftim?

— Pe băiat. Cum îl cheamă?

— Eu nu…

— La naiba, cum îl cheamă? Se întoarse spre el. Lacrimi mânioase luaseră locul şocului. Este pe jumătate frate cu copiii mei. Vreau să ştiu cum îl cheamă.

— Kevin. Kevin O’Riley.

— Câţi ani are?

— Şapte.

Întorcându-se înapoi cu faţa spre mare, închise ochii, în urmă cu şapte ani ea era o proaspătă mireasă, plină de speranţe şi visuri şi dragoste oarbă.

— Şi Baxter ştia? El ştia că ea îi născuse un copil?

— Da, ştia. La început, Megan nu a spus nimănui cine era tatăl. Dar după ce ea a sunat şi a vorbit cu tine... de fapt nu a vorbit cu tine, nu-i aşa?

— Nu. Suzanna continua să privească în gol. Poate cu mama lui Baxter.

— Vreau să îţi cer scuze.

— Nu este nevoie. Dacă ar fi fost vorba despre una dintre surorile mele, aş fi lovit cu mai mult decât cu câteva cuvinte dure. Îşi cuprinse coatele cu mâinile pentru a se încălzi. Continuă.

„E mai dură decât pare”, se gândi Sloan, dar asta nu îi uşură conştiinţa.

— După ce a sunat, s-a prăbuşit complet. Atunci mi-a spus totul. Cum l-a întâlnit pe Dumont când s-a dus la New York în vizită la nişte prieteni. El era acolo cu afaceri şi a început să o plimbe prin oraş. Nu mai fusese la New York până atunci şi... el i-a luat ochii. Era doar un copil.

— 17 ani, murmură Suzanna.

— Şi naivă. Ei bine, a trecut peste asta destul de repede. Amărăciunea ieşi la suprafaţă. Îi spunea minciunile obişnuite despre căsătorie, despre cum va veni în Oklahoma să-i cunoască familia. După ce ea s-a întors acasă, el nu a mai căutat-o. L-a prins la telefon o dată sau de două ori. Venea cu scuze şi alte promisiuni. Apoi a aflat că era însărcinată. El se calmă, încercând să nu îşi aducă aminte cât de furios şi speriat fusese când aflase că sora lui mai mică urma să aibă un copil. Când i-a spus de copil, Bax a schimbat repede tactica. I-a aruncat nişte lucruri destul de groaznice, iar ea s-a maturizat repede. Prea repede.

Suzanna înţelese asta, mai mult decât putea el să îşi dea seama.

— Trebuie să-i fi fost foarte greu să aibă un copil fără tată.

— S-a descurcat. Am o familie foarte săritoare. Ei bine, tu ştii cum e.

— Da.

— Din fericire, nici banii nu au fost o problemă, aşa că a putut să-i ofere copilului toată grija de care avea nevoie. Suzanna, ea nu a vrut niciodată banii lui.

— Nu, înţeleg şi asta.

El încuviinţă încet din cap, văzând că ea înţelegea.

— Şi când s-a născut Kevin... ei bine, Meg a fost grozavă. De dragul lui, a încercat să îl contacteze din nou pe Dumont şi, în cele din urmă, s-a hotărât să apeleze la soţia lui. Nu voia altceva decât ca fiul ei să aibă un fel de legătură cu tatăl lui.

— Înţeleg. Mai calmă, se întoarse şi îl privi. Sloan, dacă aş avea vreo influenţă asupra lui Bax, aş folosi-o. Îşi ridică braţele şi le lăsă să cadă. Dar nu am, nici măcar în ceea ce îi priveşte pe copiii pe care a ales să îi recunoască.

— Se pare că pentru Kevin e mai bine cum stau acum lucrurile. Suzanna... zise el şi îşi trecu o mână prin părul ciufulit. Cum naiba a ajuns o femeie ca tine cu Dumont?

Ea zâmbi.

— Cândva, am fost o fată tânără şi naivă care a crezut în fericirea până la adânci bătrâneţi.

Sloan ar fi vrut să o ia de mână, dar nu era sigur că ea va accepta.

— Ştiu că ai spus că nu vrei scuze, dar m-aş simţi mult mai bine dacă le-ai accepta oricum.

Ea fu cea care îi oferi mâna.

— Asta e uşor de făcut când e vorba de familie. Se pare că, într-un fel ciudat, suntem rude. Ea apăsă cu mâna liberă mâinile lor împreunate. Mai târziu, îşi promise ea, va găsi câteva minute singură în care să lase durerea să vină. Şi să îi dea drumul. Vreau să îţi cer o favoare. Aş vrea ca Jenny şi Alex, copiii mei, să afle despre Kevin şi, dacă nu o va deranja pe sora ta, să aibă ocazia să îl cunoască.

— Când fac o mişcare greşită, o fac până la capăt. Ar

însemna mult pentru ea.

— Jenny şi Alex vor fi încântaţi. Ea se uită la ceas. Că veni vorba, probabil că deja s-au întors de la şcoală şi o înnebunesc pe mătuşa Coco. Aş face bine să plec…

El privi în josul scărilor, spre terasă. Şi se gândi la Amanda.

— Şi eu. Am şi alte lucruri de rezolvat.

Suzanna ridică o sprânceană.

— Succes.

El avea sentimentul că va avea nevoie de noroc. Până când ajunse la terasă, era sigur de asta. Amanda era acolo, legând panglici în timp ce Lilah lega degajată baloane de spătarele scaunelor. O masă lungă era deja acoperită cu o faţă de masă albă şi subţire.

Amanda auzi zgomotul cizmelor pe piatră şi se întoarse să-i arunce o privire mortală. Lilah nu avu nevoie de alt indiciu…

— Ei bine. Ea lovi un balon cu vârful degetului şi cu lăsă deoparte. Cred că mă duc să văd dacă mătuşa Coco a terminat prăjiturile acelea cu ciocolată. Când trecu pe lângă Sloan, se opri. Spre deosebire de Amanda, ochii ei erau reci, dar înţelesul era clar. Nu mi-ar plăcea să cred că m-am înşelat în privinţa ta. Se îndreptă spre uşile de la terasă şi, după o scurtă ezitare, le închise pentru a-i oferi intimitate surorii sale.

Amanda nu aşteptă şi se dezlănţui imediat.

— Ai ceva tupeu sau poate că eşti pur şi simplu prost, de-ţi arăţi faţa aici după ce ai făcut.

— Nu ştii nimic despre asta. Suzanna şi cu mine am lămurit lucrurile.

— O, aşa crezi? Gata să atace, ea trânti un pachet de farfurii drăguţe cu roz şi argintiu. Nicidecum. Când mă gândesc că doar cu câteva ore în urmă aproape m-ai convins că eşti genul de bărbat la care aş putea să ţin… şi vin acasă şi o găsesc pe sora mea fugind de tine şi părând devastată. Vreau să ştiu ce-ai făcut.

— Am luat în seamă o informaţie greşită. Şi îmi pare rău pentru asta.

— Nu este suficient.

Propriile lui sentimente erau puţin prea proaspete ca să gândească raţional.

— Ei bine, va trebui să fie. Dacă vrei să afli mai multe, va trebui pur şi simplu să o întrebi pe Suzanna.

— Te întreb pe tine.

— Iar eu îţi spun că ceea ce s-a întâmplat a fost între ea şi mine. Nu are nicio legătură cu tine.

— Aici te înşeli. Ea traversă terasa până când ajunseră faţă în faţă. Te pui cu un Calhoun, te pui cu toţi. Poate că trebuie să te suport până după nuntă, de vreme ce tu ar trebui să fii cavalerul de onoare. Dar după ce se termină, voi face orice este nevoie să mă asigur că te întorci de unde ai venit.

Împins până la limita răbdării, el o apucă de reverele de la sacou.

— Ţi-am mai spus şi înainte, eu termin ce încep.

— Ai terminat, O’Riley. Turnurile nu au nevoie de tine şi nici eu.

El tocmai voia să îi demonstreze contrariul, când Trent deschise uşile de la terasă. Acesta îl privi pe prietenul său şi pe viitoarea sa cumnată cum se împungeau din priviri şi îşi drese glasul:

— Se pare că ar trebui să îmi aleg mai bine momentul.

— Ţi-ai ales momentul foarte bine. Amanda înfipse un cot în stomacul lui Sloan înainte să se îndepărteze. În seara asta nu avem timp de bărbaţi aici. De ce nu-l iei pe ticălosul ăsta pe care l-ai adus aici şi să vă duceţi să faceţi ceva tipic bărbătesc? Ea trecu pe lângă Trent şi intră repede în casă.

— Ei bine. Trent respiră adânc. Când ţi-am cerut să preiei proiectul, nu cred că am menţionat şi temperamentul femeilor din familia Calhoun.

— Nu, nu l-ai menţionat. Încruntându-se la holul gol, Sloan îşi masă stomacul. În oraşul acesta există pe undeva un bar întunecat şi zgomotos?

— Cred că am putea găsi unul.

— Bun. Hai să ne îmbătăm.

*

El găsi barul şi găsi şi sticla. Sloan se aşeză în separeul din colţ şi hâşâi printre dinţi, whisky-ul înţepându-i gâtul. După primul pahar şi după cel de-al doilea, îi povesti lui Trent despre altercaţia lui cu Suzanna.

— Baxter Dumont este tatăl lui Kevin? Nu mi-ai spus niciodată.

— I-am dat cuvântul lui Meg că nu voi spune nimănui. Nici părinţii noştri nu ştiu.

Trent păstră o clipă tăcerea, sorbind gânditor din apa lui minerală.

— Este greu de crezut cum un asemenea ticălos egoist a reuşit să devină tatăl a trei copii minunaţi.

— E un mister în toată regula. Sloan făcu semn pentru încă un rând de băutură. Şi apoi am început să descarc toată muniţia în Suzanna. El se întrerupse şi înjură. La naiba, Trent, nu o să uit niciodată cum arăta când m-am dezlănţuit asupra ei.

— O să se descurce. Din ce mi-a povestit C.C., a avut de-a face cu lucruri mai rele.

— Da, poate. Poate. Dar nu-mi place deloc să supăr femeile. Când Amanda s-a luat mine, deja mă simţeam ca ultimul om.

— Femeile astea se susţin una pe alta.

— Da. Încruntându-se, Sloan bău din nou. Ca un jeg.

— De ce nu i-ai explicat cum stă treaba?

El ridică din umeri şi dădu pe gât încă o duşcă de whisky. Avea şi el mândria lui.

— Nu era treaba ei.

— Tocmai mi-ai explicat.

— Asta e altceva.

— Bine. Vrei nişte covrigei să meargă cu băutura?

— Nu.

Stătură o clipă, trăgând de pahare, doi bărbaţi complet diferiţi, unul în jeanşi tociţi, celălalt în pantaloni din stofă făcuţi la comandă, unul prăvălit confortabil, celălalt

confortabil de lucid. Amândoi proveneau din familii bogate – Trent din imobiliare, Sloan din petrol, dar condiţiile şi vieţile familiilor lor fuseseră complet diferite. Prima experienţă adevărată a lui Trent în ceea ce privea relaţiile de familie se datora surorilor Calhoun, câtă vreme Sloan le cunoscuse dintotdeauna. Ei nu aveau aproape nimic în comun şi, cu toate astea, în primul semestru de facultate se împrieteniseră şi aşa rămăseseră pentru mai mult de zece ani.

Pentru că-şi plângea de milă, Sloan savura senzaţia de a se îmbăta criţă. Pentru că recunoştea simptomele, Trent rămase treaz.

După încă un pahar, Sloan îşi privi prietenul în ochi.

— Când ai început să porţi pantofi de baschet?

Trent îşi privi picioarele şi zâmbi. Simbolizau unul dintre felurile în care o brunetă focoasă îi schimbase viaţa.

— Nu sunt pantofi de baschet, sunt pantofi de alergat.

— Care-i diferenţa? Sloan miji ochii. Şi nu porţi cravată. Cum de nu porţi cravată?

— Pentru că sunt îndrăgostit.

— Mda. Cu un oftat scurt, Sloan se lăsă pe spate. Vezi ce-ţi face? Te înnebuneşte.

— Tu urăşti cravatele.

— Exact. A naibii femeie mă înnebuneşte din prima zi în care am văzut-o.

— C.C?

La naiba, nu. Vorbeam despre Amanda.

— Da. Trent zâmbi, făcându-se comod pe scaun. Ei bine, pe tine mereu te înnebuneşte câte o femeie. Nu am văzut pe cineva cu o mai mare... afecţiune pentru sexul slab.

— Slab, pe dracu'! mai întâi, dă peste mine, apoi dă cu mine de podea. Abia pot să scot două vorbe, că scoate ghearele la mine. După ce mai ceru un pahar, se aplecă peste masă. Mă cunoşti de peste zece ani. Nu ai spune că sunt un bărbat echilibrat, plăcut?

— Absolut, zâmbi Trent. Doar atunci când nu eşti.

Sloan trânti o mână pe masă.

— Iată. Încuviinţând din cap, scoase un trabuc. Deci, ce naiba e în neregulă cu ea?

— Tu să-mi spui.

— O să-ţi spun. Flutură trabucul în faţa lui Trent. Are un temperament de drac şi o încăpăţânare de catâr. Dacă un bărbat îşi poate ţine privirea departe de picioarele ei, se vede clar. Îşi luă noul pahar de whisky şi se încruntă în el. Cu siguranţă, are picioare trăsnet.

— Am observat. Se transmite în familie. În timp ce Sloan dădu paharul pe gât, Trent se încruntă. Va trebui să te duc acasă în braţe?

— Cel mai probabil. El se lăsă pe spate ca să permită whisky-ului să-i învârtă capul. Trent, de ce vrei să te însori? Ne-ar fi mai bine amândurora dacă am fugi de-aici.

— Pentru că o iubesc.

— Da. Oftând, Sloan lăsă să iasă un fuior lung de fum. Aşa te prind. Te îmbrobodesc atât de tare, încât să nu mai poţi gândi clar. Credeam că femeile sunt plăcerea lui Dumnezeu, dar acum ştiu mai bine. Există un singur motiv pentru care ele sunt aici, iar acela este de a face viaţa bărbaţilor mizerabilă. El miji ochii spre Trent. Ai văzut cum i se mişcă fusta când merge – mai ales când se grăbeşte şi întotdeauna se grăbeşte.

Chicotind, Trent îşi ridică din nou paharul.

— Pot să jur pe asta.

— Şi felul obraznic în care i se mişcă părul când ţipă la tine. Ochii îi scapără. Apoi o apuci tare, să o faci să tacă şi… Dumnezeule mare! mai luă o înghiţitură de whisky, dar asta nu îi ostoi deloc focul. Ai călcat vreodată greşit şi ai căzut pe un gard electric?

— Nu pot să spun că da.

— Arde, murmură Sloan. Arde ca focul şi te lasă o vreme fără simţire. Când îţi recapeţi simţurile, eşti puţin amorţit şi tremuri.

Atent, Trent lăsă jos paharul şi se aplecă mai aproape să-şi studieze prietenul.

— Sloan, asta duce unde cred eu că duce, sau eşti doar beat?

— Nu sunt beat destul. Enervat, împinse paharul deoparte. De când am privit-o pentru prima oară, nu am mai avut o noapte liniştită de somn. Şi de când am privit-o pentru prima oară, nu a mai fost nimeni altcineva. Ca şi cum nu va mai fi niciodată nimeni altcineva. Cu coatele pe masă, îşi frecă faţa cu mâinile. Sunt îndrăgostit de ea până peste cap, Trent, şi, dacă aş pune mâna pe ea chiar acum, aş strânge-o de gât.

— Femeile Calhoun sunt foarte talentate la asta. El îi zâmbi lui Sloan. Bine ai venit în club.

*

A plouat toată ziua, aşa că nu am putut să mă duc la stânci să-l văd pe Christian. Majoritatea dimineţii m-am jucat cu copiii, pentru ca aceştia să nu înceapă să se agite că sunt ţinuţi închişi înăuntru. S-au certat, desigur, dar doica le-a distras atenţia cu prăjituri. Chiar şi băieţii s-au bucurat de petrecerea cu ceai pe care am făcut-o cu micile vase de porţelan ale lui Coleen. Pentru mine, a fost una dintre acele zile plăcute, insulare, pe care o mamă le ţine minte pentru totdeauna – felul cum râd copiii, întrebările amuzante pe care le pun, felul cum îşi aşază capul în poala ta când vine vremea să tragă un pui de somn.

Amintirea acestei singure zile este la fel de preţioasă pentru mine ca oricare altă zi pe care am avut-o sau o voi avea. Ei nu vor mai fi copilaşii mei pentru multă vreme. Coleen deja vorbeşte despre baluri şi rochii.

Mă face să mă întreb cum ar fi viaţa mea dacă Christian ar fi cel care ar intra în salon. El nu ar încuviinţa din cap absent când ar deschide sticla de coniac. Nu ar uita niciodată să întrebe despre copiii lui.

Nu, Christian al meu ar veni mai întâi la mine, cu braţele întinse, să mă ia de mâini când mă ridic să îl sărut. El ar râde, aşa cum îl aud râzând în timpul orelor noastre furate pe stânci.

Şi aş fi fericită. Fără această durere dulce-amară în inimă. Fără această vină. Atunci nu aş mai avea nevoie să

caut liniştea şi singurătatea turnului meu, sau să stau singură şi să mă uit la ploaia cenuşie în timp ce îmi scriu visele în această carte.

Mi-aş trăi visele.

Dar totul este doar o fantezie, ca una dintre poveştile pe care le spun copiilor la culcare. O poveste cu final fericit, cu prinţi frumoşi şi domniţe minunate. Viaţa mea nu este o poveste cu zâne. Dar poate că, într-o zi, cineva va deschide aceste pagini şi va citi povestea mea. Sper să aibă o inimă bună şi generoasă, să nu mă condamne pentru infidelitatea mea faţă de un soţ pe care nu l-am iubit niciodată, dar să se bucure pentru mine şi pentru fericirea pe care o trăiesc în acele câteva ore scurte cu un bărbat pe care îl voi iubi chiar şi după moarte.

capitolul 7

În capul lui Sloan, omuleţi minusculi loveau cu târnăcoape. Ca să îi facă să tacă, încercă să se întoarcă pe cealaltă parte. O greşeală totală, îşi dădu el seama, pentru că mica mişcare trimise un semnal către fanfara care aştepta după colţ să pornească percuţia. Îşi trase cu mare grijă o pernă peste faţă, sperând să înăbuşe zgomotul sau – dacă asta nu mergea – pe el însuşi.

Dar bubuitul continuă până când mintea lui abuzată îi spuse că era uşa, nu doar mahmureala. Predându-se, se dădu jos din pat, împleticit, recunoscător că nu era nimeni în preajmă să-i audă suspinele. Toată hărmălaia dintre tâmplele lui transformase aerul dintre dormitorul lui şi hol într-o nuanţă obscenă de albastru.

Când deschise uşa, Amanda aruncă o privire, observă ochii injectaţi, barba crescută şi buzele uscate. El purta jeanşii descheiaţi în care adormise şi nimic altceva.

— Ei bine, spuse ea cu afectare, se pare că te-ai distrat foarte bine noaptea trecută.

Iar ea arăta proaspătă şi aranjată ca o cămaşă proaspăt apretată. El era sigur că ăsta era un motiv

suficient pentru crimă.

— Dacă ai venit aici să-mi strici ziua, ai venit prea târziu. Dădu să închidă uşa, dar ea o ţinu deschisă şi intră.

— Am ceva să-ţi spun.

— Ai spus-o. Regretă imediat şi-şi mută privirea în altă parte. Cum capul îi zvâcnea tare, se jură să îşi păstreze ce mai rămăsese din demnitatea lui. Nu se va târî deoparte, va merge.

Amanda se hotărî să îl ajute pentru că arăta atât de demn de milă.

— Cred că te simţi destul de rău.

— Rău? Sloan miji ochii ca să nu-i cadă din cap. Nu, mă simt minunat. Pur şi simplu minunat. Trăiesc pentru mahmureli.

— Ai nevoie de un duş rece, două aspirine şi un mic dejun bun.

După ce scoase un sunet dezarticulat din gâtlej, el păşi cu grijă spre dormitor.

— Calhoun, eşti pe teren periculos.

— Nu-ţi voi sta mult în cale. Hotărâtă să-şi îndeplinească misiunea, îl urmă. Vreau doar să vorbesc cu tine despre… Se întrerupse când el îi trânti în faţă uşa de la baie. Ei bine. Oftând prelung, Amanda îşi puse mâinile în şold.

Înăuntru, Sloan se dezbrăcă de jeanşi şi intră la duş. Cu o mână pe faianţă, porni apa rece. Simţi cum durerea provocată de băutură sare de pereţi şi apoi îl plesneşte înapoi în cap. Cu toate astea, când ieşi din duş fu puţin mai liniştit, se luptă să deschidă flaconul de aspirină şi înghiţi trei pastile.

Mahmureala nu dispăruse, constată el, dar cel puţin acum era suficient de treaz încât să o savureze. Înfăşurându-şi un prosop în jurul taliei, ieşi înapoi în salon.

Sloan crezuse că ea pricepuse mesajul, dar iat-o acolo, aplecată peste masa lui de desen cu ochelarii pe nas. Observă că făcuse şi ordine, golise scrumierele, pusese cănile pe tava de room-service, adunase hainele împrăştiate. De fapt, în timp ce îi studia schiţele, avea

mâinile pline de haine de-ale lui.

— Ce naiba faci?

Amanda ridică privirea şi, hotărâtă să fie voioasă, zâmbi.

— A, te-ai întors. Când îl văzu îmbrăcat cu nimic altceva decât un prosop, avu grijă să se uite doar la faţa lui. Mă uitam doar la ce-ai mai lucrat.

— Nu mă refer la asta. De ce ai strâns pe-aici? Nu e treaba ta să te joci de-a camerista.

— Nu înţeleg cum poţi să lucrezi într-o cocină, explică ea, aşa că am aranjat puţin în timp ce te-am aşteptat.

— Îmi place să lucrez într-o cocină. Dacă nu mi-ar plăcea, aş fi adunat singur lucrurile.

— Bine. Stârnită, ea aruncă hainele în aer şi acestea se împrăştiară prin toată camera. E mai bine?

El trase încet de tricoul care îi aterizase pe cap.

— Calhoun, ştii ce este mai periculos decât un bărbat mahmur?

— Nu.

— Nimic. Făcu un pas măsurat spre ea când la uşă se auzi un alt ciocănit.

— A sosit micul dejun. I-am rugat să se grăbească.

Înfrânt, Sloan se trânti pe canapea şi îşi lăsă capul în mâini, ca să îl poată prinde uşor când i se va desprinde.

— Nu vreau niciun mic dejun.

— Ei bine, o să-l mănânci şi nu o să îţi mai plângi de milă. Semnă cecul, apoi luă chiar ea tava şi o puse pe masa din faţa lui. Pâine prăjită integrală, cafea neagră şi o Virgin Mary[2], cu mult sos picant. O să-ţi prindă foarte bine.

— Nici măcar o menghină nu mi-ar prinde bine. Dar luă cafeaua.

Mulţumită că începuse bine, Amanda îşi dădu jos ochelarii şi îi puse în buzunar. Chiar arăta jalnic, se gândi ea. Părul lui ud îi picura pe faţă. Îi venea să se aşeze în genunchi lângă el şi să-i dea pe spate buclele ude. Însă probabil că el ar fi plesnit-o peste încheietura mâinii, iar ea voia să supravieţuiască.

2 Cocktail din suc de roşii, sos picant, piper, fără alcool (n.tr.)

— Trent a menţionat că ai băut ceva noaptea trecută.

După ce gustă sucul de roşii picant, o privi cu ochi mijiţi.

— Aşa că ai venit să vezi mahmurul în persoană.

— Nu chiar. Degetele ei se jucau cu ecusonul, apoi cu nasturele de sus al sacoului. M-am gândit că de vreme ce a fost vina mea că ai ajuns în situaţia asta, ar trebui să…

— Stai aşa. Dacă mă îmbăt, este pentru că mâna mea ia sticla.

— Da, dar…

— Calhoun, nu vreau mila ta, sau vina ta, la fel cum nu vreau serviciile tale de cameristă.

— Bine. Mândria şi furia se războiau. Mândria câştigase. Eu am venit aici în această dimineaţă doar ca să îţi cer scuze.

El muşcă dintr-o bucată de pâine prăjită. Îi alina stomacul agitat.

— Pentru ce?

— Pentru ce-am spus şi pentru cum m-am purtat ieri. Neputând să stea locului, se duse la fereastră şi trase jaluzelele, ignorând suspinul aprig de durere al lui Sloan. Deşi tot cred că a fost foarte justificat. Până la urmă, eu ştiam doar că ai spus ceva care a rănit-o foarte tare pe Suzanna. În ochii ei se citea regretul când se întoarse cu faţa la el. Când mi-a povestit despre sora ta – despre Bax –, mi-am dat seama cum trebuie să te fi simţit. La naiba, Sloan, ai fi putut să îmi spui chiar tu.

— Poate. Poate că ai fi avut încredere în mine.

Ea îşi scoase din nou ochelarii, jucându-se cu braţele lor ca să-şi ţină mâinile ocupate.

— Nu a fost de fapt o chestiune de încredere, ci de reflex automat. Nu ştii prin ce a trecut Suzanna, cât de mult a fost rănită. Sau dacă ştii, datorită surorii tale, atunci ar trebui să înţelegi de ce nu am putut să suport să o mai văd aşa din nou. Ea puse ochelarii deoparte. Când îl privi, ochii ei erau umezi. Şi a fost mai rău, pentru că am sentimente pentru tine.

Dacă exista un lucru faţă de care el nu ştia cum să se

apere, acesta erau lacrimile. Voind să le şteargă la fel de mult pe cât voia să se împace, el se ridică şi o luă de mâini.

— Ieri am făcut şi eu greşeli. Zâmbind, îşi trecu încheieturile degetelor ei peste obrazul lui. Era o senzaţie plăcută – al naibii de plăcută. Cred că îţi este la fel de greu să-ţi ceri iertare cum îmi este şi mie.

— Dacă şi ţie ţi se pune un nod în gât, atunci, da.

— Atunci de ce să nu spunem că suntem chit? Dar când se aplecă să o sărute, ea se feri.

— Chiar am nevoie să gândesc limpede o vreme.

El o apucă din nou de mână.

— Iar eu chiar am nevoie să fac dragoste cu tine.

Inima ei îi sări rapid în gât. Pentru cineva care se mişca atât de încet, cum a ajuns de la un punct la celălalt atât de repede?

— Ăăă, sunt la muncă. Deja mi s-a terminat pauza, iar Stenerson…

— De ce nu îi dai un telefon? încă zâmbind, începu să îi sărute degetele. Mahmureala se transformase într-o durere surdă, nici pe departe la fel de evidentă ca alta, mult mai plăcută, din capul pieptului. Spune-i că am nevoie de asistentul manager pentru vreo două ore.

— Cred că…

— Iarăşi cu asta, murmură el, trecându-şi buzele peste ale ei.

— Nu, serios, trebuie să… Mintea ei se înceţoşa în timp ce el îi atingea gâtul cu buzele. Chiar trebuie să mă întorc la birou. Şi eu… Luă o gură mare de aer, tremurată. Trebuie să mă asigur. Luptându-se să supravieţuiască, ea se retrase. Trebuie să ştiu ce fac.

Sloan îşi apăsă cu o mână nodul familiar care i se întindea în stomac. Avea sentimentul că va trebui să îl mai suporte o vreme.

— Uite care-i treaba, Calhoun. Tu gândeşte-te şi gândeşte-te bine, până după nuntă. Aşa cum am vorbit deunăzi. Înainte ca ea să se poată relaxa, el îi luă bărbia ferm în mână. Şi după nuntă, dacă nu vii la mine, ai face bine să fugi repede.

Între sprâncenele ei apăru linia.

— Asta pare un ultimatum.

— Nu, este un fapt. Dacă aş fi în locul tău, aş ieşi acum pe uşa aceea, cât încă aş avea ocazia.

Foarte demnă, ea se îndreptă spre uşă înainte să se întoarcă spre el cu un zâmbet care ar fi trebuit să-l avertizeze.

— Mic dejun plăcut, îi spuse ea, apoi trânti uşa cu putere.

Aproape că îl văzu cum se ia cu mâinile de cap de durere.

*

— N-am crezut că voi avea emoţii. C.C. se uita la rochia de mireasă din mătase şi dantelă albă care atârna de spatele uşii de la dulap. Poate că ar fi mai bine să port haine obişnuite.

— Nu fi ridicolă. Şi nu te mai agita. Amanda se aplecă spre sora ei ca să mai adauge puţin fard în obraji. E normal să ai emoţii.

— De ce? Enervată pe sine însăşi, C.C. îşi apăsă cu o mână stomacul agitat. Îl iubesc pe Trent şi vreau să mă mărit. De ce să fiu emoţionată acum că ştiu că se va întâmpla asta? Se uită din nou la rochie şi înghiţi în sec. În mai puţin de o oră.

Amanda zâmbi larg.

— Poate că ar trebui să o chem pe mătuşa Coco să-ţi predea un curs rapid despre reproducere.

— Foarte amuzant. Dar ideea o înveseli suficient încât să o facă să zâmbească. Când se întoarce Suzanna?

— Ţi-am spus, de îndată ce îi îmbracă pe copii. Lui Jenny îi place ideea de a duce florile, dar Alex este cel mai reticent purtător de verighete. Ar prefera să poarte o armă automată până la altar decât o pernă de satin. Şi înainte să întrebi, Lilah trebuie să fie la parter să se asigure că toate detaliile de ultim moment sunt aşa cum trebuie. Deşi mă depăşeşte motivul pentru care credem că ne putem baza

pe ea.

— O să se descurce. Când este important, mereu se ocupă de lucruri. C.C. puse o mână pe mâna Amandei. Şi este important, Mandy.

— Ştiu, draga mea. Este cea mai importantă zi din viaţa ta. Cu ochii umezi, îşi atinse obrazul de cel al lui C.C. Of, simt că ar trebui să-ţi spun ceva profund, dar nu pot să-ţi spun decât că doresc să fii fericită.

— Voi fi şi nu e ca şi cum o să plec cu adevărat. Majoritatea timpului vom locui aici, cu excepţia timpului când… vom fi la Boston. I se puse un nod în gât.

— Nu începe, o avertiză Amanda. Vorbesc serios. După cât am muncit să te fac frumoasă, nu o să ieşi în grădină cu ochii roşii şi cu nasul curgând. Suflându-l pe al ei, făcu un pas înapoi. Acum, bai să te ajut să te îmbraci.

Când, puţin mai târziu, Suzanna îşi făcu apariţia cu un copil de fiecare mână, abia reuşi să îşi reţină lacrimile.

— O, C.C., arăţi minunat!

— Eşti sigură? Agitându-se, trase de dantela de la gât. Rochia era dreaptă, mulată, elegantă şi simplă, cu doar puţină dantelă la gât şi la tiv. Poate că ar fi trebuit să aleg ceva mai puţin formal.

— Nu, este perfectă. Suzanna se aplecă spre fiul ei, rochia ei foşnind la mişcare. Alex, stai liniştit două minute, te rog.

El încercă expresia pe care o exersase în oglindă.

— Detest brâurile.

— Ştiu, dar dacă nu vrei să ţi-l leg de gură, vei sta nemişcat. Încreţind din nas, Suzanna se ridică. Am ceva pentru tine. Îi oferi lui C.C. O cutie mică. Înăuntru era un safir în formă de lacrimă, pe un lanţ împletit de aur.

— Colierul mamei, şopti C.C.

— Mătuşa Coco mi l-a dat când m-am… în ziua nunţii mele. Îl scoase şi îl prinse de gâtul surorii sale. Vreau să îl ai tu şi să îl porţi la nunta ta.

C.C. îl atinse cu mâna, luând piatra între degete.

— Nu mai am emoţii.

— Atunci, acesta este semnalul să intru eu în panică.

Temându-se să spună mai multe, Amanda o sărută rapid. Mă duc până jos să mă asigur că totul este gata la timp.

— Mandy…

Amanda îi zâmbi peste umăr.

— Da, o trimit sus pe Lilah. Ieşi, grăbindu-se pe scări în timp ce în minte tăia de pe listă lucruri de făcut. Se opri o clipă în faţa oglinzii de pe hol ca să-şi aranjeze florile de la ureche.

— Arăţi minunat. Pur şi simplu minunat, îi spuse Sloan.

— Mulţumesc. Rămaseră aşa pentru o clipă, un bărbat în smoching şi o femeie într-o rochie de culoarea piersicii coapte, lungă până la jumătatea gambei. Ăăă, unde este Trent?

— Are nevoie să fie singur câteva minute. A venit tatăl lui cu nişte sfaturi. Sloan zâmbi larg, relaxându-se încet.

— Când un bărbat a fost căsătorit de atâtea ori ca domnul S.J., vine cu nişte puncte de vedere interesante, explică el şi râse văzând expresia de pe chipul Amandei. Nu-ţi face griji, l-am condus afară cu un pahar de şampanie, alături de Coco. Se pare că sunt vechi prieteni.

— Cred că l-a cunoscut acum mult timp. Când Sloan făcu un pas spre ea, ea începu să vorbească repede: Arăţi foarte bine. Nu mă aşteptam să arăţi bine în smoching, înainte ca el să înceteze să mai râdă, ea continuă să se bâlbâie: Vreau să spun că nu mă aşteptam să ţi se potrivească. Vreau să spun…

— Eşti drăgălaşă când ai emoţii.

Ea îi zâmbi în cele din urmă. Din câte îşi aducea aminte, Sloan era singura persoană care o acuzase vreodată că era drăgălaşă.

— Chiar trebuie să plec, zise Amanda înainte să cedeze tentaţiei să-i aranjeze cravata sau să facă ceva la fel de siropos. Vom începe în câteva minute. Trebuie să mă ocup de oaspeţi.

— Majoritatea sunt deja în grădină.

— Fotograful.

— E pregătit.

— Şampania.

— Este la gheaţă. Făcu încă un pas spre ea şi îi ridică bărbia cu vârful unui deget. Te emoţionează nunţile, Calhoun?

— Asta da.

— Vei păstra un dans şi pentru mine?

— Desigur.

El se jucă cu florile din părul ei.

— Şi mai târziu?

— Eu…

— C.C. e gata! strigă Alex din capătul scărilor. Putem să terminăm odată cu prostia asta?

Cu un zâmbet, Sloan îi sărută degetele.

— Nu-ţi face griji, mă voi asigura că mirele este pe poziţie.

— În regulă şi… la naiba! Ea înjură şi apoi răspunse la telefonul care suna. Alo? O, William, chiar nu pot să vorbesc. Începe nunta… Mâine? Ea ridică distrasă o mână înspre părul ei. Nu, desigur. Ăăă… da, este în regulă. După-amiază târziu ar fi cel mai bine. La ora trei? Ne vedem atunci. Încă tulburată, se întoarse şi îl văzu pe Sloan măsurând-o din priviri, cu ochii săi verzi, foarte reci.

— Îţi asumi riscuri mari, Calhoun.

— Nu este ceea ce pare. Se surprinse încercând să ofere explicaţii şi se încruntă. Ce vrei să spui prin „riscuri”?

— Asta este ceva ce mai bine am discuta mai târziu. Trebuie să participăm la o nuntă acum.

— Ai perfectă dreptate.

Plecară în direcţii opuse.

Câteva momente mai târziu, femeile Calhoun o luară pe aleea din grădină. Mai întâi Suzanna, apoi Lilah, apoi Amanda, urmată de Jenny care radia şi de Alex, vizibil jenat. Îşi ocupară locurile, iar Amanda făcu tot posibilul să nu se uite în direcţia lui Sloan. Apoi uită de toate când o văzu pe C.C. înaintând, cu un voal subţire peste păr. Lângă ea, pregătită să îşi predea cea mai tânără nepoată, Coco o ţinea de braţ şi plângea.

Îşi privi sora măritându-se sub o glicină, care răspândea un parfum delicat. Printr-o ceaţă de lacrimi se uită cum bărbatul care acum îi devenise cumnat strecura pe degetul lui C.C. inelul de smaralde. Privirile pe care le schimbară spuneau mai multe decât promisiunile din jurământele depuse. Strângându-şi de mână celelalte surori, Amanda văzu cum chipul lui C.C. se îndreaptă spre Trent şi îşi dau primul lor sărut ca soţ şi soţie.

— S-a terminat, în sfârşit? vru Alex să ştie.

— Nu, se auzi Amanda vorbind, în timp ce privirea îi alunecă spre Sloan. De-abia începe.

— Superbă nuntă.

După ce tatăl lui Trent o sărută apăsat pe Amanda, ea reuşi să aprobe cu un gest.

— Trent mi-a spus că tu ai organizat aproape totul.

— Sunt bună la detalii, spuse ea, şi îi oferi o farfurie pentru bufet.

— Aşa am auzit şi eu. St. James îi zâmbi, dichisit, bronzat şi expansiv. Am mai auzit şi că toate surorile Calhoun sunt încântătoare. Acum pot să confirm şi eu.

„Flirtează elegant”, se gândi Amanda şi îi întoarse zâmbetul, în timp ce el îşi punea mâncare pe farfurie.

— Suntem încântate să vă primim în familia noastră.

— Este bizar cum s-au aranjat lucrurile, spuse el. În urmă cu un an, priveam de pe barca mea din golf şi am văzut această casă. Pur şi simplu am vrut s-o am. Acum, nu doar că face parte din afacerea mea, dar este şi o parte din familie. Uitându-se în jur, îi văzu pe Trent şi pe C.C. dansând pe terasă. Ea îl face fericit, adăugă el încet. Eu nu m-am prea priceput la asta. Cu o mişcare vagă din umeri, el alungă gândul. Vrei să dansezi?

— Mi-ar face mare plăcere.

Nici nu făcură trei paşi pe ringul de dans, când Sloan veni cu Coco şi făcură schimb de parteneri.

— Ai fi putut să întrebi, murmură Amanda în timp ce el o cuprinse cu braţele.

— Te-am întrebat, mai devreme. Oricum, Coco va flirta cu el aşa cum îşi doreşte, în loc să îl trateze ca pe o

rudă îndepărtată.

— El chiar este o rudă îndepărtată. Dar privi în direcţia lor şi văzu că deja Coco îl făcuse să râdă pe St. James. Cred că totul merge bine.

— Merge ca uns. La fel cum, observă el, se potrivea ea în braţele lui. Ai făcut o treabă bună.

— Mulţumesc, dar sper că pentru o vreme, este ultima nuntă pe care trebuie să o organizez.

— Nu te gândeşti să te măriţi şi tu?

Ea rată un pas şi aproape că îl călca pe picior.

— Nu… adică da, dar nu chiar.

— Iată un răspuns foarte hotărât.

— Vreau să spun că nu este în planul meu pe termen scurt. Indiferent de ce doruri o străbătuseră când ea şi Sloan se priviseră în ochi sub glicină. În următorii câţiva ani voi fi ocupată cu hotelul. Mereu am vrut să conduc un hotel de primă clasă, să fac eu regulile, în loc să le execut. Pentru asta am muncit, iar acum, când Trent îmi oferă o şansă, nu îmi pot permite să îmi împart devotamentul.

— Este o perspectivă interesantă. Pentru mine mereu a fost o chestiune de a fi legat de o singură persoană, într-un singur loc şi apoi să descopăr că am făcut o greşeală.

— Da, mai e şi asta. Uşurată că nu se certau, ea zâmbi. Nu te-am întrebat niciodată, dar bănuiesc că petreci mult timp călătorind.

— Ici şi colo. O planşă de proiectat este portabilă. Poate ai vrea şi tu să călătoreşti, să inspectezi hotelurile competiţiei. De ce nu ne-am retrage undeva în linişte să vorbim despre asta?

— Scuze, sunt la datorie. Şi dacă vrei să fii de ajutor, vei juca rolul cavalerului de onoare şi te vei duce în bucătărie să mai aduci câteva sticle de şampanie. Îl luă de braţ. Eu trebuie să mă duc la etaj să aduc panglicile.

— Panglici?

— Să decorez maşina. Sunt sus, în camera mea.

— Uite, începu Sloan când ajunseră la bucătărie. De ce să nu merg cu tine şi te ajut să iei panglicile?

— Pentru că vreau să decorez maşina înainte ca ei să

se întoarcă din luna de miere. Râzând, fugi repede. Amanda era la jumătatea holului de la etajul al doilea când auzi scârţâind o placă de duşumea deasupra. Obişnuită cu sunetele şi gemetele vechii case, se încruntă. Paşi, îşi dădu ea seama. Erau, fără îndoială, paşi. Întrebându-se dacă unul dintre invitaţii de la nuntă se hotărâse să facă un tur spontan, se îndreptă înapoi spre scară. Pe holul de la etajul trei îl văzu pe Fred, care dormea încolăcit.

— Ce mai câine de pază! mormăi ea şi se aplecă să îl scuture. El se rostogoli doar, sforăind adormit. Fred?

Alarmată, îl scuturâ din nou, dar în loc să sară repede, gata de joacă, rămase nemişcat. Când îl săltă, capul lui îi căzu moale în palmă. Chiar când să îl ia în braţe, cineva o împinse de la spate şi o izbi cu capul de perete.

Uimită şi prăbuşită peste câine, se chinui să se ridice în genunchi. Cineva alerga pe scări. Cu furia celor din familia Calhoun clocotindu-i în vene, sări în picioare şi, ţinându-l pe Fred la subsuoară ca pe o minge de fotbal păroasă, porni în urmărire.

Se întoarse iute la scările de la etajul doi, cu urechile ciulite. Numaidecât se îndreptă spre etajul principal, făcând zgomot cu tocurile pe podeaua din lemn. Sloan o prinse când se împiedică la ultima treaptă.

— Uau! Unde te grăbeşti? Zâmbind, îi privi părul răvăşit şi florile din păr care acum îi atârnau pe umăr. Calhoun, ce-ai făcut, te-ai împiedicat de căţel?

— L-ai văzut? întrebă ea şi se desprinse din strânsoarea lui Sloan ca să iasă pe uşă.

— Pe cine să văd?

— Era cineva la etaj. Inima îi bătea repede şi cu putere. Nu observase asta până acum. Sau faptul că îi tremurau picioarele. Cineva s-a furişat la etajul trei. Nu ştiu ce i-a făcut lui Fred.

— Stai aşa. Uşurel acum, el o ghidă înapoi la scări şi o ajută să se aşeze. Hai să ne uităm. Luă câinele, îi deschise o pleoapă şi înjură. Când se uită din nou la Amanda, în ochi i se citi o ferocitate pe care ea nu o mai văzuse până atunci. Cineva l-a drogat.

— L-a drogat? Amanda îl strânse pe Fred înapoi la pieptul ei. Cine ar droga un biet căţeluş?

— Cred că cineva care nu ar vrea ca el să latre. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am auzit pe cineva la etajul trei şi m-am dus să văd. L-am găsit pe Fred pe jos, zăcând acolo. Ea sărută căţelul. Când am vrut să-l iau în braţe, cineva m-a împins în perete.

— Te-ai lovit? Mâinile lui îi atinseră imediat faţa.

— Nu. Oftă dezgustată. Dacă nu m-ar fi năucit un minut, l-aş fi prins.

Cu ochii mijiţi, Sloan îşi îndreptă spatele.

— Nu ţi-a trecut prin cap să strigi după ajutor?

— Nu. Florile îi gâdilau umărul, aşa că le dădu la o parte.

— Idiotul!

— Uite ce e, O'Riley, nimeni nu îmi cotrobăie prin casă şi îmi răneşte câinele fără să scape nepedepsit. Dacă nu ar fi avut un avans faţă de mine, l-aş fi prins.

— Şi apoi, ce? întrebă el. Amanda, Dumnezeule mare, nu-ţi dai seama că ar fi făcut mai mult decât să te îmbrâncească?

De fapt, ea nu se gândise la aşa ceva. Dar asta nu schimba concluzia.

— Pot să am şi singură grijă de mine. E suficient de rău că oamenii vin la uşă sau se furişează pe proprietate, dar când încep să-mi spargă casă, vor răspunde pentru asta. Ea încuviinţă din cap cu satisfacţie şi se ridică. L-am speriat bine, oricum. La cum alerga, până acum este la jumătatea drumului spre sat. Nu cred că se va mai întoarce. Dar Fred?

— Am eu grijă de el, promise el şi îi luă căţelul adormit din braţe. Are nevoie să doarmă. Şi tu trebuie să chemi poliţia.

— După nuntă, zise ea şi scutură din cap înainte ca Sloan să poată obiecta. N-o să stric nunta lui C.C. şi Trent doar pentru că un ticălos a vrut să iasă la vânătoare de comori. Ce voi face este să verific etajul trei ca să văd dacă

lipseşte ceva. Apoi o să merg afară să mă asigur că totul decurge aşa cum trebuie până vine vremea să aruncăm orez peste mire şi mireasă. După aceea, o să sun la poliţie.

— Te-ai gândit la toate, ordonat şi frumos ca de obicei. În voce i se simţea furia care creştea în el. Lucrurile nu merg întotdeauna aşa.

— Le voi face să meargă.

— Sigur că da. Nu poţi accepta ceva ca o tentativă de furt şi un mic atac să îţi strice toate planurile pe termen scurt. La fel cum nu vrei ca cineva ca mine să-ţi dea peste cap planurile pe termen lung.

— Nu înţeleg de ce te superi aşa.

— Nu ai înţelege, spuse el printre dinţi. Auzi pe cineva care nu ar trebui să fie în casă, te loveşti la cap, dar nu te gândeşti să mă strigi. Nu te gândeşti să ceri ajutorul cuiva, nici măcar când acel cineva este îndrăgostit de tine.

Strânsoarea din pieptul ei se întoarse, tăindu-i vocea.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Da, încuviinţă el încet din cap. Acum dă-i înainte şi fă ce trebuie să faci. Nu-ţi voi sta în cale.

capitolul 8

Iar el se va ţine departe de ea, îşi promise Sloan. Femeia se jucase destul cu mintea lui. Ieşi pe balconul de la dormitorul său, încercând să se bucure de seara caldă de mai. Plecase de la Turnuri cât de repede putuse. O, îşi făcuse datoria, se gândi el. Amanda nu era singura care putea să facă lucrurile care se aşteptau de la ea. Cu ajutorul Suzannei şi al copiilor, decorase maşina proaspeţilor căsătoriţi. Cu un zâmbet pe faţă, aruncase cu orez. Îi dăduse lui Coco batista lui când a ei se dovedi a fi nepotrivită pentru lacrimile de bucurie. Aşteptase împreună cu o Lilah îngrijorată ca Fred să scoată primul lătrat somnoros. Apoi plecase imediat de acolo.

Amanda nu avea nevoie de el. Faptul că până acum el

nu îşi dăduse seama cât de mult simţea nevoia ca ea să aibă nevoie de ajutorul lui nu făcea lucrurile mai uşoare. Iată-l acum, aşteptând să o cucerească, iar ea fugărea hoţi sau stabilea întâlniri cu indivizi pe nume William.

Ei bine, se făcuse de râs suficient din cauza ei.

Ea avea o treabă de făcut şi el la fel. Ea avea o viaţă de trăit, la fel şi el. Era timpul să îşi recapete perspectiva asupra lucrurilor. Un bărbat trebuia să fie nebun să se gândească să fie înşeuat de o femeie ţâfnoasă, care voia ca lucrurile să fie aşa cum voia ea sau deloc. Un bărbat sănătos la cap voia o femeie drăguţă, calmă, care să îi ofere pace şi linişte după o zi lungă, nu una care să îl scoată din sărite de fiecare dată când el lua o gură de aer.

Aşa că urma să şi-o scoată din minte pe Amanda Calhoun şi să fie un bărbat mai fericit.

— Sloan.

Se întoarse, cu o mână încă pe balustradă. Ea era în pragul uşii, cu degetele împreunate strâns. Se schimbase de rochia de mătase într-o bluză apretată de bumbac şi pantaloni largi. Foarte practic, foarte simplu şi în mod sigur nu suficient de sexy încât să îi facă inima să tresară aşa cum o făcea acum.

— Am bătut la uşă, începu ea, apoi veni pe balcon, cu o mişcare stânjenită din umeri. Mi-era teamă că nu mă vei lăsa să intru, aşa că am luat o cheie.

— Asta nu e împotriva regulamentului?

— Ba da. Îmi pare rău, dar nu puteam să îţi vorbesc acasă. Nici nu cred că voiam. Apoi după ce poliţia a venit şi a plecat şi totul era cât de normal posibil, nu m-am putut linişti. Expiră prelung.

Evident, el nu avea de gând să spună ceva pentru a-i uşura situaţia. El avea de gând doar să stea acolo, cu cămaşa albă descheiată şi scoasă din pantaloni, în picioarele goale şi cu ochi scrutători.

— Cred că nu mă simt confortabil când nu termin o treabă.

— Bine. După ce îşi aprinse un trabuc, el se lăsă pe spate, sprijinindu-se de balustradă. Termin-o.

— Nu este aşa de simplu.

O briză neastâmpărată îi răvăşi părul. Ea şi-l dădu pe spate, grăbită.

— Am fost supărată şi furioasă mai devreme – pentru că cineva a fost în casă. În casa mea. Ştiu că ai fost îngrijorat, iar eu am fost foarte tăioasă cu tine. Şi după ce m-am mai calmat, mi-am dat seama că te-am rănit pentru că nu ţi-am cerut ajutorul.

El suflă fumul de la trabuc.

— O să-mi treacă.

— Doar că… Ea se întrerupse şi începu să măsoare cu paşii balconul îngust. Nu, el nu avea de gând să simplifice lucrurile. Sunt obişnuită să mă ocup singură de toate. Mereu am fost cea care a putut să găsească soluţia logică sau cea mai scurtă cale. Face parte din ceea ce sunt. Când e ceva de făcut, fac. Trebuie, cred. Nu este ca şi cum nu vreau niciodată ajutorul tău. Doar că… Doar că sunt mult mai obişnuită să mi se ceară ajutorul decât să îl cer eu altcuiva.

— Amanda, unul dintre lucrurile pe care le admir la tine este felul în care faci ca lucrurile să se îndeplinească. El o privea fix în ochi în timp ce trase lung şi contemplativ din trabuc. De ce nu-mi spui ce ai de gând să faci cu mine?

— Nu ştiu ce să fac. Când vocea i se ridică, ea se strădui să o calmeze şi începu din nou să se mişte. Nu-mi place că ştiu întotdeauna ce să fac dacă mă gândesc suficient de mult. Dar acum, indiferent de cât stau şi mă gândesc, nu pot găsi un răspuns.

— Asta poate pentru că nu întotdeauna doi şi cu doi fac patru.

— Dar aşa ar trebui, insistă ea. Pentru mine mereu aşa a fost. Ştiu doar că mă faci să mă simt… diferit faţă de cum m-am simţit până acum. Mă sperie. Când se răsuci, ochii ei erau mari şi întunecaţi de furie. Ştiu că ţie ţi-e uşor, dar mie nu îmi e.

— Mi-e uşor? repetă el. Crezi că mie îmi e uşor? Din două mişcări furioase, aruncă trabucul şi îl strivi. Fierb la foc mic încă din clipa în care te-am văzut pentru prima

oară. Asta nu este uşor pentru un bărbat, Amanda, crede-mă!

Vocea ei se transformă în şoaptă, pentru că respira cu greutate.

— Nimeni nu m-a mai dorit la fel cum mă doreşti tu. Asta mă înspăimântă. Ea îşi strânse buzele. Nu am mai dorit pe cineva la fel cum te doresc pe tine. Asta mă sperie.

El se întinse şi îi apucă mâna de încheietură.

— Nu te aştepta să îmi spui asta sau să mă priveşti cum o faci acum şi apoi să îmi ceri să-ţi dau drumul.

În timp ce panica şi incitarea se luptau în lăuntrul ei, Amanda scutură din cap.

— Nu îţi cer asta.

— Atunci spune direct.

— La naiba, Sloan, nu vreau să fii rezonabil. Nu vreau să gândesc. Vreau, chiar acum, să mă faci să nu mai gândesc. Gemând, îşi aruncă braţele în jurul lui, îşi lipi buzele de ale lui şi îşi luă exact ce dorea.

Era frica. Se temea să facă un pas uriaş de pe marginea unei stânci foarte abrupte.

Era încântare. Făcea acel pas cu ochii larg deschişi.

Şi el fu alături de ea, până la capăt. Trupul lui era în cădere liberă alături de al ei, prins în vârtejuri, plutind pe curent.

— Sloan…

— Nu rosti niciun cuvânt. Braţele lui se strânseră tare în jurul ei şi îşi lipi gura de gâtul ei. Pulsul care bătea acolo se potrivea exact cu ritmul propriului puls. Asta era ce voia el. Acea unitate. Îşi dădu seama că nu va mai găsi asta la altă femeie. Niciun cuvânt. Doar vino înăuntru.

El o conduse de pe balcon în dormitor, lăsând uşa deschisă ca să lase să intre apusul şi mirosul apei şi al florilor. Îi atinse mai întâi părul, privindu-şi degetele cum se încâlcesc şi mângâie. Apoi, încet, o atingere de şoaptă a buzelor lui şi ale ei. Nu, nu voia de la ea cuvinte, pentru că el nu era sigur că ar putea găsi vreodată cuvintele potrivite să-i spună ce era în inima lui. Dar putea să îi arate.

Ea îşi puse şovăielnică palmele pe pieptul lui. Acum

nu voia să fie slabă, ci puternică. Cu toate astea, tremura în timp ce buzele lui îi cutreierau chipul.

Foarte încet, abia atingând-o, îi deschise nasturii de la bluză şi i-o trase de pe umeri. Dedesubt avea un maiou de bumbac alb care îl făcu să zâmbească. Ar fi trebuit să îşi dea seama că pe sub hainele ei practice, Amanda lui avea încă ceva practic. Privind-o, îi descheie pantalonii, iar aceştia căzură pe podea. Când ea se întinse spre el, o luă de mâini.

— Nu, lasă-mă să te ating doar. Vreau să văd ce efect are asupra ta.

Neajutorată, închise ochii, iar degetele lui măsurau, trasând uşor curba sânilor ei. O atingea cu vârfurile degetelor, de parcă ar fi fost făcută din cea mai delicată sticlă. Elegant de erotică, mângâierea lui fină îi făcea sângele să vuiască pe sub piele, încălzind-o, sensibilizând-o, până când avu impresia că va muri de plăcere.

Ea îşi lăsă capul pe spate, scoase un geamăt tremurător în timp ce el continua acele explorări leneşe cu mişcări răbdătoare şi blânde ale mâinilor. Sloan zări strălucirea întunecată de încântare aprinzându-i-se pe chip, simţi tremurul trupului ei. Incitat, îşi roti degetele mari într-o mişcare ca o şoaptă peste sfârcurile care tensionau bumbacul. Apoi în locul mâinilor, îşi folosi limba, iar ea îl apucă de umeri cu frenezie, ca să-şi menţină echilibrul.

— Te rog… Nu pot…

Acum ea se prăbuşea repede şi puternic, dar el era acolo să o prindă. Când îi cedară genunchii, o ridică, ţinând-o în braţe, acoperindu-i gura cu a lui înainte să o aşeze pe pat.

— Nimeni, murmură ea pe buzele lui. Nimeni nu a mai făcut dragoste cu mine aşa.

— De-abia am început.

Se ţinu de cuvânt. Pe îndelete, o purtă prin locuri pe unde nu mai fusese, o lăsă să tânjească acolo înainte să o stârnească mai tare, mai departe. Cu fiecare atingere, el deschise uşi până atunci ferm închise, apoi le lăsă larg deschise, astfel încât vântul şi lumina să treacă prin ele. De

fiecare dată când se arcuia cutremurându-se, el o mângâia până când o liniştea din nou.

Gustul ei era destul. Aici miere, aici whisky, apoi delicat precum zahărul pudră. El se înfruptă din ea, muşcându-i uşor pielea. Pe braţe, pe gât, pe acele picioare lungi şi încântătoare. De fiecare dată când era tentat să se grăbească, să ajungă la propria eliberare, descoperea că este lacom să o guste şi mai mult.

Îşi trecu degetele în sus, pe coastele ei, împingându-i în sus maioul, apoi i-l scoase. În sfârşit, după o lungă aşteptare, îi gustă pielea moale a sânilor. Mâinile ei erau în părul lui, trăgându-l mai aproape în timp ce în spatele pleoapelor ei, culorile păreau că vibrează.

Fierbere la foc mic. Asta spusese? se întreba ea cu frenezie în timp ce gura lui iscusită înainta, centimetru cu centimetru, tot mai jos. Acum ea înţelese, acum când trupul îi ardea din interior, încălzindu-se grad cu grad. Prin ea treceau scântei, mici ace de plăcere de nedescris, la fel de vechi şi eterne ca primele stele care se trezeau la viaţă pe cerul din spatele ferestrei.

Sloan dădu la o parte ultima barieră, iar ea nu avu de ales decât să se zvârcolească sub mâinile lui, abia mai putând să respire.

Când o şfichiui uşor cu limba, ea se arcui, strângând puternic cu mâinile cearşaful de pe pat.

Senzaţiile o copleşeau, prea repede, prea precis. Ea se luptă să le separe, dar erau ca un labirint sălbatic, fără început şi fără sfârşit.

Oare era conştientă că striga numele lui din nou şi din nou? se întrebă el. Ştia oare că trupul ei se mişca în acel ritm lent, sinuos, ca şi cum el o pătrunsese deja? Se lăsă peste ea treptat, savurând fiecare moment, absorbind fiecare durere, fiecare nevoie, fiecare dor. Ea deschise ochii, întunecaţi şi uluiţi.

Nu vedea decât chipul lui, atât de aproape de al ei – ochii lui, atât de intenşi.

Braţele ei se ridicară cu graţie şi îl dezbrăcară de cămaşă, să atingă la fel de amănunţit cum fusese ea

atinsă. Se ridică spre el, îşi apăsă buzele de pieptul lui, şi le purtă până la gâtul lui. Lumina devenea din ce în ce mai slabă, mai blândă. Briza se domoli. Într-un dans lin, ea trecu deasupra lui, dezbrăcându-l, simţind nevoia să îi arate cum îi transformase atât inima, cât şi trupul. Buzele ei se arcuiră pe carnea lui şi ea îl simţi tremurând, cum se cutremurase şi ea. Plăcerea curgea prin ea ca apa, clară şi strălucitoare, astfel încât atunci când îl cuprinse cu braţele, când gura ei se deschise doritoare sub a lui, ea o lăsă să se scurgă în sărutul lor.

Cu un oftat, el o pătrunse. Ea îşi ţinu respiraţia, apoi îi dădu uşor drumul. Se mişcau împreună, într-un ritm lent, delicios de lin. Plăcerea aduse lacrimi în ochii ei, lacrimi pe care el le şterse cu un sărut.

Treptat, plăcerea deveni căldură, iar căldura, o flacără puternică. Pe măsură ce pasiunea îi întuneca vederea, ea simţi cum degetele lui se înlănţuie într-ale ei, ţinând-o puternic, în timp ce o conduse la apogeu. Numele lui i se rostogoli de pe buze când atinse împreună cu ea punctul culminant.

El stătea întins, cu buzele lipite de gâtul ei, încă bântuit de gustul ei. Sub el, Amanda era liniştită, respiraţia îi era adâncă şi constantă. El se întreba dacă ea dormea şi începu să îşi mute greutatea. Dar braţele ei îl cuprinseră din nou.

— Nu pleca. Vocea ei era ca o şoaptă guturală care îi făcu din nou sângele să cânte. Încă nu vreau să se termine.

Ca să fie mulţumiţi amândoi, el se roti, inversând poziţiile. Părul ei îi mângâia obrazul, un lucru mărunt care îi oferea o bucurie imensă.

— Aşa cum e?

— E bine. Amanda îşi lipi obrazul de al lui. Totul a fost foarte, foarte bine.

— Doar atâta poţi?

— Deocamdată. Nu cred că am mai fost atât de relaxată în viaţa mea.

— Bun. Luându-i părul în mână, îi trase capul pe spate, ca să îi studieze chipul. E prea întuneric să mai văd,

zise el.

Se întinse şi aprinse lumina.

Amanda ridică o mână să-şi ferească ochii.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că vreau să te văd când facem din nou dragoste.

— Din nou? chicotind, ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Sigur glumeşti.

— Nu, doamnă. Mă gândesc că abia o să mă satur de tine până la răsăritul soarelui.

Simţindu-se incredibil de toropită, ea se cuibări lângă el.

— Nu pot să rămân peste noapte.

— Pui pariu?

— Nu, serios. Sloan o mângâie pe spate, iar ea se arcui ca o pisică. Aş vrea să pot, dar am o întreagă listă de lucruri de făcut mâine-dimineaţă. O... Ea tremură sub atingerea lui. Ai nişte mâini atât de minunate! Minunate, murmură ea şi se pierdu într-un sărut lung, visător.

— Rămâi.

Trupul ei se înfioră când îl simţi cum se întăreşte înăuntrul ei.

— Poate doar încă puţin.

*

Începea să se trezească şi se întoarse pe partea cealaltă. Oftând mulţumită, se întinse. Deschise ochii. Camera era scăldată în lumina strălucitoare a soarelui, iar ea era singură în pat. Se ridică, dându-şi la o parte părul ciufulit.

Sloan obţinuse ce dorise, îşi spuse cu jumătate de zâmbet. Ea rămăsese peste noapte, iar el nu se săturase de ea – sau ea de el – până la răsăritul soarelui.

Amanda recunoscu deschis, era cea mai minunată noapte din viaţa ei. Şi pe unde naiba umbla Sloan?

El intră la ţanc, împingând un cărucior de room-service.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Ea zâmbi, deşi se simţi ciudat, el fiind îmbrăcat, iar ea încă goală şi în pat.

— Am comandat micul dejun pentru noi. Simţindu-i ezitarea, el luă un halat alb, flauşat, de pe un fotoliu. Complimente din partea hotelului Bay Watch, spuse el, şi îi dădu halatul, apoi se aplecă spre ea puţin mai mult şi o sărută uşor. Hai să mâncăm pe balcon.

— Ar fi drăguţ. Dă-mi un minut.

Când ea i se alătură afară, farfuriile erau aşezate pe faţa de masă azurie, alături de un trandafir într-o vază transparentă. Fu profund impresionată că era la fel de grijuliu dimineaţa, pe cât era noaptea.

— Te gândeşti la toate.

— Doar la tine. Îi zâmbi larg şi se aşeză vizavi de ea. Putem să considerăm asta ca prima noastră întâlnire, de vreme ce nu te-am putut convinge să iei masa cu mine înainte.

— Nu. Îşi coborî privirea, în timp ce turna cafea pentru amândoi. Cred că nu ai putut.

Luându-şi şervetul, începu să-l netezească cu degetele. Luau micul dejun, se gândi ea, după o noapte lungă de festin. Şi nu merseseră niciodată împreună în aceeaşi maşină, nu împărţiseră o pizza, nu vorbiseră la telefon.

Era stupid, îşi spuse ea. Era terifiant.

— Sloan, îmi dau seama că în momentul acesta s-ar putea să sune stupid, dar eu… Eu nu am obiceiul de a-mi petrece nopţile cu bărbaţi în camere de hotel. De obicei nu devin intimă cu cineva pe care îl cunosc de atât de puţină vreme.

— Nu trebuie să îmi spui asta. Îi acoperi mâna cu a lui până când ea îl privi. A fost o călătorie rapidă pentru amândoi. Poate pentru că ceea ce s-a întâmplat între noi este special. Amanda, sunt îndrăgostit de tine. Nu, nu te da la o parte. O strânse şi mai tare. De obicei sunt un bărbat răbdător, dar cu tine trebuie să lucrez mult la asta. Mă voi strădui să îţi acord timp.

— Dacă aş spune că sunt îndrăgostită de tine – ea expiră lung –, ce s-ar întâmpla mai departe?

Ochii lui scânteiară şi îi transmiseră ceva care îi făcu să gonească pulsul şi aşa accelerat.

— Uneori nu poţi să găseşti răspunsurile mai întâi. Trebuie să fii dispusă să-ţi încerci norocul.

— Nu am fost niciodată o jucătoare. Ea îşi muşcă buza, hotărâtă să depăşească acel ultim moment de spaimă. Nu aş fi venit aici aseară dacă nu aş fi fost îndrăgostită de tine.

Sloan îi ridică mâna şi îşi apăsă buzele pe ea.

— Ştiu.

Ea râse, deopotrivă amuzată şi uşurată.

— Ştiai, dar ai vrut să mă auzi spunând asta.

— Exact. Brusc, ochii lui deveniră foarte limpezi. A trebuit să te aud spunând asta. Amanda, nu doar femeile au nevoie de cuvinte.

Nu, se gândi ea, nu au fost „te iubesc, dar încă sunt puţin speriată de asta. Vreau să o luăm încet, pas cu pas”.

— Destul de corect. Putem începe cu prima noastră întâlnire, înainte să ni se răcească ouăle.

Relaxată, ea unse cu unt o felie de pâine prăjită şi o împărţi cu el.

— Ştii, de când lucrez aici, nu am stat niciodată pe unul dintre aceste balcoane să privesc golful.

— Nu te-ai furişat niciodată într-o cameră goală să te joci de-a oaspetele? El râse. Nu, tu nu ai face aşa ceva. Nici nu ţi-ar trece prin cap. Şi, cum este, să îl vezi de cealaltă parte a ghişeului?

— Ei bine, patul este comod, halatele hotelului sunt încăpătoare şi priveliştea este minunată. În ochii ei se citea un zâmbet, un zâmbet mulţumit, relaxat. Totuşi, la Refugiul Turnuri, noi vom oferi toate astea şi încă mai mult. Spa-uri private, şemineuri romantice, şampanie din partea casei pentru fiecare rezervare – asta trebuie să verific cu Trent –, meniuri cu cordon bleu preparate de Coco, bucătar de renume mondial, totul într-un decor dintre secole, echipat cu fantome şi legenda unei comori ascunse. Ea îşi odihni

bărbia în mână. Asta dacă nu reuşim să găsim smaraldele până să inaugurăm.

— Chiar crezi că mai există?

— Da. A, dar nu şi tot misticismul susţinut de mătuşa Coco sau de Lilah. Este logică pură. Au existat. Dacă cineva din familie le-ar fi vândut, s-ar fi aflat. Deci, încă există. Bijuterii în valoare de un sfert de milion de dolari nu dispar, pur şi simplu.

El ridică o sprânceană.

— Sunt chiar atât de valoroase?

— O, acum poate că valorează şi mai mult – asta fără să pun la socoteală valoarea estetică sau valoarea interesului.

Pentru el, peisajul se schimbă complet.

— Deci, avem aici cinci femei şi doi copii, care locuiesc într-o casă plină cu obiecte vechi de epocă, plus bijuterii care valorează o avere. Şi niciun sistem de securitate.

Ea se încruntă puţin.

— Nu este chiar plină de obiecte de valoare, pentru că am fost nevoite să vindem multe de-a lungul anilor. Şi nu am avut niciodată probleme. Nu este ca şi cum vreuna dintre noi ar fi neajutorată.

— Ştiu. Femeile din familia Calhoun îşi poartă singure de grijă. Încep să cred că pe lângă faptul că sunt dure, sunt proaste.

— Ei, stai puţin!

— Nu, tu să stai. Pentru a sublinia asta, el îndreptă furculiţa spre ea. Mâine-dimineaţă la prima oră vom căuta un sistem de alarmă.

Amanda se hotărâse deja să facă acest lucru, după incidentul din ziua precedentă. Dar asta nu însemna că el îi putea spune ce să facă.

— N-o să începi să-mi controlezi viaţa.

— Deci, ca să te încăpăţânezi, vei ignora faptele evidente, pentru că eu am adus vorba despre subiect şi vei risca să intre cineva în casă şi să-i facă rău unuia dintre copii.

— Nu-mi pune vorbe în gură, răspunse ea. În ultimele două săptămâni m-am interesat de sisteme de alarmă.

— De ce nu ai spus aşa?

— Poate pentru că tu erai prea ocupat să dai ordine. Ar fi putut să spună mai multe, dar sirena unuia dintre vasele cu turişti îi distrase atenţia. Cât e ceasul?

— Aproape unu.

— Unu? Ochii ei deveniră uriaşi. După-amiaza? Asta nu se poate, de-abia ne-am trezit.

— Ba se poate, dacă ai adormit abia de dimineaţă.

— Am un milion de lucruri de făcut, zise Amanda şi se ridică de la masă. Toată dezordinea de după nuntă trebuie curăţată. Tatăl lui Trent venea la brunch acum două ore şi William vine la ora trei.

— Stai aşa. Asta îl făcu să se ridice de pe scaun. Doar nu o să te vezi iar cu el?

— Cu domnul St. James? Va fi plecat până acum. Nu-mi vine să cred că am fost aşa de nepoliticoasă.

— William, o corectă el, apucând-o de braţ. Bărbatul atrăgător, inteligent cu care ai luat cina acum două seri.

— William? Dar sigur că o să-l văd iar.

— Nu, o trase el mai aproape. N-o să faci asta.

Lumina periculoasă din ochii lui stârni o lumină asemănătoare în ochii ei.

— Tocmai ţi-am spus că nu vei prelua controlul asupra vieţii mele.

— Nu-mi pasă de ce mi-ai zis. Nici în ruptul capului nu te voi lăsa să pleci din patul meu direct la o întâlnire cu alt bărbat.

Pufnind uşor, ea îşi eliberă braţul.

— Nu îmi trebuie permisiunea ta ca să fac ceva. Să-ţi fie clar. În al doilea rând, nu este o întâlnire. William Livingston este un dealer de antichităţi şi i-am promis că îi voi prezenta Turnurile. El are parte de o distracţie de afaceri, iar eu, de o evaluare gratuită. Acum dă-te la o parte.

Ea trecu pe lângă el şi se îndreptă spre duş.

Mormăind tot drumul, îşi dădu jos halatul. Tocmai

ajustase temperatura apei, intrase la duş şi trăgea perdeaua, când aceasta fu smulsă la o parte.

— Sloan, la naiba! Ea îşi dădu la o parte părul ud din ochi şi se uită urât la el.

— E dealer de antichităţi?

— Asta am spus.

— Şi vrea să se uite la mobilă?

— Exact.

El îşi atârnă degetele de găicile curelei.

— Vin cu tine.

— Bine. Ridicând din umeri nepăsătoare, luă săpunul şi începu să îşi spele umerii. Fii un prostănac posesiv.

— În regulă.

Spunându-şi în sinea ei că nu era amuzată, privi în direcţia lui şi îl văzu că îşi scoate cămaşa.

— Ce faci?

Zâmbind larg, aruncă deoparte cămaşa.

— Te las să ghiceşti din trei încercări. O doamnă isteaţă ca tine ar trebui să ghicească din prima.

Ea îşi reţinu chicotelile, iar el îşi descheie nasturii de la jeanşi.

— Nu am timp acum de jocuri cu apă.

— O, cred că putem să strecurăm ceva la limită.

— Poate. Ea strânse între mâini săpunul şi i-l aruncă, aprobând când el îl prinse, în dreptul pieptului. Dacă mă speli pe spate mai întâi.

*

Înainte să se urce în maşină, Livingston îşi verifică micro-reportofonul şi camera minusculă din buzunar. Era un mare amator de tehnologie şi simţea că echipamentul sofisticat dădea misiunii o notă de eleganţă. Din clipa în care citise despre smaraldele Calhoun, fusese obsedat de ele, mai mult decât de alte bijuterii pe care le furase în lunga sa carieră. Era considerat de Interpol unul dintre cei mai inteligenţi şi subtili hoţi de pe două continente.

Smaraldele reprezentau o provocare căreia nu putuse

să-i reziste. Nu erau păstrate într-un seif sau expuse într-un muzeu. Nu decorau gâtul vreunei matroane bogate. Aşteptau undeva în această casă ciudată şi veche, provocând pe cineva să le găsească. El avea de gând să fie acel cineva.

Cu toate că nu avea nimic împotriva violenţei în munca sa, o folosea cu moderaţie. Regreta că fusese nevoit să apeleze la ea cu o zi în urmă, cu Amanda, dar şi mai rău îi părea că îi întrerupsese căutarea.

Era vina lui, se mustră când păşi în faţa uşii Turnurilor. Nu mai avusese răbdare şi ajunsese la concluzia că nunta va fi diversiunea perfectă, dându-i timpul şi discreţia de care avea nevoie pentru a cerceta interiorul casei. Cu toate astea, azi se va plimba prin camere ca oaspete.

Poate că era un hoţ din sudul oraşului Chicago, dar când se îmbrăca cu un costum de o mie de dolari, cu o urmă de accent britanic şi maniere alese, chiar şi cei mai prevăzători îl invitau în saloanele lor. Bătu la uşă şi aşteptă. Primul care răspunse fu câinele, care lătra, iar ochii lui Livingston deveniră mai duri. Ura câinii, iar micul ticălos dinăuntru aproape că îl muşcase înainte să apuce să îi dea o doză de fenobarbital.

Când Coco răspunse la uşă, ochii lui Livingston erau limpezi şi arbora un zâmbet fermecător.

— Domnule Livingston, ce bine îmi pare să vă revăd! Coco dădu să îi ofere mâna, apoi găsi mai potrivit să îl ia pe Fred de zgardă înainte să-l apuce pe bărbat de gleznă. Fred, opreşte-te. Poartă-te frumos. Ţinând la o parte câinele care mârâia, Coco îi oferi un zâmbet slab. Chiar e un animal foarte blând. Nu se poartă niciodată aşa, dar ieri a avut un incident şi nu e în apele lui. După ce îl luă pe Fred în braţe, o chemă pe Lilah. Hai să mergem în salon, da?

— Sper că nu vă stric duminica, doamnă McPike. Nu am putut să rezist tentaţiei de a o convinge pe Amanda să îmi arate casa dumneavoastră fascinantă.

— Suntem încântaţi să vă primim. Totuşi, era din ce în ce mai nedumerită de faptul că Fred continua să mârâie şi

să se latre. Amanda încă nu a venit, deşi nu-mi pot închipui ce o reţine. Este mereu foarte punctuală.

Lilah scoase un râset sec în timp ce cobora.

— Ştiu exact ce-o reţine.

În ochii ei nu era nicio urmă de umor în timp ce îşi studie musafirul.

— Bună ziua din nou, domnule Livingston.

— Domnişoară Calhoun. El nu aprecia felul în care îl privea, de parcă putea să vadă direct prin învelişul lui elegant, până la cruzimea dinăuntru.

— Fred este puţin agitat astăzi. Cu o privire destul de rugătoare, Coco îi dădu lui Lilah căţelul care mârâia. De ce nu vrei să-l iei în bucătărie? Mâinile îi tremurară înainte să îşi netezească părul. Poate că nişte ceai de plante îl va linişti.

— Mă ocup eu de el. Lilah plecă, vorbind încet cu căţelul. Nici mie nu îmi place de el, Fred. De ce crezi asta?

— Ei bine, deci. Uşurată, Coco zâmbi din nou. Ce părere ai despre nişte sherry? îl poţi savura în timp ce îţi arăt un cabinet frumos, tapiţat. Este din vremea lui Carol al II-lea, cred.

— Aş fi încântat. Era la fel de încântat că ea purta un set excelent de perle cu cercei asortaţi.

Douăzeci de minute mai târziu, când sosi Amanda, însoţită de Sloan, îşi găsi mătuşa povestindu-i lui Livingston istoria familiei în timp ce admirau o credenţă din secolul al XVIII-lea.

— William, îmi pare atât de rău că am întârziat.

— Să nu-ţi pară. Livingston aruncă o singură privire spre Sloan şi trase concluzia că intrarea lui în Turnuri nu se va face cu ajutorul Amandei, până la urmă. Mătuşa ta este cea mai încântătoare şi primitoare gazdă.

— Mătuşa Coco ştie mai multe despre amenajările de aici decât oricare dintre noi, îi spuse ea. Acesta este Sloan O’Riley. Sloan este arhitectul care se ocupă de renovare.

— Domnule O’Riley.

Strângerea de mână fu scurtă. Lui Sloan deja nu îi plăcea dealerul de antichităţi, în costum la trei piese,

băutor de sherry.

— Munca de aici trebuie să fie o provocare.

— O, mă descurc.

— Tocmai îi spuneam lui William cât de lentă şi de obositoare este munca sortării tuturor acestor vechi documente. Nu este nicidecum vânătoarea palpitantă de comori care apare în presă. Coco radia. Dar m-am hotărât să ţin o altă şedinţă de spiritism. Mâine-noapte, prima noapte cu lună nouă.

Amanda se strădui să nu mormăie.

— Mătuşă Coco, sunt sigură că William nu este deloc interesat.

— Din contră. El îşi revărsă tot farmecul asupra lui Coco în timp ce ticluia un plan. Mi-ar plăcea să particip şi eu, dacă nu aş avea treburi urgente.

— Atunci data viitoare. Poate v-ar plăcea să vedeţi etajul…

Înainte ca ea să termine propoziţia, Alex dădu buzna prin uşile de la intrare, urmat de o Jenny în viteză şi de Suzanna care râdea. Toţi trei aveau pete de murdărie pe mâini şi pe jeanşi. Mijind ochii, Alex veni şi se opri în faţa lui Livingston.

— El cine e? întrebă el.

— Alex, nu fi prost-crescut. Suzanna îl luă de mână înainte să apuce să stropească cu murdărie pantalonii de culoare bej ai oaspetelui. Îmi pare rău, începu ea. Am fost în grădină. Am făcut greşeala de a menţiona îngheţata.

— Nu vă cereţi scuze. Livingston se forţă să îşi curbeze buzele. Dacă era ceva ce detesta mai mult decât câinii erau copiii mici şi murdari. Sunt… adorabili.

Suzanna îşi luă de mână fiul înainte ca acesta să poată riposta.

— Nu, nu sunt, spuse ea veselă. Dar îi avem pe cap. Nu vă vom incomoda. În timp ce merse cu ei în bucătărie, Alex aruncă o ultimă privire peste umăr.

— Are ochi răi, îi spuse el mamei lui.

— Nu fi prostuţ, zise ea şi îi ciufuli părul. Era doar enervat pentru că aproape că te-ai izbit de el.

Dar Alex o privi solemn pe Jenny, care încuviinţă din cap.

— La fel ca şarpele din Rikki Tikki-Tavi.

— Dacă te mişti, imediat atac, spuse Alex, imitând perfect vocea personajului negativ din desenul animat.

— Bine, copii, mă băgaţi în sperieţi. Ea râse ca să scutere de un fior neaşteptat. Ultimul care ajunge în bucătărie trebuie să spele castroanele. Ea îi lăsă să fugă primii şi îşi frecă braţele înfiorate.

capitolul 9

— Uite, vezi. Amanda îl sărută scurt pe obraz pe Sloan. N-a fost aşa rău.

El nu era tocmai pregătit să fie împăcat.

— A stat pe aici cinci ore. Nu înţeleg de ce Coco a trebuit să îl invite la cină.

— Pentru că este fermecător şi pentru că este un bărbat singur. Râse şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui. Adu-ţi aminte de frunzele de ceai.

Stăteau pe faleză, într-o pergolă decorată. Sloan se hotărî că acesta era un moment la fel de bun ca oricare altul să o sărute pe gât.

— Ce frunze de ceai?

— Cele care... Hmm. Cele care i-au spus mătuşii Coco despre un bărbat care va veni şi care va fi important pentru noi.

El trecu la urechea ei.

— Credeam că acela eram eu.

— Poate. Ea scoase un chiot surprins când o muşcă. Sălbaticule!

— Uneori indianul cherokee din mine preia controlul.

Ea se lăsă pe spate să îi studieze chipul. În lumina sângerie a apusului, pielea lui era aproape de culoarea cuprului, ochii, de un verde atât de întunecat, încât erau aproape negri. Da, putea să distingă ambele părţi ale

moştenirii lui, cea celtică şi cea cherokee, ambele războinice, în acei pometi ascuţiţi, în gura puternic conturată, în părul sălbatic şi roşiatic.

— Chiar nu ştiu nimic despre tine. Deşi nu fusese ca şi cum făcuse dragoste cu un străin. Când el o atinsese, ea ştiuse totul. Ştiu doar că eşti un arhitect din Oklahoma care a studiat la Harvard.

— Ştii şi că îmi plac femeile cu picioare lungi şi berea.

— Da, şi asta.

Pentru că vedea că era important pentru ea, se rezemă de zid, cu spatele la mare.

— Bine, Calhoun, ce vrei să ştii?

— Nu vreau să te interoghez. Vechea nervozitate ieşi la suprafaţă, şi îi fu imposibil să stea locului. Doar că tu chiar ştii totul despre mine. Familia mea, trecutul meu, ambiţiile mele.

Pentru că îi plăcea să o privească mişcându-se, îşi scoase un trabuc, îl aprinse şi apoi începu să vorbească.

— Stră-străbunicul meu a plecat din Irlanda spre Lumea Nouă şi s-a îndreptat spre vest, să prindă castori. Un adevărat om de munte. S-a însurat cu o femeie cherokee şi a stat destul prin preajmă cât să facă trei fii. Dar într-o zi, s-a dus să pună capcane şi nu s-a mai întors niciodată. Fiii au pus bazele unui punct comercial, se descurcau destul de bine. Unul dintre ei a cerut o nevastă prin corespondenţă, o fată frumoasă, irlandeză. Au făcut o liotă de copii, printre care şi pe bunicul meu. El a fost şi este un diavol bătrân şi viclean care a cumpărat pământ când a fost suficient de ieftin şi l-a păstrat până când l-a putut vinde pe profit. Păstrând tradiţia de familie, s-a însurat cu o irlandeză, o roşcată focoasă despre care se spune că îl înnebunea. Trebuie să o fi iubit mult, pentru că a botezat primul puţ de petrol după ea.

Amanda, care până atunci fusese fermecată, clipi.

— Puţ de petrol?

— I-a dat numele de Maggie, spuse Sloan zâmbind şi suflă fumul. Ea s-a distrat atât de mult, încât el le-a dat nume şi celorlalte.

— Celorlalte, repetă Amanda, în şoaptă.

— Tatăl meu a preluat compania în anii ’60, dar bătrânul nu a încetat să se ocupe şi el de afacere. Încă este supărat că nu am intrat în companie, dar eu am vrut să construiesc, aşa că m-am gândit că Sun Industries nu are nevoie de mine.

— Sun Industries? Ea aproape că se înecă. Era una dintre cele mai mari conglomerate din ţară. Tu... N-aveam nici cea mai vagă idee că eşti bogat.

— Familia mea este, oricum. E vreo problemă?

— Nu, doar că nu am vrut să crezi că aş... Ea se opri, neajutorată.

— Că ai urmări averea familiei? râse cu poftă. Draga mea, ştiu că tu îmi vrei trupul.

Avea abilitatea stranie de-a o face să-i vină să înjure şi să râdă în acelaşi timp.

— Tu chiar că eşti un ticălos încrezut.

Aruncă trabucul înainte să o îmbrăţişeze.

— Dar mă iubeşti.

— Poate că da.

Prefăcându-se reticentă, îl îmbrăţişă. Puţin. Râzând, îşi ridică buzele spre ale lui. Gura lui începu să o tachineze, apoi se încălzi de dorinţă. Mâinile lui erau uşoare, apoi nerăbdătoare, până când ea îl strânse cu putere, abandonându-se în sărut.

— Cum poţi să îmi faci asta? murmură ea, în timp ce el îi muşca uşor buzele umede, întredeschise.

— Ce să fac?

— Mă faci să te doresc până mă doare.

Gemând, el îşi lipi buzele de gâtul ei.

— Hai să mergem înăuntru. Poţi să îmi arăţi camera ta.

Ea îşi înclină capul, pentru a-i oferi gurii lui ocupate mai multă libertate.

— Ce cameră?

— Camera unde mă voi preface că dorm în timp ce mă culc cu tine.

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre cum o să fac dragoste cu tine până când amândoi vom avea nevoie de oxigen. Pentru că ştia că era în punctul în care ar fi târât-o pe plăcile tari şi reci de pe jos, o îndepărtă. Şi vorbesc despre faptul că voi rămâne aici până când este pus în funcţiune sistemul de alarmă.

— Dar nu trebuie să...

— O, ba trebuie. Îşi strivi din nou gura de a ei, ca să îi arate cât de mult.

*

Ea îl aşteptă, dojenindu-se pentru că era emoţionată ca o mireasă în noaptea nunţii. Poate că aşteptarea era mai intensă pentru că ştia ce aveau să îşi ofere unul altuia.

Îşi puse o cămaşă de noapte subţire, albastră, o extravaganţă cumpărată dintr-un capriciu, care stătuse împăturită în dulap câteva luni. Neputând să stea locului, se aşeză pe pat. Pe noptieră şi pe birou, păstra lumânări pentru situaţii de urgenţă. Când le aprinse acum, strălucirea lor era atât de delicată, de romantică... oricum, dar nu practică. Suzanna pusese flori în cameră, aşa cum făcea mereu. De data asta, erau lăcrămioare gingaşe, care răspândeau un parfum persistent. Deşi afară nu se vedea lumina lunii, ea deschise uşile de la terasă, ca să se audă vuietul constant al apei care lovea ţărmul.

Apoi Sloan îşi făcu apariţia, în timp ce ea stătea în cadrul uşii deschise, cu spatele la noaptea neagră.

Gluma isteaţă pe care intenţionase să o facă îi dispăru din minte. Nu putea să facă altceva decât să se uite fix, mâna lui devenind umedă pe clanţă, inima sărindu-i şi blocându-i gâtul. Ca ea să îl aştepte, arătând atât de dezirabilă în lumina lumânărilor, să îi vadă acel zâmbet primitor, asta era tot ceea ce îşi dorise vreodată.

Voia să fie blând cu ea, la fel cum fusese atent şi blând noaptea trecută. Dar când păşi spre ea, flacăra mocnită deja se transformase în foc. În ochii ei se citea atât provocarea, cât şi nervozitatea, în timp ce îşi ridică mâinile să îl primească.

— Credeam că nu o să mai ajungi aici, spuse ea, şi, condusă de propriile dorinţe, îşi lipi gura de a lui.

Cum putea să existe blândeţe când totul era atât de fierbinte? Cum putea să existe răbdare când era atâta stringenţă? Trupul ei deja vibra – Dumnezeule, îi simţea fiecare bătaie sălbatică a inimii căci se potrivea cu a lui. Materialul subţire şi delicat al cămăşii îi tachina pielea dezgolită a pieptului, provocându-l să o sfâşie. Mirosul ei se încolăcise în jurul lui, provocându-l cu secrete întunecate, seducându-l cu promisiuni fierbinţi.

În acel moment, era atât de copleşit, încât nu se putu regăsi pe sine însuşi.

Fără suflare, dezorientat, ridică privirea. Ştia că mâinile lui erau mari şi că putea fi dur dacă inima lui nu le ghida. Ştia că nevoile lui erau uriaşe şi putea să fie nemilos, dacă nu îşi păstra controlul.

— Aşteaptă. Avu nevoie de o clipă să-şi recapete suflul şi raţiunea, dar ea scutura din cap.

— Nu. Mâinile ei se încleştară în părul lui şi îl trase spre ea.

Nu îşi dădu seama când nechibzuinţa pusese stăpânire pe ea, dar acum o lăsă în voie şi se prăbuşi cu el pe pat. Agresive şi disperate, mâinile ei îl cercetau. Fără ezitare de data asta. Fără supunere. Ea voia puterea, puterea de a şti că putea să îl facă neatent, să îl facă la fel de vulnerabil şi de lipsit de raţiune cum o făcuse el.

Se rostogoliră pe pat, într-un amestec de mâini şi picioare. De fiecare dată când el încerca să se retragă, ea era acolo, gura ei lacomă, râsul ei gutural, jos, clocotindu-i prin vene.

Degetele ei ocupate se grăbiră să-i descheie jeanşii, apoi să-i tragă în jos. Muşchii lui tresăriră şi se înfiorară când vârfurile degetelor ei dansară pe abdomenul lui. Înjură, prinzându-i mâinile înainte ca ea să îl poată purta peste acea ultimă culme crestată.

Respirând sacadat, se uită în jos, spre ea, ţinând în mână captive încheieturile ei. Ochii ei erau precum cobaltul, întunecaţi şi strălucitori în lumina schimbătoare.

Peste propria lui respiraţie greoaie, auzea ticăitul constant al ceasului de lângă pat.

Apoi el zâmbi, un zâmbet lent, leneş, plin de familiaritate. După care nu mai auzi nimic altceva în afară de vuietul propriilor dorinţe.

Flămândă, gura lui se uni cu a ei. Nesăbuite şi pasionale, mâinile lui căutau şi luau. Ea răspunse, cerere la cerere, plăcere pentru plăcere. Scăpă de sub control – aproape că putea să audă zăgazurile rupându-se în timp ce se bucura de ea. Aceasta era eliberarea, o lume fără raţiune. Disperat să o simtă, îi smulse cămaşa. Răsuflarea ei surprinsă nu făcu decât să îi alimenteze focurile. Aruncată în vârtej, ea se dărui vitezei, se predă furiei. Fără gânduri. Fără întrebări. Doar carne fierbinte, umedă, vorace, buze căutătoare, mâini rapide şi lacome.

*

— Da, domnule Stenerson. Amanda fredona în cap o melodie în timp ce şeful ei continua să turuie. Din nou şi din nou. Încă zece minute şi programul ei se termina. Nici şedinţa de spiritism care urma nu îi diminua plăcerea.

În curând avea să fie cu Sloan. Poate că înainte de cină îşi vor face timp pentru o plimbare.

— Nu păreţi să fiţi cu mintea la treabă, domnişoară Calhoun.

Asta o readuse la realitate, scuturată de vinovăţie.

— Eraţi îngrijorat de reclamaţia familiei Wicken.

Privind-o fix, el lovi cu creionul de birou.

— Sunt foarte îngrijorat că unul dintre chelnerii noştri a vărsat o tavă întreagă de băuturi în poala doamnei Wicken.

— Da, domnule. Am aranjat astfel încât pantalonii dumneaei să fie daţi la curăţat şi au primit o cină din partea casei. Au fost mulţumiţi.

— Şi l-aţi concediat pe chelner?

— Nu, domnule.

El ridică sprâncenele, care se mişcau ca nişte viermi.

— Pot să întreb de ce nu, când v-am cerut anume acest lucru?

— Pentru că Tim este cu noi de trei ani şi nu poate fi învinuit pentru că a vărsat tava, când băieţelul familiei Wicken i-a pus piedică. Mai mulţi chelneri şi câţiva dintre oaspeţi au văzut ce s-a întâmplat.

— Chiar dacă este aşa, v-am dat un ordin direct.

— Da, domnule. Melodia veselă din capul ei deveni o durere de cap care pulsa. Şi după o analiză mai amănunţită a circumstanţelor, am ales să tratez diferit situaţia.

— Domnişoară Calhoun, trebuie să vă reamintesc cine se ocupă de acest hotel?

— Nu, domnule, dar credeam că după toţi anii în care am lucrat la Bay Watch, veţi avea încredere în judecata mea. Ea inspiră adânc şi îşi asumă un mare risc. Dacă nu aveţi, atunci poate ar fi mai bine să îmi scriu demisia.

El clipi de trei ori, apoi îşi drese glasul:

— Nu crezi că este o decizie cam pripită?

— Nu, domnule. Dacă nu credeţi că sunt destul de competentă ca să iau anumite decizii, asta afectează toată activitatea.

— Nu este vorba despre competenţa dumitale, ci despre lipsa de experienţă. Cu toate astea, adăugă el, ridicând o mână, sunt sigur că ai făcut cum ai crezut că este mai bine în acest caz.

— Da, domnule.

În momentul când plecă din biroul lui, avea falca încleştată. Amanda se forţă să se relaxeze când William o opri în hol.

— Am vrut doar să îţi spun din nou cât de mult mi-a plăcut casa ta şi cina minunată.

— A fost plăcerea noastră.

— Am sentimentul că, dacă te-aş invita din nou la cină, ai avea un alt motiv decât politica hotelului pentru care să mă refuzi.

— William, eu…

— Nu, nu. O bătu uşor pe mână. Înţeleg. Sunt dezamăgit, dar înţeleg. Presupun că domnul O’Riley va fi

prezent în seara asta la şedinţa de spiritism?

Ea râse.

— Fie că vrea sau nu.

— Îmi pare foarte rău că nu pot să ajung. Este la ora opt, aşa ai spus?

— Nu, la ora nouă fix. Mătuşa Coco ne va aduna pe toţi în jurul mesei, ţinându-ne de mână şi emiţând unde alfa sau ceva de genul acesta.

— Sper să mă anunţi dacă primeşti vreun mesaj din… de dincolo.

— S-a făcut. Noapte bună.

— Noapte bună. Când ea plecă, el se uită la ceas. Avea mai mult timp la dispoziţie decât avea nevoie pentru a se pregăti.

*

— M-am gândit eu că te voi găsi aici. Amanda intră în camera mare, circulară, pe care familia o numea turnul Biancăi. Lilah stătea ghemuită pe scaunul de la geam, aşa cum stătea adesea, privind spre stânci.

— Da, sunt doar eu şi Fred fiorosul. Dezmeticindu-se dintr-un vis intim, ea mângâie blana câinelui aţipit. Ne acordăm pentru şedinţa de spiritism din seara asta.

— Scuteşte-mă. Amanda se trânti pe scaunul de lângă ea.

— Ei, ce ţi-a şters acel zâmbet satisfăcut pe care îl aveai pe faţă azi-dimineaţă? Te-ai certat cu Sloan?

— Nu.

— Atunci trebuie să fie nenorocitul de Stenerson.

Lilah zâmbi larg când Amanda oftă scurt.

— Am avut dreptate a doua oară. Mandy, de ce îl suporţi? Omul e un lingău.

— Pentru că lucrez pentru el.

— Şi dă-ţi demisia.

— Pentru tine este uşor de spus. Îi aruncă lui Lilah o privire nerăbdătoare. Nu putem cu toţii să plutim de la o zi la alta ca nişte spirite visătoare ale pădurii. Se opri şi oftă

cu amărăciune. Îmi pare rău.

Lilah doar ridică din umeri.

— Se pare că te sâcâie ceva mai mult decât Stenerson.

— El a început. A spus că nu îmi stătea mintea la muncă şi avea dreptate.

— Şi mintea îţi umbla aiurea. Mare lucru!

— E mare lucru. La naiba, îmi place munca mea şi sunt bună la ceea ce fac. Dar nu m-am concentrat, nu pe asta şi nu pe colier sau pe altceva de când…

— De când a venit marele pistolar din vest.

— Nu e amuzant.

— Ba sigur că e. Lilah îşi cuprinse genunchii cu braţele şi îşi odihni bărbia pe ei. Ţi-ai pierdut puţin concentrarea, ai rătăcit una dintre listele tale sau ai întârziat cinci minute la o întâlnire. Şi ce dacă?

— Îţi spun eu. El mă schimbă şi nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Am responsabilităţi, obligaţii. Am obiective, la naiba. Trebuie să mă gândesc la ziua de mâine şi la ce o să fac peste cinci ani. Problema era că, atunci când ea se gândea la asta, se gândea la Sloan. Dacă el este doar o perturbare? O perturbare minunată şi incitantă care îmi destabilizează tot ce am plănuit? Peste câteva săptămâni de acum încolo, el termină ce are de făcut aici şi se întoarce în Oklahoma, iar viaţa mea e ţăndări.

— Dacă îţi cere să pleci cu el?

— Asta e şi mai rău. Tulburată, Amanda se ridică şi începu să se plimbe în cerc, distrasă. Ce ar trebui să fac? Să dau la o parte tot ce am muncit, tot ce am sperat, doar pentru că el spune hai să plecăm?

— Ai face-o?

Amanda închise ochii.

— Mă tem că aş face-o.

— Atunci de ce nu vorbeşti cu el?

— Nu pot. Ea se aşează la loc. Nu am vorbit despre viitor. Cred că niciunul din noi nu vrea să se gândească la asta. Abia azi am început să mă gândesc…

— Că vei reveni asupra acestui lucru.

— Am început să mă gândesc, repetă Amanda, că acum o lună nici măcar nu îl cunoşteam. Este o nebunie să încep să îmi planific viaţa în jurul unei persoane pe care o cunosc de atât de puţin timp.

— Şi tu mereu ai fost cea raţională, adăugă Lilah.

— Ei bine, da.

— Atunci, relaxează-te. Pentru încurajare, o bătu uşor pe Amanda pe umăr. Când va veni vremea, vei lua decizia raţională.

— Sper să ai dreptate, murmură Amanda, apoi se forţă să adauge o încuviinţare: Desigur, ai dreptate. Până la cină mă duc să lucrez în camera de depozitare.

— Vezi, deja ţi-ai revenit. Lilah râse pe înfundate când Amanda ieşi pe uşă. Hai, Fred. Ea îi alintă nasul. Hai să mergem să vedem dacă o putem deturna.

Sloan intră în camera de depozitare, înarmat cu o sticlă de şampanie, cu un coş de nuiele şi cu câteva dintre sfaturile de soră ale lui Lilah.

— Ţine-o în dezechilibru, uriaşule. Singurul lucru pe care nu îl poţi permite este ca ea să înceapă din nou să gândească logic.

Deşi el nu era tocmai sigur ce anume provocase vizita lui Lilah, aprobă intenţia acesteia. La fel cum aprobă cum arăta Amanda, aplecată peste un birou din camera de depozitare, cu ochelarii pe nas, cu părul prins la spate. În spatele ei erau cutii cu dosare frumos etichetate, duzini de cutii din carton împrăştiate pe lângă ea şi câteva teancuri groase de hârtii în faţa ei.

— Hei, Calhoun, eşti gata să iei o pauză?

— Ce? Ea îşi ridică repede capul, dar avu nevoie de un moment pentru ca privirea să i se focalizeze. A, bună! Nu am auzit când ai intrat.

— Unde eşti?

Ea ridică un registru.

— În 1929. Se pare că ilustrul meu stră-străbunic scotea nişte bani în plus transportând alcool din Canada în timpul Prohibiţiei.

— Bunul şi dragul de Fergus.

— Lacomul de Fergus, corectă ea. Dar om de afaceri până la capăt. Dacă păstra o evidenţă atât de amănunţită pentru activităţile sale ilegale, în mod sigur a înregistrat undeva dacă a vândut smaraldele.

— Credeam că Bianca le-a ascuns.

— Asta este legenda. Se lăsă pe spate şi îşi frecă ochii obosiţi. Aş prefera să aflu faptele reale. M-am gândit că poate le-a depozitat într-o cutie de valori despre care el nu a spus nimănui. Dar nu găsesc nicio înregistrare referitoare la asta.

— Poate că te uiţi în locul greşit. El lăsă jos sticla şi coşul, stând în spatele ei. Începu să îi maseze cu tandreţe muşchii gâtului. Poate că ar trebui să te concentrezi pe Bianca. Până la urmă, era colierul ei.

— Despre Bianca nu avem multe informaţii. Când ochii ei dădură să se închidă, ea îi deschise din nou. Străstrăbunicul a distrus toate fotografiile ei, toate scrisorile ei, aproape tot ce avea legătură cu ea. Până acum am găsit numai unul dintre caietele ei.

— Trebuie să fi fost foarte furios.

— Oricum, nebun. Îndurerat, aş crede.

— Nu. Aplecându-se, el o sărută pe creştet. Dacă ar fi fost îndurerat, ar fi păstrat totul.

— Poate că îl durea să îşi aducă aminte.

— Dacă a iubit-o, el ar fi vrut să îşi aducă aminte. Ar fi avut nevoie de asta. Când iubeşti pe cineva, tot ce e legat de acea persoană este preţios.

El îi simţi muşchii încordându-i-se sub degete.

— Ce s-a întâmplat, Amanda? Eşti tensionată.

— Am stat prea mult pe scaun, asta e tot.

— Atunci am venit la fix. El se dădu înapoi să ia şampania.

— Asta pentru ce este?

— Majoritatea oamenilor o beau. Sloan scoase dopul. După pocnet, apăru susurul seducător. Nu ştiu tu ce zici, dar azi am muncit din greu. M-am gândit să luăm o pauză de cafea extravagantă.

Ea nu avea nevoie de şampanie care să îi tulbure

mintea. El reuşea asta şi singur. Şi că, îşi aminti când se ridică, asta era exact ceea ce trebuia să evite.

— E o idee drăguţă, dar ar trebui să mă duc să o ajut pe mătuşa Coco la cină.

— Lilah o ajută.

— Lilah? Amanda ridică din sprâncene. Sigur glumeşti.

— Nu. El deschise coşul şi scoase de acolo două pahare de şampanie. Suzanna face teme cu copiii, iar tu şi cu mine luăm cina singuri.

— Sloan, nu sunt îmbrăcată să ieşim.

— Te plac în trening. El turnă şampania şi, punând deoparte sticla, ridică ambele pahare. Şi nu plecăm nicăieri.

— Dar tocmai ai spus…

— Am spus că vom lua cina singuri şi iată-ne. Chiar aici.

— Aici? făcu un semn cu mâna. În camera de depozitare?

— Da. Am nişte pateu, nişte pui rece şi sparanghel şi căpşune proaspete. El ciocni paharul de al ei înainte să bea. M-am gândit la tine toată ziua.

El nici nu trebuia să încerce să îi facă picioarele să se înmoaie. Când făcea lucruri drăguţe, când spunea lucruri drăguţe, ea se topea toată de dragoste.

— Sloan, trebuie să stăm de vorbă.

— Sigur. Dar el se aplecă şi îşi frecă alene buzele de ale ei. De ce să nu ne aşezăm comod mai întâi?

— Ce? Deja ameţită, se uită cum scoate o pătură şi o întinde pe podea.

— Haide!

— Chiar cred că ar fi mai bine dacă noi am… Dar deja o trăgea în jos, pe pătură.

Îi luă paharul din mână, punându-l pe podea înainte să o sărute pe gură.

— E mai bine aşa, murmură el.

— Mult mai bine.

— Copiii sunt acasă, reuşi ea să bâiguie, în timp ce mâinile lui se strecurară pe sub bluza ei. Dacă intră cineva…

— Am încuiat uşa. Tandru, el îi mângâie sfârcurile cu vârfurile degetelor. Fii atentă, Calhoun, o să îţi arăt cum să te relaxezi.

Ea era atât de relaxată, încât nu credea că se poate mişca. Ochii ei grei se deschiseră parţial când Sloan îi puse pe limbă o bucăţică de pateu.

— E bun, îi spuse el, apoi îi unse puţin umărul gol ca să îl poată linge. Ia. O ridică, aşezând-o pe pieptul lui înainte să îi dea paharul de şampanie. Ar fi trebuit să bem mai întâi asta, dar mi s-a distras atenţia.

Pe limbă, avea gustul păcatului. Ea sorbi din nou, apoi deschise gura supusă când el îi mai servi pateu, de data asta pe un biscuit obişnuit.

— Mai vrei?

Ea aprobă oftând. Începură să se hrănească unul pe altul, printre săruturi, cu mâncare din coş. Sătulă, ea îl privi cum toarnă şi ultimele picături de şampanie.

— Vom întârzia la şedinţa de spiritism.

— Ba nu. O trase mai comod pe pieptul său. Coco s-a hotărât că vibraţiile nu sunt potrivite. Ceva legat de interferenţa unei prezenţe întunecate.

— Pare să fie exact ce ar spune raţionala mea mătuşă.

— Acum vrea să aştepte până în ultima noapte cu lună nouă. O sărută pe gât. Putem să stăm aici toată noaptea.

Ea începu să creadă că orice era posibil alături de el.

— Atunci acesta ar fi primul meu picnic nocturn.

— După ce ne vom căsători, va deveni un eveniment regulat.

Ea sări brusc, ca arsă, vărsând şampanie pe mâna ei şi pe piciorul lui.

— Uşurel, Calhoun, nu face risipă.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Ce vrei să spui cu căsătoria?

— Ştii tu, soţ şi soţie, un lucru de genul ăsta.

Ea puse paharul jos, cu mare atenţie. Aşa, pur şi simplu, se gândi ea, nu doar panicată, ci şi furioasă. Aşa

cum se aşteptase. Cu el, totul era „fă-ţi bagajul şi haide, Calhoun. Ne luăm”.

— Ce te-a făcut să crezi că ne vom căsători?

Lui nu îi plăcu faptul că apăruse din nou linia aceea între sprâncenele ei.

— Eu te iubesc, tu mă iubeşti. Amanda, tu eşti cea cu gândire logică. Din punctul meu de vedere, căsătoria este următorul pas.

— Poate că este următorul pas din punctul tău de vedere, dar din punctul meu de vedere, este un mare salt. Nu poţi să presupui pur şi simplu că îl voi face.

— De ce nu?

— Pentru că nu poţi. În primul rând, nu am de gând să mă mărit în următorii câţiva ani. Trebuie să mă gândesc la cariera mea.

— Ce legătură are una cu cealaltă?

— Totul. Deja mi-ai afectat concentrarea, m-ai făcut să îmi schimb priorităţile. Ştia că suna prosteşte. Se opri şi îşi trecu o mână prin păr. Uită-te la mine, spuse ea ferm. Uită-te la mine, pur şi simplu. Stau pe podeaua din camera de depozitare, goală şi mă cert cu un bărbat pe care îl cunosc doar de două săptămâni. Asta nu sunt eu. Cu o lene înşelătoare, el îşi plimbă privirea în jos, iar apoi în sus.

— Atunci cine naiba eşti?

— Nu ştiu. Ea îşi înşfăcă hainele cu frenezie şi începu să se îmbrace. Nu mai ştiu cine sunt şi asta este vina ta. De când ai dat peste mine pe trotuar, nimic nu mai are sens.

— Tu ai dat peste mine.

— Asta este irelevant. Tulburată până în străfundul sufletului ei, îşi trase bluza peste cap. Când ar trebui să muncesc, visez cu ochii deschişi. Fac dragoste cu tine, când ar trebui să fiu la întâlnirile programate. Fac picnicuri în pielea goală când ar trebui să îndosariez documente. Asta trebuie să înceteze.

— Poate că ar fi trebuit să te lovesc în cap cu sticla de şampanie, în loc să te las să o bei. Uimit, se scărpină în cap. Calhoun, de ce nu iei loc, ca să discutăm despre asta?

— Nu, nu iau loc. O să începi din nou, şi eu nu voi mai

fi în stare să gândesc. Nu vei face planuri pentru tot restul vieţii mele fără să mă consulţi, fără ca măcar să ai bunăvoinţa să întrebi. Îmi recapăt controlul asupra vieţii mele.

El se ridică, gol şi furios.

— Eşti supărată pentru că vreau să mă însor cu tine.

Şuieră printre dinţii încleştaţi:

— Eşti prost de-a dreptul. Apucă cel mai apropiat obiect şi sfârşi prin a arunca în el cu paharele. Eşti prost grămadă. După asta, traversă podeaua, se luptă cu zăvorul şi înjură până reuşi să îl deschidă. Poţi să-ţi iei propunerea incredibil de romantică şi să ţi-o bagi undeva.

*

După-amiaza caldă şi ceţoasă a fost perfectă pentru plăceri. Christian m-a surprins cu un coşuleţ cu vin şi şuncă rece. Am stat împreună în iarba sălbatică din spatele stâncilor şi ne-am uitat la bărcile de dedesubt. Lumina era atât de aurie, ca ceva turnat dintr-o carafă de aur. Dar aşa este mereu când sunt împreună cu el. În această fantezie adorabilă a după-amiezilor, nu există nimic, în afară de lumina soarelui şi de aer cald, înmiresmat.

Vorbeam despre toate şi despre nimic în timp ce mă desena. De când a început vara, el deja a terminat două tablouri cu mine. Fără falsă modestie, pot să spun că m-a făcut să arăt frumoasă. Ce femeie nu e frumoasă când este îndrăgostită? Ochii lui mă studiau, mâinile lui îmi desenau chipul, părul. Sentimentele lui îi ghidau pensula.

Dacă nu aş fi ştiut dinainte cât de profundă şi de adevărată era dragostea lui pentru mine, aş fi văzut-o în portretele pe care mi le făcea. Oare cineva va cumpăra portretul meu de la el? Mă întristez când mă gândesc la asta. Dar mă face atât de mândră. Acesta ar putea fi singurul mod în care mi-aş putea, în sfârşit, declara sentimentele. Atârnat pe un perete drăguţ, portretul unei femei ai cărei ochi sunt plini de dragostea ce io poartă bărbatului care a pictat-o.

Spun că vorbea despre orice şi despre nimic. Nu menţionăm cât de repede zilele se transformă în săptămâni. Au mai rămas atât de puţine săptămâni înainte să trebuiască să părăsesc insula şi pe Christian. Cred că de data asta, ceva o să moară în mine. Aseară, Fergus şi cu mine ne-am dus la o cină dansantă. El a fost foarte vesel, cu toate că s-a discutat mult despre război. A spus că oamenii deştepţi ştiu că mereu o să fie război şi că se vor face bani de pe urma războiului. Am fost uluită să îl aud spunând asta, dar el nu mi-a luat în considerare îngrijorarea.

— Tu trebuie să te gândeşti cum să cheltuim banii, iar eu trebuie să mă gândesc cum să-i câştig, mi-a zis el.

M-a deranjat pentru că nu m-am măritat cu el pentru bani, şi nu pentru bani stau cu el. Ambele au fost din datorie. Şi totuşi, am trăit sub acoperişul lui, am mâncat mâncarea lui, i-am acceptat cadourile fără să ezit.

Mă mustră conştiinţa să ştiu că am apreciat mult mai mult micul picnic pe care mi l-a oferit Christian decât am apreciat vreodată cinele somptuoase plătite din banii lui Fergus.

Am purtat smaraldele pentru că mereu îi face plăcere, şi încă nu le-am pus deoparte. Stau în lumina slabă, sclipind la mine, amintindu-mi de bucuria şi de durerea mea.

Dacă nu ar fi copiii... Dar nu mă pot gândi la asta. Copiii sunt. Orice păcate aş săvârşi, nu îi voi părăsi niciodată. Ei au nevoi pe care nici eu şi nici Christian nu avem dreptul să le ignorăm. Ştiu, în singurătatea care mă aşteaptă, ei vor fi alinarea mea. Fiind binecuvântată cu ei, nu este corect să plâng pentru copilul pe care Christian şi cu mine nu îl putem concepe niciodată.

Şi totuşi, o fac.

În seara asta, când voi stinge lampa, voi încerca să adorm repede. Pentru că va veni dimineaţa, iar dimineaţa se va transforma într-o după-amiază aurie, când îl voi putea revedea pe Christian.

capitolul 10

Singurul lucru care o împiedică pe Amanda să trântească uşa era faptul că Suzanna deja culcase copiii. Dar tot o lovi.

Şchiopătând şi mormăind şi, din când în când, privind cu furie peste umăr, înaintă pe hol. În acel punct, ea nu mai era sigură dacă era mai furioasă pe Sloan pentru că el credea că ea va consimţi oricum, sau pe ea pentru că voia să accepte. Căsătoria nu se numărase printre planurile ei, dar, la naiba, era bună la rezolvarea lucrurilor neaşteptate şi la a le face să meargă. Dar dacă Sloan se gândea că ea îi va da satisfacţia de a fi de acord pur şi simplu pentru că aşa spusese el, însemna că el nu o cunoştea pe Amanda Kelly Calhoun. „Când ne vom căsători”, fumegă ea. Nu „dacă”, nici „ai vrea” sau „vrei”? Şi problema, marea problemă era că sub panica şi furia instantanee existase un fior. Se opri puţin în faţa uşii de la dormitorul ei şi oftă încet. O, Dumnezeule, voia să se mărite cu el. În ciuda tuturor motivelor bune, solide, logice împotriva acestei decizii, să se mărite cu el era exact ceea ce ea îşi dorea.

Să locuiască cu el ar însemna să trăiască cu ameninţarea constantă a dezordinii. Zâmbi în sinea ei. Şi ce viaţă putea fi mai mulţumitoare pentru o femeie atât de iscusită în a pune lucrurile înapoi la locul lor?

Cu mâna pe clanţă, ezită, neştiind dacă să se întoarcă, să cedeze impulsului de a se arunca râzând în braţele lui şi a spune… da!

Nu. Amanda deschise hotărâtă uşa. Nu avea de gând să îi uşureze situaţia. Dacă el o voia, dacă o voia într-adevăr, atunci va trebui să muncească puţin mai mult. Când o să o nimerească – dacă o să nimerească –, se corectă ea în timp ce închise uşa în spatele ei, ea va zâmbi, îşi va împresura braţele în jurul lui şi va spune…

Un braţ se încolăci în jurul gâtului ei şi îi opri respiraţia. Ea se zbătu, instinctiv, încercând să ajungă în sus cu mâinile, încercând să apuce şi să zgârie, în timp ce se lupta să inspire aerul şi să ţipe. Asta până când simţi apăsată pe tâmpla ei ţeava rece a unui pistol.

— Nu face asta. Vocea era doar o şoaptă aspră în urechea ei. Taci, nu te mişca şi nu va trebui să te rănesc.

Ascultătoare, ea lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp, moi, dar mintea ei alerga. Copiii erau mai în faţă, pe hol. Siguranţa lor era pe primul loc. Şi Sloan… Sloan ar fi putut să apară în orice moment, cerând cu furie o răfuială.

— Aşa e mai bine. Presiunea scăzu uşor de pe traheea ei. Dacă ţipi, oamenii vor avea de suferit – începând cu tine. Nu cred că vrei asta.

Ea scutură din cap. Bun.

— Acum… El înjură şi îşi înteţi strânsoarea din nou, în timp ce Sloan striga pe coridor.

— Calhoun. N-am terminat cu tine.

— Nu scoate niciun sunet sau îl omor, o avertiză bărbatul în timp ce o târa după el.

Amanda închise ochii şi se rugă.

Sloan deschise larg uşa camerei ei, dar înăuntru era întuneric beznă şi foarte linişte. El stătea în pragul uşii, înjurând, iar Amanda era împinsă în colţ, ştiind că acum arma era îndreptată în direcţia lui Sloan. I se părea că are gheaţă în stomac, în timp ce stătea acolo, neîndrăznind să respire, dorindu-şi ca el să se întoarcă şi să plece. Şi când el făcu asta, când ea îi auzi tropotul cizmelor pe scări, se întrebă dacă îl va mai revedea vreodată.

— Acum, că avem puţină intimitate, putem vorbi. Dar braţul rămase în jurul gâtului ei, iar pistolul, la tâmpla ei. Despre smaralde.

— Nu ştiu unde sunt.

— Da. Iniţial mi-a fost greu să cred asta, dar acum sunt sigur că nu ştii. Aşa că ne vom juca altfel. Va trebui să ne mişcăm repede. Mai întâi, în camera de depozitare. Voi lua hârtiile pe care încă nu le-ai sortat. Apoi, pentru a mai adăuga puţină strălucire acestei excursii, vom lua perlele lui Coco şi câteva dintre obiectele mai mici şi mai uşor de transportat.

— Nu o să ieşi din casa asta.

— Lasă asta în seama mea. În vocea lui se simţea o urmă mică de plăcere, de parcă savura provocarea. Acum

ne vom mişca în linişte şi foarte repede spre camera de depozitate. Dacă încerci ceva eroic, voi regreta să te împuşc.

Ea nu îndrăzni, nu cu copiii atât de aproape. Dar în camera de depozitare, da, se gândi ea în timp ce începu să meargă cu el în spatele ei. Acolo era altceva.

Sloan lăsase luminile aprinse. Resturile picnicului lor erau împrăştiate pe podea. Aerul mirosea puţin a căpşune şi a şampanie.

— Foarte drăguţ, murmură Livingston, apoi închise uşa în spatele lor. Pentru mine ar fi fost mai convenabil dacă aţi fi organizat şedinţa de spiritism, în locul unui rendez-vous. Îşi slăbi strânsoarea, încât ea să treacă alături, dar încă ţinea arma îndreptată asupra ei.

Amanda se holbă la bărbatul pe care îl ştia drept William Livingston. Era îmbrăcat tot în negru şi avea o borsetă moale de piele la piept. Purta mănuşi chirurgicale. Arma pe care o avea la el era mică, dar nu se îndoia că era una letală.

— Fără reproşuri, Amanda? Când ea nu răspunse nimic, el ridică din sprânceană. Am sperat ca tu şi cu mine să ne bucurăm unul de compania celuilalt în timp ce eu îmi derulam afacerile, dar... să nu pierdem timpul. Din borsetă scoase o sacoşă de pânză. Pune acolo documentele din cutii. Sunt sigur că eşti prea eficientă să fi îndosariat ceva folositor.

Ea se aplecă să ridice sacoşa pe care i-o aruncase el.

— Ţi-ai pierdut accentul.

— Accentul nu-şi mai avea rostul. Fii rapidă, Amanda. Ochii lui se îngustară şi gesticula cu pistolul. Foarte rapidă.

Ea începu să bage hârtii în sacoşă. Îi fura istoria, se gândi ea cu furie. Familia ei.

— Astea nu îţi vor folosi la nimic.

— Mă îndoiesc că tu chiar crezi asta, altfel nu ţi-ai pierde vremea cu ele. Acum postura lui era aproape relaxată, în timp ce stătea între Amanda şi uşă. Eşti mult prea practică. În profesia mea, merită să îţi faci temele. Îţi cunosc familia destul de bine. Ca să o grăbească, flutură

pistolul. De aceea am ales să mă concentrez pe tine, cea mai eficientă şi mai directă dintre femeile Calhoun.

Singurul loc unde putea să-l lovească era în orgoliu.

— Sper că nu te aşteptai să mă îndrăgostesc de tine. Îi aruncă o privire rece, dispreţuitoare. Nu eşti genul meu – nici atunci, nici acum.

Lovise unde trebuie. Vanitatea lui era la fel de mare ca ambiţia.

— Păcat că lipsa timpului nu îmi permite să testez asta. Poate când mă voi întoarce, vom relua lucrurile de unde am rămas.

— Chiar dacă scapi în noaptea asta, nu te vei mai întoarce în această casă.

El doar zâmbi.

— Vom vedea. Îmi complică planurile faptul că am dat peste tine, dar asta nu îmi afectează ţelul final. Colierul. Îl vreau foarte mult. Unele bijuterii au putere şi am sentimentul că şi acest colier are. Am un sentiment puternic.

Brusc, aerul din cameră deveni rece, înfiorător de rece. Expresia din ochii lui Livingston se schimbă.

— Curenţi, mormăi el neliniştit. Locul ăsta este plin de curenţi.

Dar şi Amanda îl simţi, şi avea destul sânge Calhoun încât să îl recunoască.

— Este Bianca, spuse ea, şi, în ciuda pistolului, în ciuda şanselor, se simţi complet în siguranţă. Dacă ţi-ai făcut temele, atunci ştii că ea este încă aici. Ochii lui nervoşi o făcură să zâmbească. Nu cred că ea vrea ca tu să capeţi acele hârtii ori colierul.

— Fantome? E sub demnitatea ta, râse el sugrumat. Deşi vedea cu propriii ochi că nimic nu se schimbase, nu mai era convins că era singur în cameră, doar cu Amanda.

— Atunci de ce eşti speriat?

— Nu sunt speriat, mă grăbesc. Asta e suficient. Deveni disperat să iasă din cameră, din casă. În ciuda fiorului straniu, simţi o dâră de transpiraţie pe şira spinării. Tu ţine geanta. De vreme ce totul durează mai mult decât

mă aşteptam, va trebui să lăsăm la o parte perlele lui Coco, momentan. Nerăbdător, flutură pistolul spre ea. Afară, pe uşile de la terasă.

Amanda se gândi dacă să nu îi arunce în faţă geanta şi să înceapă să fugă. Dar apoi el va avea hârtiile. În loc să facă asta, se luptă cu geanta şi apoi încercă să deschidă uşa.

— E blocată.

Era încolţită când el veni să deblocheze vechiul zăvor. În clipa în care se deschise uşa, ea izbi cu piciorul în spate, se împinse cu toată greutatea în el, apoi fugi.

Dorind să îl conducă departe de familia ei, se îndreptă spre aripa de vest. De îndată ce dădu de primele scări de piatră, îl strigă pe Sloan. Geanta grea se lovea de fiecare treaptă pe măsură ce o ţâra în urma ei. Amanda îl auzea în spatele ei, apropiindu-se, şi se ascunse după un colţ când primul glonţ lovi granitul.

Ea nu se opri să îşi recapete răsuflarea, deşi plămânii începeau să o usture. Noaptea de mai era caldă, apăsător de caldă, după răcoarea din camera de depozitare. Aerul era încărcat de la ameninţarea ploii.

Senzaţia de siguranţă pe care o simţise în camera de depozitare dispăruse. Acum nu mai exista nicio protecţie, cu excepţia cunoştinţelor ei despre dispunerea complexă a teraselor şi a scărilor. Dar obosea, se lupta prin întuneric şi prin certitudinea bruscă a faptului că nu putea să facă singură faţă acestei situaţii.

Apoi îl văzu pe Sloan, îndreptându-se spre ea din direcţia opusă. Uşurarea dură doar o clipă, înainte să mai audă o împuşcătură.

Peste tot în casă se aprindeau luminile. Sloan strigă la ea înainte să se năpustească înainte ca un taur furios. Amanda îşi dădu seama că nu era înarmat, era orbit de furie şi se îndrepta direct spre un pistol încărcat.

Fără să ezite, se întoarse dinspre Sloan şi azvârli geanta cu documente către Livingston. Când el o prinse, ea auzi vocile ridicate din casă, plânsul lui Jenny, lătrăturile agitate ale câinelui. Dorind să protejeze, dar şi să fie

protejată, Amanda se îndreptă spre Sloan. Când ajunse la el, cu braţele întinse, el o împinse la o parte.

— Du-te în casă.

— Are un pistol, spuse ea agăţându-se cu disperare de braţul lui. Lasă-l să plece.

— Am spus să te duci înăuntru. El o scutură, apoi, sub ochii ei plini de uimire, sări peste zid.

Cu un nod în gât, ea se repezi spre zid şi îl văzu ridicându-se de pe terasa de dedesubt. Amanda deja pornea în urmărire, când Lilah dădu buzna pe o uşă.

— Ce dracului se întâmplă? strigă Lilah după ea.

— Cheamă poliţia. După această comandă simplă.

Amanda îşi păstră puterile pentru alergat, urmărind sunetul paşilor furioşi şi lătratul isteric al lui Fred.

Nu era lună, să se poată orienta, dar se aruncă în întuneric, cu nesăbuinţă, strigându-l pe Sloan când auzi explozia armei de foc. Zbură peste trepte, gonind prin jurul casei într-o cursă nebunească. Peste propriile gâfâieli, auzi o înjurătură, iar apoi sunetul cauciucurilor scârţâind pe asfalt.

În graba ei, se împiedică o dată, ridicându-se de pe aleea cu pietrişul care îi înţepa palmele. Apoi, pentru o clipă, o clipă înspăimântătoare, nu se mai auzi decât vuietul mării şi al vântului şi propriul puls bubuitor. Picioarele îi tremurau când goni în jos, pe pantă, atât de orbită de frică, încât nu îl văzu pe Sloan decât atunci când se izbi de el.

— O, Dumnezeule! Am crezut că te-a omorât. Mâinile ei îi cuprinseră imediat chipul.

El era prea înfuriat că îşi pierduse ţinta ca să aprecieze îngrijorarea ei.

— Nu că nu ar fi încercat. Eşti bine?

— Da, da, sunt bine. Am fost…

— Sângerezi. Orice alt gând din creierul lui dispăru. Ai sânge pe mâini.

— Am căzut. Ea îşi puse capul pe umărul lui. Era întuneric şi nu vedeam pe unde calc. Înfrânându-şi lacrimile, ea se sprijini de el, iar Fred scheună la picioarele lor. Într-o bruscă schimbare de dispoziţie, ea se trase

înapoi, împingându-i pieptul cu mâinile lovite. Ochii ei umezi scăpărau. Eşti nebun, să fugi aşa după el? Ţi-am spus că avea un pistol. Putea să te împuşte.

— Aproape că te-a împuşcat pe tine, răspunse Sloan. Şi nu ţi-am spus să rămâi în casă?

— Nu îmi dai tu mie ordine, începu ea.

— Sunteţi amândoi în viaţă, comentă Lilah. Se îndrepta spre ei cu o lanternă în mână. V-am auzit certându-vă din capătul aleii. Lumina releva documente împrăştiate pe drum. Ce sunt toate astea?

— O, Dumnezeule, cred că a scăpat câteva. Amanda era deja în genunchi, adunând hârtiile.

— Trebuie să fi fost când Fred l-a muşcat de picior. Departe de a fi consolat, Sloan se aplecă să ia o hârtie înainte să fie purtată de vânt.

— Fred l-a muşcat? întrebară Amanda şi Lilah la unison.

— Destul de rău, după cum am auzit. Era o satisfacţie mică, dar plăcută. Am fi putut să îl prindem, dar avea o maşină ascunsă pe drum.

— Şi ar fi putut să vă împuşte pe amândoi, spuse Amanda.

— Scuzaţi-mă. Cine este? Lilah simţea nevoia să îi ajute, îndreptând lanterna pentru ca ei să vadă şi să găsească hârtiile.

— Livingston, îi spuse Sloan, apoi slobozi un şir de înjurături. Va trebui să obţii restul detaliilor de la sora ta.

— Înăuntru, sugeră Lilah. Restul familiei este în vacarm.

— Ai sunat la poliţie?

— Da. Chiar înainte să iasă din casă, în picioarele goale, alergând pe urmele surorii sale, pe aleea pietruită.

Ea râse când Fred se opri şi îşi ciuli urechile, după care scoase un urlet prelung.

— Au spus că sunt pe drum. Fred deja aude sirenele.

Amanda puse hârtiile în braţele lui Lilah, pentru că deja avea mâinile pline, şi începu să mai adune în timp ce se îndreptau spre casă.

— Nu a luat tot, mormăi ea, apoi se gândi la acel moment din camera de depozitare când aerul se transformase. Ştiam că nu o va face.

Suzanna stătea în dreptul uşii casei, ca un gladiator zvelt, înarmată cu un vătrai.

— E toată lumea în regulă?

— Suntem bine. Amanda răsuflă obosită. Copiii?

— Sunt în salon cu mătuşa Coco. Draga mea, mâinile tale.

— Doar câteva julituri.

— Aduc nişte antiseptic.

— Şi nişte coniac, adăugă Lilah, înainte să pună hârtiile pe o masă din hol.

*

Peste douăzeci de minute, povestea fusese spusă la poliţie, iar familia fusese lăsată să reflecteze asupra evenimentelor. Sloan se plimba de colo-colo prin faţa canapelei, iar femeile stăteau împreună.

— L-am invitat pe hoţul ăla la cină. Coco privea fix în paharul cu coniac. Am făcut un sufleu de ciocolată. Şi în tot acest timp el plănuia să ne fure.

— O să îl împuşte poliţia, spuse Alex. Bang! Chiar între ochi.

— Cred că ne-am agitat suficient în noaptea asta. Suzanna îl sărută pe creştet.

Mai puţin sigur pe el decât ar fi vrut să fie, Alex o luă de mână şi o strânse cu putere.

— A luat majoritatea documentelor. Oftând, Amanda se întinse după teancul aruncat pe măsuţa de cafea. Sper că Fred l-a muşcat bine de tot.

— Bun băiat, Fred. Lilah mângâie căţelul în poală. Nu cred că îi vor servi la ceva lui Livingston – sau oricine ar fi el. Nu el trebuie să găsească smaraldele, ci noi.

— Nu va avea ocazia, spuse Sloan cu fermitate. Nu după ce instalez sistemul de alarmă. Aruncă o privire spre Amanda, provocând-o să-l contrazică, dar ea se uita la una

dintre hârtii.

— Este o scrisoare, murmură ea. O scrisoare de la Bianca pentru Christian.

— O, Doamne. Coco se aplecă în faţă. Ce spune? Amanda citi:

Dragostea mea,

Îţi scriu aceste rânduri în timp ce ploaia continuă să cadă şi mă ţine departe de tine. Mă întreb ce mai faci, dacă azi pictezi în lumina sumbră şi te gândeşti la mine. Când sunt singură în turnul meu ca acum, separată de realitatea îndatoririlor mele, mă las cuprinsă de amintiri. De prima dată când te-am văzut, stând pe stânci. De ultima oară când te-am atins.

Mă rog să iasă soarele, Christian, ca să ne mai putem construi noi amintiri. Nu pot să îţi spun cum m-ai schimbat, cât de multe văd acum ochii mei, acum că văd cu inima mea. Nu îmi pot imagina cât de goală ar fi fost viaţa mea fără aceste clipe pe care le-am petrecut împreună. Acum ştiu că dragostea este foarte rară, foarte preţioasă. Este ceva care trebuie preţuit şi ţinut foarte strâns, pentru că adesea este înăbuşită sau dată neglijent la o parte. Ţine minte, chiar şi când timpul nostru împreună se va sfârşi, voi purta iubirea ta. Va trăi în inima mea mult după ce ea va înceta să bată.

Bianca

Coco oftă lung, visător.

— O, cât de mult trebuie să se fi iubit unul pe celălalt.

— Bleah, spuse Alex somnoros şi îşi odihni capul pe pieptul mamei sale.

Amanda netezi scrisoarea, detestând faptul că fusese mototolită.

— Se pare că nu a apucat să i-o trimită. În toţi aceşti ani a stat amestecată printre chitanţe şi fişe contabile.

— Şi în seara asta am găsit-o noi, nu Livingston, îi

aminti Lilah.

— Noroc, murmură Amanda.

— Destin, insistă sora ei.

Când sună telefonul, Amanda se ridică prima să răspundă.

— E poliţia, spuse ea, apoi se aşează la loc, să asculte, înţeleg. Da, mulţumim că ne-aţi anunţat. Închise telefonul, expirând dezgustată. Se pare că a reuşit să fugă. Nu s-a mai întors la Bay Watch după lucruri, sau s-a strecurat şi a luat ce avea nevoie, lăsând restul în urmă.

— Poliţia crede că se va întoarce? Alarmată, Coco se bătu uşor pe piept.

— Nu, dar vor supraveghea casa până când vor fi siguri că a părăsit insula.

— Îmi imaginez că este la jumătatea drumului spre New York. Suzanna mută greutatea copiilor aţipiţi în poala ei.

— Şi dacă se întoarce, vom fi pregătiţi pentru el.

— Mai mult decât pregătiţi, aprobă Amanda. Au un ordin de urmărire, dar... cred că în seara asta e tot ce se poate face.

— Nu. Sloan traversă camera spre ea. Trebuie să se facă puţin mai mult. Încuviinţă din cap spre restul camerei şi o trase spre cadrul uşii. Ne scuzaţi.

— Poate ele da, dar eu nu, îi spuse Amanda. Dă-mi drumul la braţ.

— Bine. El îi dădu drumul, apoi o luă de talie şi o urcă pe umăr. Cu tine mereu e calea cea mai anevoioasă.

— N-am de gând să fiu purtată în spinare ca un sac de cartofi. Se zbătea în timp ce el urca scările, încercând să îl lovească cu piciorul.

— Înainte să fugi afară pe uşă şi să te războieşti cu un hoţ înarmat, am lăsat nişte lucruri neterminate. Acum trebuie să le finalizăm. Îţi place să vorbeşti direct, Calhoun, ei bine, pregăteşte-te.

— Nu ştii ce îmi place. Îl lovi cu pumnul în spate. Nu ştii nimic.

— Atunci este vremea să aflu, zise Sloan şi deschise

uşa camerei ei, se aplecă şi o trânti pe pat.

Când Amanda se ridică, cu pumnii sus, el o trânti jos la loc.

— Stai unde te-am pus. Ajută-mă, vom lămuri totul o dată şi pentru totdeauna.

Amanda îi uimi pe amândoi acoperindu-şi faţa cu mâinile şi izbucnind în lacrimi. Nu şi le putea opri. Tot ce se întâmplase în ultimele câteva ore se acumulase şi declanşase un puseu emoţional care o doborâse.

Înjurând, Sloan se apropie de ea, apoi se depărtă, după care îşi trecu neajutorat o mână prin păr.

— Mandy, nu face asta.

Ea doar scutură din cap şi continuă să plângă.

— Hai, te rog. Vocea lui se îmblânzi când se ghemui în faţa ei. Nu am vrut să te fac să plângi. Pierdut, o mângâie pe păr, o bătu uşor pe umăr. Îmi pare rău, draga mea. Ştiu că ai trecut prin iad în noaptea asta. Ar fi trebuit să mai aştept până să fac asta. Blestemându-se, îi mângâie braţul. Uite, dacă te face să te simţi mai bine, poţi să mă loveşti.

Ea îşi trase nasul, inspiră adânc şi apoi îl izbi cu pumnul suficient de tare, cât să-l facă să cadă. Printr-o perdea de lacrimi, văzu cum se şterge la gură cu dosul palmei.

— Am uitat cât de directă eşti. Rămase unde era, privind-o. Ai terminat de plâns?

— Cred că da. Trăgându-şi din nou nasul, căută o batistă în buzunar. Îţi sângerează buza.

— Da. El se întinse după batistă, dar Amanda o folosi să îşi şteargă faţa. Râzând, el se aşeză la loc. Dumnezeule mare, eşti o figură!

— Mă bucur că tu crezi că totul este o mare glumă. Bărbaţi care sparg casa şi flutură pistoale. Ai noroc că nu te-am găsit căzut pe drum, cu o gaură în cap.

El văzu cum ochii i se umplu din nou de lacrimi şi o luă de mâini.

— Despre asta este vorba? îi sărută mâinile proaspăt bandajate. Te-ai supărat pentru că l-am urmărit?

— Ţi-am spus să nu faci asta.

— Hei! Privirea lui se fixă pe a ei, ridică o mână şi o luă de bărbie. Crezi că puteam să stau degeaba după ce te-a atacat? Singurul regret pe care îl am este că nu l-am prins din urmă, ca să-i aranjez faţa aia drăguţă.

— Asta e o atitudine prostească de macho, spuse ea, dar el îi întoarse obrazul în palmă.

— Ea două oară în seara asta când mă faci prost. Aş vrea să ne întoarcem la prima dată.

Ea se crispă imediat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Foarte rău. Acea mică urmărire a fost o diversiune pe cinste, dar acum s-a terminat. Noi nu am terminat. Cum de ai sărit pe mine, când am adus vorba de căsătorie?

— Ai adus vorba? Ai dat un ordin.

— Am spus doar că…

— Ai presupus, pur şi simplu, îl întrerupse, apoi se împinse în el şi se ridică. Doar pentru că te iubesc, doar pentru că am făcut dragoste cu tine, nu îţi dă niciun drept să crezi că sunt ceva care ţi se cuvine. Ţi-am mai spus şi înainte, îmi fac singură planurile.

— Calhoun, m-am săturat de planurile tale. O luă de braţ să o ţină locului. Şi eu am planuri şi nevoi, întâmplarea face că toate te includ pe tine. La naiba, te iubesc! El accentuă asta cu un tremurat rapid, frustrat. Eşti singura femeie de care am nevoie, de care am cu adevărat nevoie. Singura femeie alături de care vreau să îmi petrec restul vieţii, cu care să am copii, cu care să îmi construiesc un cămin. Dumnezeu ştie de ce eşti aşa certăreaţă, ca un catâr cu două capete, dar aşa stau lucrurile.

— Atunci de ce nu ai întrebat?

Uimit, el scutură din cap.

— Ce să întreb?

Ea scoase un sunet sugrumat şi începu să se plimbe prin cameră.

— Nu e ca şi cum aş vrea să te porţi ca Byron sau Shelley. Nu mă aştept să te aşezi în genunchi cu mâna pe inimă. Poate că puţină muzică de vioară nu ar strica, mormăi ea. Sau lumânări aprinse.

— Muzică de vioară?

— Las-o baltă. Amanda se opri, cu mâinile în şolduri şi se uită în jos, la el. Crezi că doar pentru că sunt raţională şi organizată nu am nevoie de seducţie, de romantism? Vii aici, îmi schimbi viaţa cu totul, mă faci să te iubesc atât de mult, încât nu mai văd bine, iar apoi nici nu ai bunul-simţ să o faci cum trebuie.

— Stai puţin! El ridică o mână înainte ca ea să poată trece din nou pe lângă el. Zici că eşti supărată pentru că nu te-am cerut de soţie cu destulă fantezie?

Sunetul se auzi din nou, de data asta mai tare. Chipul ei era roşu de furie, ochii îi scăpărau de supărare.

— Nu m-ai cerut deloc, dar de ce ai face-o? Deja ştii răspunsul.

El îşi frecă faţa şi se gândi că a încerca să înţeleagă femeile era acelaşi lucru cu... a încerca să înţeleagă femeile.

— Aşteaptă aici, spuse el, şi ieşi pe uşă.

— Tipic! strigă Amanda în urma lui, apoi se aşeză pe pat.

Când se întoarse, ea încă clocotea de furie, cu bărbia în mâini.

— Acum ce mai e? întrebă ea.

— Taci puţin. Aşeză casetofonul pe care îl împrumutase pe dulapul ei, apoi scoase o cutie de chibrituri, începu să aprindă lumânări, mişcându-se dintr-o parte în alta a camerei, în timp ce ea se încrunta la el. Când fu mulţumit, stinse luminile.

— Ce faci?

— Pregătesc totul ca să te pot cere în căsătorie fără ca tu să începi din nou să arunci cu obiecte în mine.

Cu bărbia în sus, ea sări din pat.

— Acum îţi baţi joc de mine.

— Nu, nu îmi bat joc. La naiba, femeie, o să te cerţi cu mine toată noaptea sau mă laşi să fac asta cum trebuie?

În vocea lui se simţea suficientă exasperare, aşa că ea se opri şi se gândi la ce făcea el. Nu părea în largul lui, observă ea. Şi pentru că era aşa, îi veni să zâmbească. Îşi

dădu seama că făcea totul pentru ea.

Pentru că o iubea.

— Cred că o să te las să încerci. Ce e asta? întrebă ea, arătând spre casetofon.

— Este al lui Lilah. Apăsă pe butonul de pornire.

Camera fu inundată de sunetul tânguitor al viorilor.

Acum ea zâmbi, deşi inima începea să-i bată cu putere.

— Este adorabil.

— La fel eşti şi tu, ar trebui să îţi spun asta mai des. Păşind spre ea, întinse o mână.

— Acum e un moment bun să începi. Îşi lăsă mâna într-a lui.

— Amanda, te iubesc. Îşi atinse buzele de ale ei foarte tandru. Iubesc totul la tine. Femeia care face liste şi îşi aliniază pantofii în dulap. Femeia care înoată în apă rece ca gheaţa, doar ca să fie singură pentru o vreme. Iubesc femeia incredibil de sexy pe care am descoperit-o în pat şi pe cea dură, care ştie ce vrea. Nu pot trăi fără tot ceea ce eşti.

— Şi eu te iubesc. Ridică mâna spre faţa lui. Am vorbit serios când am spus că mi-ai schimbat viaţa. În seara asta, când am citit scrisoarea Biancăi, am înţeles ce simţea. Nu am mai simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Şi nici nu vreau să mai fie altcineva.

Zâmbind, el o prinse de încheietură, întorcând-o astfel încât să îi sărute mâna.

— Atunci, vrei să te măriţi cu mine?

Ea râse şi îl îmbrăţişă.

— Credeam că nu o să mă mai întrebi.

Sfârşit